Serge Brussolo

Doctorul schelet

Serge Brussolo

Doctorul schelet

Capitolul I

Jeanne se zvârcoleşte în patul jilav de transpiraţie, încăperea nu este decât un cub de arşiţă solidificată pe care o străpung acele arzătoare ale luminii ce se strecoară prin fantele obloanelor.

Cearşaful o înveleşte, imens şi greu ca o pânză de corabie udă. Tânăra se zbate, prizonieră a unui giulgiu prea mare pentru ea, care o strânge.

La stânga patul este rece. Uscat. Marc nu se mai află aici. A aşteptat, probabil, ca însoţitoarea lui să adoarmă, doborâtă de căldură, pentru a se scula fără zgomot şi a ieşi...

Jeanne se ridică în pat, cu inima bătând.

Afară este cuptorul după-amiezei. Un suflu de aruncător de flăcări care urcă străzile şi usucă tencuiala faţadelor, scorojind zugrăveala şi vopseaua.

Cum de a putut Marc să iasă şi să străbată încă o dată aceste străduţe arse de sută de ori, acest deşert urban care-ţi frige tălpile picioarelor prin grosimea încălţămintei?

Jeanne se extrage din culcuş. Goală, umedă, cu jgheaburi în scobitura şalelor, cu picături sărate curgându-i de la subsuoară.

I se pare că-l vede pe Marc împleticindu-se pe *Calle Central, cu* capul gol, fără pălărie, cu părul decolorat, pielea înroşită şi deshidratată.

Se duce către lavabou, ia puţină apă în căuşul palmelor şi se stropeşte, fiecare cută a corpului său este iritată de transpiraţie. Sânii îi par îngrozitor de grei. O stingheresc, o trag înainte.

Suspină. Oglinda plesnită a lavaboului îi întoarce imaginea. Este a unei fete roşcate, cu păr bogat şi creţ. Cu gura şi nasul cam prea mari.

“O frumuseţe în felul ei”, se spune de obicei despre ea.

În ce fel? Nu ştie. “Mai degrabă în genul nesăţios, i-a spus Marc o dată, tu ai o gură făcută

să sfâşie carnea şi să-i stoarcă pe bărbaţi... Sau poate invers?”

Jeanne îşi trece palmele peste obraji. În oglindă nu zăreşte decât o femeie obosită, cu ochii umflaţi, cu gura posacă şi lipsită de vigoare. Căldura din cameră trebuie să fi ajuns la patruzeci şi opt de grade. Jeanne îşi desprinde şuviţele care i s-au lipit de piele. Părul prea lung o apasă pe ceafă ca o uriaşă blană neprelucrată.

Căldura este bolnăvicioasă, arzătoare, te calcă pe nervi şi te istoveşte. Tânăra îşi priveşte slipul căzut pe jos fără a se putea hotărî să-l ridice. Valizele deschise alcătuiesc o îngrămădire bizară într-unul din colţurile camerei. Pe un scaun, zvârlite unul peste altul, două aparate de fotografiat, o serie completă de obiective. Un echipament de turism devenit astăzi prea greu ca să te poţi gândi fie şi o singură clipă să te încarci cu el.

Vacanţa. O scurtă oprire la San-Carmino...

“O fugă până-n America de Sud, spusese Marc, numai cât să schimbăm aerul.”

Toate acestea par atât de îndepărtate!

Jeanne caută un halat. Ştie că va trebui să-l scuture înainte să-l tragă pe ea, căci libărcile care foiesc în camera de baie au scârbosul obicei de a se cuibări în el.

Ea deschide uşa camerei.

– *Señor* Corco? strigă cu glas înăbuşit.

Ajungând la San-Carmino, avuseseră neplăcuta surpriză de a descoperi că singurul hotel este închis din cauza unei... alunecări de teren!

Cu două săptămâni mai devreme avusese loc un cutremur care provocase năruirea unei jumătăţi din clădiri. O inimă caritabilă le-a spus totuşi că un anume Joseto Coreo închiriază din când în când o cameră aflată deasupra prăvăliei sale şi dacă aceasta poate să-i scoată din încurcătură...

“O cameră la un localnic? izbucnise în râs Marc, o să fie şi mai pitoresc, nu?

Şi apoi, oricum, n-o să rămânem prea mult...”

Dar ca să spună aceasta luase aerul şiret al unui prost jucător de pocher. Încă din acea secundă Jeanne a început să se simtă stingherită. A vrut să protesteze, să spună ceva în genul : “Oh! Ascultă, e o cocioabă, să mergem mai departe... Acolo unde se va găsi un hotel ca lumea, cu aer condiţionat”.

Însă ochii lui Marc deveniseră înfricoşător de ficşi... extraordinar de mari, cu toată lumina intensă, îşi îndreptase asupra tinerei pupilele imense, de pisică ce se pregăteşte să sară, şi Jeanne îşi simţi cuvintele stingându-i-se pe buze.

Urmase lunga căutare a magazinului, pentru a nimeri în cele din urmă la o inscripţie în alb şi negru. Funebru :

“Joseto CORCO. Anatomie. Osteologie” Casă fondată în 1889 *iar în vitrină...*

Jeanne îşi reţinuse o exclamaţie de surpriză şi teamă.

– Nu! Marc! Ai văzut? E o glumă sau... Doar n-o să...?

Tânăra îşi strânse halatul peste sânii care o stânjeneau. Fusese întotdeauna mândră de pieptul ei, dar astăzi ar fi vrut să poată deşuruba o mică valvă secretă în interiorul mameloanelor şi să lase să scape nişte aer, aşa cum se dezumflă un pneu sau o vestă de salvare, să-şi facă pentru această împrejurare sâni de adolescentă.

– *Señor* Corco?

Strâmbă din nas. De cum a trecut pragul magazinului, a fost asaltată de miros. Un miros fad, pe care Mac se face că nu-l bagă de seamă. Un miros de oase.

Prăvălia bătrânicioasă avea ceva prea desăvârşit, prea exemplar ca să fie adevărat. Vitrinele verzui păreau să fi fost luate de la un acvariu gigantic, de grădină zoologică. Mobilele, rafturile, frecate îngrijit cu ceară, aveau cu toatele o înfăţişare incertă de lucruri de ocazie. Se aflau acolo câteva instrumente de chimie elementară, eprubete,

alambicuri, serpentine de răcire, dar privirea luneca peste această sticlărie fără măcar s-o vadă, ca? să se oprească la rafturile cu geamuri... cu şirurile lor de cranii lustruite, înălbite. Cranii întregi, complete. Iar apoi mici obiecte oribile, stafidite ca nişte cartofi osificaţi, capete cu bărbii prognate, maxilare de bătrâni, lipsite de dinţi... Fălci cu molari plombaţi! Deşeuri înspăimântător de reale, lucruri care o dată mâncaseră, vorbiseră, băuseră... *Sărutaseră.*

Jeanne nu-şi putuse reţine un fior. Schelete întregi stăteau în picioare, în dulapuri cu geamuri, în poziţie de drepţi. Le susţineau atârnători de metal, făcând din ei nişte stranii spânzuraţi decapaţi cu grijă. Alţii stăteau rigizi, ca traşi în ţeapă pe trepiedele lor. Câteva etichete precizau: "Coloană vertebrală flexibilă. Discuri intervertebrale de cauciuc permiţând articularea."

Parchetul scârţâia, făcând să tremure arhitecturile osoase în cuştile lor de sticlă. Aceasta amintea zornăitul unei perdele de mărgele.

Dar şi alte siluete populau magazinul: statui de ipsos demontabile, colorate violent în roşu. Ecorşeuri din piese detaşabile, cărora li se putea desprinde fiecare muşchi pentru a se ajunge la organe... Acestea erau ele însele mobile, ca piesele unui joc de construcţie. Mici pastile numerotate fuseseră lipsite pe suprafaţa figurinelor, care-ţi ajungeau până la bărbie, conferind acestor geografii musculare un fals aer de monument deschis pentru vizite turistice. Jeanne nu îndrăznise să le atingă de teamă să nu vadă manechinele dislocându-se, vărsându-şi splinele, inimile, plămânii într-un talmeş-balmeş de ladă de gunoi.

O uşă larg deschisă lăsa să se ghicească în fundul prăvăliei o cămăruţă obscură. Pe jos era întinsă o coală mare de hârtie de ambalaj pe care fusese aranjat un schelet îndoit în poziţie fetală...

Gata să fie împachetat ca un vulgar obiect de artizanat local.

Jeanne ar fi vrut să plece, însă Marc stătea în spatele ei, ţeapăn şi greu, strivindu-i umbra cu o inerţie duşmănoasă, de santinelă.

Joseto Corco apăru. Era un omuleţ dolofan şi smead, cu un craniu lucios şi o mustaţă dreaptă de seducător latin.

Purta o bluză albă, descheiată peste pieptul voinic. Mâinile lui grăsuţe, perfect îngrijite, erau îngreunate de aurul a trei sau patru inele indiene, Jeanne găsi pe dată că are ceva de frizer. Părea nepotrivit în decorul magazinului. Rotunjimea lui aproape de obezitate aducea însă o notă liniştitoare în acest univers descărnat, redus la simple epure de organe.

– Este os, atacă el de îndată, os veritabil. Aici n-o să găsiţi imitaţii de plastic, aşa cum se fabrică astăzi. Toate craniile au fost preperate de mână în atelier şi asamblate cu cea mai mare atenţie. Exisă, desigur, câteva modele cu maxilare desperecheate, ca pretutindeni, de altfel, dar am o mulţime de capete întregi, cu toate oasele garantat originale.

Marc trebui să-i explice că nu veneau să cumpere material anatomic. Omuleţul se arătă dezamăgit.

– Ah! Da, murmură el, turişti? Din cauza hotelului închis...

Cu o figură ursuză, le arătase camera, fără să le ascundă faptul că nu-i vorba de un hotel de lux. Marc trecuse peste acest amănunt:

“Nu-i decât pentru două sau trei zile, cât să vizităm biserica troglodită.” Două sau trei zile...

Jeanne îşi încleştă fălcile. Astăzi se împlineau trei săptămâni de când putrezeau la San-Carmino, Şi Marc...

“Marc este bolnav, îşi spuse tânăra, un acces de febră sau o insolaţie. Deliriază...”

Cum altfel să-şi explice acest soi de somnambulism care pusese stăpânire pe însoţitorul

ei? Ar trebui, fără îndoială, să cheme un doctor, să cumpere medicamente.

Ar trebui... Ar trebui... Dar iată căldura îngrozitoare, care transformă cea mai mică hotărâre în veleitate goală. Viaţa se destramă pe măsură ce termometrul urcă şi-ţi spui: “O să mă duc îndată... Da, de cum se va mai răcori”. Dar orele trec şi nu faci o mişcare.

“Mă prostesc”, îşi spune Jeanne de zece ori pe zi. Este adevărat că nu mai judecă decât extrem de lent, creierul ei se împotmoleşte în gânduri avortate.

A fost de ajuns o săptămână de căldură intensă ca să facă din ea o epavă. Ar vrea să-l convingă pe Marc să plece, şi părăsească oraşul, dar tânărul n-o mai aude, nu mai vorbeşte, iar pupilele sale – dilatate îngrozitor – nu se îngustează niciodată. Chiar şi în plin soare.

– N-ar trebui să mai rămâneţi aici, i-a spus Joseto Corco în ajun, căldura este periculoasă pentru oameni ca dumneavoastră. Veniţi dinspre nord, nu-i aşa?

– Din Canada.

– Ouuh! a gemut el cu o strâmbătură comică, atunci e şi mai rău. Sunteţi prea albi, prea blonzi ca să rezistaţi la focul de la San-Carmino. Aici suntem pe o nicovală. Soarele bate, bate... şi iar bate. Vă striveşte. Dacă vă încăpăţânaţi...

Jeanne coboară cele câteva trepte care duc spre magazin. Copilul este aici, în penumbra prăvăliei. Aşezat la o masă, el asamblează cu o atenţie maniacală piesele unui puzzle în trei dimensiuni.

De fapt nu este vorba cu adevărat de un puzzle, ci de un craniu desfăcut cu totul, dezumflat ca un pneu, căruia îi reface volumul prinzând unii de alţii zimţii mărunţi care mărginesc fiecare bucată de os.

Mânuţele lui jonglează cu plăcile albe şi curbate. El nu se uită la ceea ce face, ochii lui sunt ficşi, morţi. Procedează prin atingeri succesive, în

felul orbilor. *Clac, clac*... Oasele se îmbucă la fel ca elementele unui joc de construcţie.

Jeanne îl observă pe băiat. Chipul său de indian cu trăsături enigmatice îi conferă o expresie de nepătruns. Ai zice că este un soldat ocupat să-şi monteze la loc arma, numărând în minte secundele cerute de această îndatorire. Între degetele lui capul prinde formă. Sfera ivorie se reconstituie. Temporal, occipital, parietal... *Clac, clac,*

– E un copil autist, a murmurat într-o seară Joseto Oorco, n-a rostit niciodată un singur cuvânt. Fratele său a fost aici pentru o lucrare de tâmplărie. Copilul a venit cu el. Recunosc, nu i s-a dat nici o atenţie, la plecare a fost găsit în depozit, ocupat să reconstituie craniul acesta ca şi cum ar fi făcut-o toată viaţa.

De atunci vine aici pe neaşteptate, se aşază într-un colţ şi se întoarce la puzzle vreme de două sau trei ore. îl las în pace. Asta ar putea să-l facă să-şi revină, nu credeţi? Când se satură, pune bucăţile într-un sertar şi pleacă, fără un gest, fără un cuvânt... N-aveţi nici o grijă, nu face rău.

– Dar nu i s-ar putea da altceva? i-a sugerat Jeanne, ştiu şi eu: o căsuţă de lemn, un mecano, un puzzle mai... obişnuit?

– Am încercat cu un joc de cuburi care fusese al fiului meu, murmurase Corco, dar nu primeşte decât craniul ăsta. Numai craniul ăsta.

Jeanne se opreşte în pragul cămăruţei, îşi ţine respiraţia. Mai cu seamă nu vrea ca băiatul să-şi întoarcă înapoi capul şi să lase asupra ei o privire moartă... cu pupilele prea dilatate. O privire de animal ieşit la vânătoare, de pisică pândind o pasăre.

Clac-clac. Mânuţele caută plăcile de os, identifică zimţii fragmentelor. Macabrul puzzle capătă formă. Un cap, un cap de fildeş, lustruit datorită repetatelor manipulări şi care luceşte ca o bilă de biliard. Un cap de adult mort între mâinile acestui copil zidit în sine. Jeanne a încremenit, de

teamă că va făcea podeaua să scârţâie. Ochii copilului sunt două crăpături. Degetele sale nu şovăie, ci demonstrează o precizie chirurgicală, puţin înspăimântătoare. Şi deodată copilul întoarce capul, o fixează pe femeia cea tânără.

– Ă... *Señor* Corco nu este aici? se bâlbâie Jeanne cu o crispare de neînfrânat.

Ea observă că băiatul răsuceşte încet craniul reconstituit astfel că orbitele goale o privesc şi ele pe această *gringa* în halat prost închis şi care-şi arată coapsele foarte albe.

Jeanne înghite în sec, nu fără greutate. Dar s-a şi terminat. Copilul a demontat craniul cât ai bate din palme, pune oasele într-un sertar. Iată-l că împinge uşa cu geam. Este în stradă, mică siluetă străvezie care se topeşte în lumină,

Joseto Corco apare în sfârşit din cămăruţa aflată în spatele prăvăliei.

– Da? face cu o voce încă moleşită de somn.

Partea din faţă a bluzei lui este pătată de transpiraţie.

“Probabil că-şi face siesta în depozit! îşi spune tânăra, dormea în mijlocul scheletelor împachetate!”

– Prietenul meu a plecat, spune grăbit, sunt îngrijorată. Cred că este bolnav. Sper că încă n-a luat-o pe drumul care duce la biserica troglodită.

– Sub soarele ăsta? se miră Corco, ar trebui să fie nebun. Ar fi bine să-l supravegheaţi mai atent, cred că are un început de insolaţie, l-aţi făcut să ia pastilele de sare pe care vi le-am dat?

Jeane dă din cap.

– Şi doctorul? aruncă ea, aproape agresivă.

– Oh! Ştiţi, e un doctor itinerant, îşi face circuitul, dar nu se poate şti cu precizie când va trece pe aici.

– Chiar nu există altul?

– Nu, recunoaşte Corco, bătrânul Corentano a murit cu cincisprezece zile înainte să veniţi dumneavoastră, de atunci e o porcărie. Spitalul cel

mai apropiat se află la două sute patruzeci de kilometri. Şi apoi, cei de aici se duc mai curând la tămăduitor.

Omul cel corpolent se schimbă de pe un picior pe altul, încurcat. Se simte că ar dori să-i facă serviciul, dar ideea de a înfrunta căldura îl face să şovăie.

– Ascultaţi, cedează în sfârşit, o să luăm maşina şi o să urcăm până la grote, cu un dram de noroc o să-l prindem pe drum. Poate că nu s-a dus dincolo de vila Ficha? Dacă *e* acolo, n-are de ce se teme de soare.

– Da, murmură Jeanne plină de o nădejde absurdă, fără îndoială că e la vila Ficha.

– În orice caz biserica rămâne închisă până la ora şaptesprezece, n-o să poată intra. Duceţi-vă să vă îmbrăcaţi, eu scot maşina.

Jeanne bolboroseşte o scurtă mulţumire şi urcă să-şi pună o cămaşă şi o fustă largă. Pielea sa iritată nu mai suportă atingerea dangarezilor cu croială strâmtă.

Când coboară din nou, Corco aşteaptă la, volanul unui antic Studebalser verde-oliv. Tânăra împinge uşa magazinului şi pune piciorul pe trotuarul îngust.

Este ca şi cum s-ar apleca peste un vas de ulei clocotit. Oraşul este împietrit de căldură. Fără umbră, fără relief, ca dezumflat. Jeanne nu poate sesiza distanţe, nu are senzaţia de perspectivă, nu.

Soarele alb a şters totul. San-Carmino nu mai este decât un decor pictat pe o pânză prea subţire, un decor care nici nu încearcă să producă o iluzie optică. Oraşul este laminat, strivit, ca florile sau frunzele care s-au pus la uscat între paginile unui dicţionar gros. Nimic nu însufleţeşte străzile pustii, nici o siluetă, nici o umbră mobilă,

– *Nu-i nimeni,* murmură tânăra dând instinctiv înapoi.

– Este siesta, spune încet Corco, e firesc.

Siesta! Jeanne îşi reţine o ridicare din umeri. De când a sosit aici, San- Carmino i s-a înfăţişat mereu ca prăbuşit într-o interminabilă siestă. Aici se doarme prea mult şi este vorba de un somn bolnăvicios, îşi aminteşte că i-a spus lui Marc:

“Ea ca un alibi, nu găseşti? O scuză pentru a ascunde un fel de apatie patologică. Un pretext...”

Marc s-a strâmbat fără a întoarce capul.

– Aiurezi, a lăsat el să-i scape, ne aflăm în zona tropicală, curând va veni vremea ploilor. Te-ai uitat la termometru? Cum vrei să dai dovadă de vitalitate pe o astfel de căldură?

El are dreptate, fără îndoială. Jeanne cunoaşte prea puţin America de Sud, însă nu poate scăpa de o senzaţie de degradare, de stricăciune.

“Camera unui bolnav, îşi spune, o cameră închisă, prost aerisită, în care febra creşte într-o dogoare de seră. Acelaşi miros de transpiraţie, de decadenţă.”

Pătrunzând în San-Carmino, a avut impresia că se aventurează în odaia unui muribund. O încăpere cu un pat imens, în mijlocul căruia s-ar agita o fiinţă informă şi buhăită, atacată de una din acele boli misterioase produse de junglă şi ţânţari. Ar fi totuşi greu de găsit un fir de întuneric în acest oraş cu clădiri albe, orbitoare. Strălucirea soarelui peste acest labirint văruit arde retina turiştilor şi filmele “color” în burţile aparatelor de fotografiat.

Nu este cu putinţă să ieşi fără să-ţi ascunzi ochii după nişte imenşi ochelari de soare, care-ţi dau pe loc un aer de spion de cinematograf.

Astfel, Jeanne, care nu suportă lumina prea vie, n-a văzut niciodată San- Carmino decât printr-un fel de văl artistic, o ceaţă de căldură ale cărei tresăriri aleargă dureros de-a lungul nervului său optic. Corco demarează.

Maşina trece încet printre faţadele crăpate, răscoapte. Vila Ficha se ridică la prima intersecţie. Este o clădire barocă, numai colonade şi curţi interioare.

Prost întreţinută, ea prezintă din anumite unghiuri înfăţişarea unei ruine decojite.

Intrând aici pentru prima dată, Jeanne a avut convingerea că pune piciorul pe o epavă, că forţează intrarea unui mormânt proaspăt deschis în urma unui cutremur de pământ.

Coreo frânează. Tânăra sare jos. De cealaltă parte a pieţei, perdelele fâlfâie la ferestre. Jeanne le ghiceşte lesne pe bătrânele cu basmale negre care rânjesc între ele: “Iar şi-a pierdut *gringa* bărbatul!”

Pentru a scăpa de soare, se repede în vestibulul clădirii. Este ora siestei, nu există paznic, dar grilajul care apără intrarea în săli a rămas deschis. De ce s-ar lua vreo precauţie? Aici nu este nimic de furat... Singurul element de interes al “muzeului” îl constituie frescele mâzgălite pe ziduri în urmă cu aproape optzeci de ani de către un nebun pentru care vila Ficha a fost închisoare şi mormânt.

Jeanne înaintează, precedată de răsunetul paşilor ei. Fiecare deschizătură a fost blocată cu gratii, cu grile. Aici chiar şi ferestrele au broaşte.

Tufişuri zbârcite, uscate umplu curţile interioare, iar crengile lor au consistenţa osului sfărâmicios.

– Marc? strigă Jeanne, Marc, eşti aici?

Vocea ei se deformează sub bolţile vechii mănăstiri. Coreo îşi târăşte picioarele. Se vede bine că locul îl indispune.

Jeanne îşi lasă privirile să mai alerge o dată de-a lungul frescelor, în prima sală nu sunt decât pete brune care ar putea fi confundate cu marmoraje de umezeală sau cu aureole de mucegai, dar când te apropii se vede limpede că este vorba despre o mulţime de personaje minuscule, pictate în stilul miniaturilor japoneze.

Personajele înmuguresc, proliferează, fără să ţină seama de legile perspectivei, pentru a istorisi ceva cumplit. Jeanne face ochii mici, dar lumina

este insuficientă. Crede că distinge o mulţime, străzi, un oraş... Un decor banal, desenat într-un chip mai degrabă naiv şi pe urmă colo – dintr-o dată –, la colţul unei dărăpănături, o aglomeraţie. La mijlocul cercului de gură-cască: un om care gesticulează şi se zvârcoleşte pe jos.

Insul cuprins de convulsii este gol, iar corpul său se deformează, pielea lui se întinde sub acţiunea unei extraordinare creşteri dinăuntru.

O serie de imagini alăturate descriu cum progresează răul: carnea care sare în aer la înălţimea umărului, lăsând să se vadă conturul ivoriu al articulaţiei. Apoi. curând, alte sfâşieri, pe tot corpul...

Jeanne simte că i se accelerează respiraţia.

– Corco, murmură ea, mai povesteşte-mi o dată... Grăsanul se strâmbă. Este supus la chinuri.

– Domnişoară Jeanne, geme el, n-ar trebui să vă intereseze lucrurile astea. Sunt desenele unui nebun. Cel care le-a făcut a stat închis între aceste ziduri vreme de douăzeci şi cinci de ani. Era un băiat de familie, degenerat, bolnav. Tatăl său l-a închis aici împreună cu o guvernantă şi un infirmier... închis pe viaţă.

– Cum se numea?

– Lopez Verdero y Concha. Era la începutul veacului, într-o epocă de obscurantism. Şi-a petrecut întreaga detenţie mâzgălind pereţii clădirii, iar apoi a murit... de o congestie cerebrală datorată unei insolaţii.

Jeanne îşi aţinteşte degetul spre desen.

– Acolo, spune ea, omul acela gol care-i sfâşiat dinăuntru, ce reprezintă aceasta?

Corco are un aer foarte nefericit.

– O legendă. Nimic mai mult. Se spune că San-Carmino a fost cândva o feudă a diavolului şi că o treime din populaţie a căzut pradă vrăjilor.

– Este, aşadar, o scenă de posedare diavolească?

– Da. Scheletul victimei creşte în interiorul corpului său ca... LA FEL CA UN ARBORE

CARE AR CREŞTE CU MARE VITEZĂ.

– Scheletul... Numai scheletul?

– Da, asta-i drama, oasele cresc, dar nu muşchii, nici învelişul de carne, astfel că, în mod fatal, corpul se rupe ca o ţesătură ca să permită scheletului să crească mai departe.

– Este oribil.

– Se spune că, pe timpul Marii Posedări, oamenii erau sfâşiaţi astfel cu zecile. Pielea întinsă, gata să se rupă, plesnea, lăsând să iasă la iveală scheletul, care-şi urma creşterea în mijlocul resturilor de organe. Un om de un metru şaizeci dădea naştere astfel unui schelet de uriaş, o monstruozitate de doi sau trei metri cu alcătuire de gorilă.

Jeanne îşi trece o mână peste frunte. În mod curios, de când a intrat în vilă transpiră mult mai mult.

– Marea Posedare, subliniază ea, este o realitate istorică sau o legendă? Corco izbucneşte într-un râs copios, forţat.

– Vreţi să spuneţi o realitate isterică! cotcodăceşte el. Cred că lucrurile se mărginesc la doi ani de nebunie colectivă. O febră care a cuprins cartierele sărace... Lucrurile s-au soldat cu un masacru. Preoţii au binecuvântat săbiile gărzii civile. O poveste cât se poate de urâtă.

Jeanne strânge buzele. Marc i-a vorbit despre toate acestea. Ea îşi aminteşte şi acum: “Cherhanalele nu mai funcţionau, peştele devenise o raritate. Mizeria din cartierele populare atingea o cotă greu de imaginat. Se cocea revolta. Atunci, brusc, a apărut această poveste a posedării, care le convenea de minune patronilor! Dintr-o dată, diavolul a devenit singurul răspunzător pentru toate flagelurile. O superbă manipulare a opiniei generale! De la o zi la alta, răspunzători nu mai erau bolşevicii, erau posedaţii! Soluţia? Un exorcism general. Mai întâi sfeştocul... şi apoi

sabia. Cred că s-a folosit mai mult sabia decât sfeştocul. Pe atunci diavolul era calul de bătaie!”

Jeanne mângâie cu vârful degetelor fresca.

– Lopez Verdero a fost amestecat într-o răzmeriţă, încheie Corco, a primit o lovitură de sabie în cap şi şi-a pierdut minţile. Era unul dintre acei progresişti care întreţineau relaţii cu muncitorii ce se ridicaseră. Restul vieţii şi l-a petrecut mâzgălind aceste orori.

Corco priveşte în jurul său.

– Ascultaţi, începe brusc, sunteţi obosită, afară e prea cald pentru cine nu-i obişnuit. Rămâneţi aici, odihniţi-vă, o să mă duc singur mai departe, până la biserică. Nu vreau să faceţi şi dumneavoastră o insolaţie.

Fără să aştepte răspuns, el se întoarce şi porneşte în direcţia ieşirii.

Lui Jeanne îi lipseşte curajul de a protesta, îngenunchează în praful de tencuială. Pasul lui Corco se stinge sub bolţi. Ea rămâne aici, strivită de laşitate şi oboseală, încercuită de ghirlandele care bat în cafeniu ale desenelor.

Nu-şi poate desprinde ochii de pe zid.

I se pare că vede picturile prinzând viaţă, înăuntrul corpului celui posedat scheletul se umflă, se îngroaşă, sâmbure monstruos care creşte în dauna fructului în care sălăşluieşte. Puţin câte puţin, scheletul devine mai mare decât învelişul. Ţesuturile cedează, tendoanele plesnesc unele după altele, muşchii sunt sfâşiaţi... Omul urlă, urlă... doborât de oribila impresie că este sfârtecat dinăuntru!

Pielea devine lucioasă, ia înfăţişarea băşicilor umflate prea tare. Cuşca toracică îşi arată acum sulurile osoase. Coastele par enorme, disproporţionate faţă de restul corpului. Sunt barele în care un ciocan izbeşte fără a izbuti să le frângă. Şi deodată – explozia: epiderma se cască de la bărbie până la pubis cu un plesnet de mătase, învelişul de carne alunecă, se chirceşte, lăsând cale

liberă unui uriaş schelet de culoarea fildeşului ce răsare dintr-un talmeş-balmeş de organe ca o epavă întorcându-se la suprafaţă. Inima, plămânii, ridicol de mici, trec prin spaţiile grătarului toracic, peşti prea mărunţi ca să fie reţinuţi pe ochiurile plasei. Globii oculari cad în interiorul orbitelor pe care nu mai reuşesc să le umple. Creierul se dezlipeşte şi se surpă în fundul unei calote craniene de două ori prea mare pentru el...

Scheletul degajat de crisalida lui de carne îşi înfăţişează structura osoasă. Vibrează uşor şi continuă să crească. Este ca un sâmbure de piersică ce va face să explodeze pulpa fructului care-l acoperă, după care va deveni minge de tenis, balon de fotbal...

Jeanne simte că-i vine greaţă.

Dintr-un salt se smulge de lângă zid. O doare îngrozitor capul. Caută un loc neatins pentru a se ghemui, dar nebunul n-a lăsat nici un spaţiu nefolosit. Douăzeci şi cinci de ani a desenat aceste coşmaruri sub ochiul sever al unei bone îmbrăcate în negru! În unele locuri, desenele sunt atât de mici că nu pot fi desluşite decât cu ajutorul unei puternice lupe. Tânăra îşi aminteşte că Marc avea de gând să le fotografieze. De altfel, încă din prima zi a folosit cinci sau şase filme pentru a "acoperi" peretele, dinspre vest.

"Nu te plictiseşte? spunea el, este pentru cartea mea, ştii... Cred că poate fi ceva important."

Jeanne clatină din cap, distrată. Până acum nu s-a gândit cu adevărat ce motive l-au determinat pe iubitul ei să facă un ocol prin San-Carmino. Crezuse că el pregăteşte o teză de doctorat şi că unul dintre capitole va fi consacrat studierii vilei. "Înţelegi, şoptise Marc pe un ton de conspirator, au mascat o revoluţie în germene într-o poveste de vrăjitorie! E un caz unic! N-au spart o grevă, oh! nu! s-a recurs la un exorcism general. Clerul s-a făcut complice al represiunii, a izbutit să convingă masele mizere de prezenţa diavolului şi să-i

întoarcă pe nefericiţi împotriva sindicaliştilor! Nimeni n-a scris vreodată despre aceasta, dacă reuşesc...”

Jeanne asculta mimând un interes de care era departe de a fi animată. Latura “universitară” a tânărului o plictisea de moarte.

Dar era la început. Cu trei săptămâni în urmă...

Acum se teme puţin să privească înainte, să descifreze hieroglifele trasate cu o pensulă nepriceputǎ de nebunul mort între aceste ziduri. Ea se teme că va descoperi figuri îngrozitoare. Cu coada ochiului a şi întrevăzut câteva crochiuri stranii, înfăţişând nişte vaci ale căror coarne se fărâmiţează, nişte pisici care-şi pierd ghearele şi dinţii...

Şi apoi sunt câinii aceia, al căror păr zboară în vânt, descoperind o piele albăstruie, obscenă. Câini mari, musculoşi, cu labe imense.

“...Îi foloseau în casele de plăcere, i-a explicat Marc, pentru a împerechea femeile însetate de practici zoofile. La San-Carmino exista un stabiliment de acest fel. Era poreclit «cocina lui Eros». Uneori, în culmea orgasmului, animalele muşcau femeile de ceafă, sfărâmându-le vertebrele cervicale. Pe urmă aceste morţi trebuiau explicate, astfel că se inventau accidente de călărie, căzături nefaste. Şi burghezele bogate din cartierele bune coborau în cavou înconjurate de toate onorurile.”

Jeanne se aşază pe jos, îşi strânge sub bărbie genunchii, luând fără să-şi dea seama poziţia unei fetiţe speriate.

Ar vrea ea mucegaiul să devoreze frescele, să redea pereţilor puritatea de odinioară.

De ce şi-a prins Marc mâna în angrenajul acesta? Ca să-şi consolideze postul de asistent la facultate prin publicarea vreunui expozeu cu titlu sforăitor?

O prevenise de altfel în momentul plecării:

“O să facem câteva opriri pentru documentarea mea, va trebui să-mi fac rost de copii din unele

arhive...”

La început Jeanne s-a gândit că nu va fi vorba decât de scurte răstimpuri petrecute în bibliotecă şi că – lăsându-l pe Marc împreună cu scrierile sale oculte – ea se va duce să se bronzeze integral într-un golfuleţ pustiu ori la solariul hotelului de cinci stele.

Dar nimic din toate acestea nu s-a realizat.

Acum este aici, ghemuită într-un ungher din vila Ficha, încercuită de scrijeliturile unui nebun.

I se pare că mai aude vocea lui Marc: “Un mare suprarealist francez s-a interesat de ele în anii patruzeci, ştii?”

Dumnezeule! Când şi cum au început toate acestea?

Are impresia că nu va mai putea face nicio dată ceva normal, obişnuit. De acum încolo viaţa cotidiană i-a fost interzisă. Nu va mai putea să se întoarcă de la jurnal şi să facă un duş mâncând un măr. Să se foiască fără rost prin studioul ei de celibatară în halat de baie... sau numai în slip. Să privească o casetă video mâncând cu linguriţa miere, cu fiori voluptoşi, de pisică lacomă. Să citească un roman poliţist până la trei dimineaţa, să-şi prăjească o duzină de felii de pâine sau să vopsească în roşu ţevăria încălzitorului de apă, aşa, “ca să facă frumos”...

Astăzi, aceste o mie de mici acte i se par de neimaginat. Undeva s-a produs o ruptură, eliminând-o din lumea obişnuită.

A căzut într-o prăpastie şi nimic n-o mai leagă de viaţa ei de odinioară. Revista, acele mici articole ironice şi uşoare pe care le scria pentru o publicaţie feminină “liberă”, reportajele superficiale care o paraşutau lângă vedetele de importanţă mijlocie.

La San-Carmino nimic nu este uşor, cea mai neînsemnată uşă se cască peste o genune. Vocea lui Corco răsună deodată sub boltă:

– Domnişoară! gata, l-am găsit pe soţul dumneavoastră. E în maşină. Jeanne se ridică dintr-un salt. Corco foloseşte adesea cuvântul "soţ" pentru a vorbi despre Marc, de parcă ar vrea să ignore relaţiile "vinovate" care-i unesc pe cei doi tineri. Este poate puţin ruşinat că găzduieşte un cuplu nelegitim? Jeanne iese din vilă, se repede către Studebakerul şubred. Marc este întins pe bancheta din spate. Are obrajii foarte roşii, iar buzele uscate. Părul şi ochii lui par şi mai palizi ca de obicei.

– Unde se afla? întreabă Jeanne.

– Culcat în piaţa din faţa bisericii, în plin soare, murmură Corco vârându-şi pântecele proeminent sub volan. Cred că are febră.

Jeanne deschide portiera, se aşază lângă bărbatul cel tânăr, îi mângâie fruntea, dar el nu reacţionează. Fixitatea privirii lui este înspăimântătoare. Corco demarează, luând-o iar spre magazinul de anatomie. Nişte perdele se ridică ici şi colo, pentru a le supraveghea mersul.

– Dacă starea lui nu se îmbunătăţeşte, ar trebui poate să-l consultăm pe tămăduitor? încearcă negustorul de schelete.

Jeanne îşi muşcă buza inferioară. Nu ştie ce trebuie să facă. În această săptămână, Marc "evadează" a treia oară de acasă, pentru a porni să rătăcească somnambulic prin oraş. De fiecare dată a trebuit să-l recupereze de pe treptele bisericii troglodite, unde zăcea crucificat de soarele amiezii.

– Am ajuns, zice maşinal Corco, o să vă ajut să-l urcaţi.

Capitolul II

Marc stă întins în patul răvăşit. Este gol şi, din vreme în vreme, Jeanne îi trece peste corp un şervet ud. Dar el nu reacţionează. Ochii lui fixează plafonul fără măcar să clipească.

Tânăra zvârle şervetul în lavabou. Se întreabă ce face aici, în tovărăşia unui bărbat pe care abia dacă îl cunoaşte şi de care nici măcar nu este îndrăgostită. Căci ea nu-l iubeşte pe Marc. L-a întâlnit cu o lună mai devreme la barul Muzeului de Artă Modernă de la Montreal. Pe dată a simţit pentru el o puternică atracţie sexuală, dar nimic mai mult... Se simte stânjenită că trebuie să vegheze ca o mamă un străin, o fiinţă opacă, pe care este foarte hotărâtă s-o părăsească la sfârşitul vacanţei sale. Legătura pe care a întreţinut-o cu el până acum nu a pregătit-o pentru această intimitate dureroasă a bolii, pentru această degradare oarecum ruşinoasă, care a transformat în răstimp de trei săptămâni un tânăr universitar atletic într-o larvă străbătută de frisoane şi mută.

Jeanne simte cum o pătrunde panica. La Paris ea se înconjoară de culori vii, de obiecte aseptice şi la modă. Studioul ei seamănă cu decorul unui spot publicitar, numai plastic şi vinilin. Este un teritoriu alb, conceput pentru a respinge forţele obscure. Un sanctuar. Lui Jeanne îi plac fotografiile din cataloagele de mobilier, ea are impresia că nimic supărător sau întristător nu se poate produce într-o astfel de atmosferă, totul este aici prea perfect, tânăr, proaspăt, curat, dinamic...

Nimicurile sclipitoare sunt tot atâtea totemuri care stau de pază în jurul perimetrului unei pentagrame perfect emailate. Mai mult sau mai puţin conştient, Jeanne socoteşte că o pendulă mică şi frumoasă de plastic roşu poate respinge umbrele negre ale bolii şi morţii. Munca ei la jurnal n-a făcut decât să-i întărească această credinţă... îi place să se plimbe prin acele birouri ultramoderne în care se agită fete bronzate, mereu în formă, gata să pornească – după opt ore petrecute asupra unei maşini de scris – într-un jogging înverşunat de o sută douăzeci de minute...

Un univers fără fisură, în care niciodată nu-ţi miroase gura, nu transpiri şi unde preceptele

dureroase n-au drept de cetate. O lume superficială, în care totul are frumuseţea melaminei fără pată...

Aici, la San-Carmino, nimic n-o mai apără de umbrele nefaste. Oboseala nu te părăseşte o dată cu spuma unui săpun de lux cu nucă de cocos, iar prăvălia de produse anatomice nu este un sanctuar cu mochetă albă.

Jeanne ştie că trebuie să acţioneze, dar nu-l poate părăsi pe acest amant pasager, care, totuşi, o stânjenea într-un fel nelămurit încă dinainte de începutul bolii sale.

Ea se apleacă peste bagajele lui Marc, scoate din ele un teanc de file bătute la maşină, îşi dă seama că nu ştie nimic despre omul acesta, că ei n-au simţit niciodată cu adevărat nevoia de a vorbi despre sine.

Se întâlneau ca să facă dragoste pe un covor, pe bancheta din spate a unei maşini, într-un ascensor blocat între două etaje, în cabina de probe a unui mare magazin...

Provocări prosteşti, numai aşa, ca să se simtă tineri, carnivori şi la modă!

Ştia ce gust are sexul lui Marc, îi încercase măsura şi greutatea pe pântecele şi pe şalele sale, dar nu ştia nimic despre ce se urzeşte în creierul acestui om blindat cu diplome, al cărui "accent" canadian a făcut-o de la început să râdă.

Ea deschide dosarul, parcurge câteva paragrafe:

"...Marea Posedare a dat naştere unui număr incalculabil de practici aberante, citi ea, foarte repede s-a răspândit o credinţă conform căreia scheletele (apucate de o adevărată frenezie a creşterii!) începeau să se mărească în interiorul fiinţelor umane. Această creştere avea drept consecinţă inevitabilă sfâşierea ţesuturilor musculare şi epidermice, devenite acum prea strâmte ca să cuprindă structura osoasă în expansiune. Acest postulat a dat naştere unei adevărate psihoze. Unele pături ale populaţiei, mai

sensibile la superstiţii, se apucară să combată răul recurgând la o îngrozitoare stratagemă, care consta în a coase pe corpul persoanelor bănuite că sunt atinse de flagel bucăţi de piele având funcţia de a spori rezistenţa cărnii în punctele sensibile, mai ales la coate, la genunchi şi în creştetul capului...”

Jeanne îşi stăpâneşe un icnet de scârbă.

Ea îşi imaginează fără efort matroanele la lucru, însângerate pe şorţurile negre, cu mâinile roşii de sânge, manipulând ace groase şi curbate. Un copil se zbate în mijlocul cercului, dar ele îl imobilizează, îl ţin locului, îl paralizează...

Este gol şi tremură în timp ce geme. Pe umărul său stâng a fost cusut în puncte mari o bucată de piele care pe pielea lui pare o crustă monstruoasă. El sângerează. Firul trecut prin seu de vacă se înfige adânc în carnea lui. Braţele i- au fost răsucite sucite la spate, acum este momentul de a repeta operaţia pe fiecare din coatele sale. Cumetrele sunt mulţumite. Datorită acestui şiretlic, învelişul de carne va rezista mai bine la presiunea scheletului demonic. Aceasta va îngădui poate să se câştige timp.

Acul curbat înţeapă şi pătrunde prin epidermă, firul ceruit iese pe partea cealaltă, leoarcă de sânge. Trebuie cusut strâns, pentru ca bucata de piele să se lipească bine de pielea copilului, dar matroanele au experienţă, fiecare procedează la fel cu hainele de lucru ale bărbatului ei... Acul înroşit pătrunde şi apare iar, găurind pielea la intervale regulate.

Când s-a sfârşit, firul este rupt cu dinţii. Copilul a leşinat. Cară-te, prăpăditule! Dar e pentru binele lui, într-o zi o să ne mulţumească!

Trupul mititel zace pe jos, grotesc şi patetic, torturat de oribila peticire.

“Vârful capului”, atrage atenţia una dintre femei, nu trebuie uitat vârful capului. Este unul din punctele, cele mai vulnerabile în caz de creştere a scheletului.

O maşină de tuns apare dintr-un şorţ. Părul cade, scoţând la lumină o piele firavă, de un roz murdar. O bătrână măsoară suprafaţa ce trebuie acoperită şi caută printre bucăţile de piele un disc de o mărime potrivită.

“Schimbă acul, o sfătuieşte careva, ăsta e prea gros, o să-i străpungi osul!” Pe podea, copilul şi-a revenit, el ghiceşte ce se pune la cale şi încearcă să scape târâş.

– Hai! mormăie o femeie, stai liniştit, mătuşa Helena o să-ţi coase o pălărie frumoasă...

O pălărie frumoasă. Acul sclipeşte. Cineva l-a apucat pe băiat de urechi. Jeanne mototoleşte teancul de hârtii în mâinile jilave. Leşină de scârbă. A fost înzestrată dintotdeauna cu prea multă imaginaţie.

Îşi revine şi orânduieşte filele. Aceste note îi vor fi poate de folos pentru a înţelege ce l-a distrus pe Marc în atât de scurtă vreme. Va trebui să le cerceteze atent. Se ridică, se apropie de tânărul bolnav şi-i dă să înghită una din tabletele de chinină pe care i le-a dat Joseto Corco. Ea ştie că tratamentul va rămâne fără efect, însă preferă să nu lase nimic la întâmplare.

Îşi dă pe faţă cu puţină apă şi coboară în prăvălie. Este mai puţin cald, soarele coboară încet la orizont. Cu ochelarii pe vârful nasului, Corco înşiră cifre într-un uriaş registru. Şi-a pus dinainte o călimară învechită, cu dop de argint.

– Merge mai bine? spune fără să-şi ia ochii de pe coloana unei adunări.

– Nu... în sfârşit, nu ştiu, mărturiseşte Jeanne. Se îndreaptă spre vitrină. Mirosul de os o supără.

– Spuneţi-mi, murmură ea. Este adevărat că pe timpul Marii Posedări pe corpul victimelor se coseau bucăţi de piele?

Corco tresare.

– Cine v-a spus asta? aproape că ţipă strident. Ezită, lasă nasul în jos. Are o privire ascunsă.

– E adevărat, recunoaşte, tatăl meu a suferit această tortură la vârsta de zece ani. A rămas toată viaţa cu nişte cicatrice ; îngrozitoare. Pe craniu nu i-a mai crescut niciodată părul. La naiba! Era o epocă de nebunie, nu puteţi înţelege. Diavolul se manifesta în toate cele. Iar matroanele care măsurau străzile cu trusa lor de cusut! Cel mai sinistru era că ele cereau plată pentru a-i petici pe bieţii oameni suspecţi că ar fi posedaţi! Vă puteri închipui asta?

El tace, îşi ridică ochelarii care alunecă.

– Cicatricele tatălui meu, şopteşte cu o voce care abia se aude, mă îngrozeau când eram copil. Credeam că-l muşcaseră nişte animale... Animale cu dinţi subţiri ca nişte ace. Mai târziu ne-a explicat că mama lui dăduse toate economiile sale "peticăreselor" pentru ca ele să-l aranjeze în felul acela. Socotea că face bine... Ani în şir le-am visat pe acele matroane. Când se lăsa noaptea peste San-Carmino, mi le închipuiam rătăcind pe străzi, cu firul şi acul în mână, gata să sară asupra primului copil. Aveam un nod în gât. Cred că pentru a luptă cu această groază organică de tortură m-am îndreptat spre fiziologie şi ştiinţele naturale. Mi-am spus că, familiarizându-mă cu marea harababură a organelor, o să uit coşmarurile din copilărie... Că o să mă obişnuiesc...

– Şi n-aţi reuşit?

– Nu ştiu, mormăie Corco, dar câteodată mi se mai întâmplă să visez peticăresele.

Obrazul său luceşte de transpiraţie. Corpul său întreg răspândeşte un miros de nelinişte. Jeanne se simte apăsată, întoarce iute capul pentru a fugi de imaginea bărbatului gras pe care-l trec năduşelile de frică în mijlocul scheletelor sale.

– Credeţi că biserica e deschisă? întreabă ea grăbit.

– De ce vreţi să vă duceţi acolo? geme Corco, în locurile acelea nu-i nimic bun. Şi apoi, aţi mai fost o dată, nu?

– Da, spune Jeanne, dar eram distrată, mi-era cald şi voiam să fac baie. Acum ţin să înţeleg. Dar de ce vă înspăimântă asta?

Corco îşi strânge ochelarii şi se ridică. Este pus în încurcătură. O picătură de sudoare îi curge de-a lungul nasului şi se sparge pe registru.

– Tot ce are legătură eu Marea Posedare mă face să mă simt rău, şopteşte, nu se ştie cu adevărat ce s-a petrecut atunci. Astăzi arborăm tărie de caracter. Se spune "manipularea maselor de către clasele dominante", "exploatarea credulităţii şi superstiţiei populare", dar poate că lucrurile nu-s atât de simple...

– Ce vreţi să spuneţi? gâfâie Jeanne cu un nod în gât.

– Nu ştiu, murmură Corco făcând o mişcare de neputinţă, nu-i decât o impresie. Dar când v-am văzut sosind cu soţul dumneavoastră şi când v-aţi dus la vila Ficha, apoi la biserică, mi-am spus: "Fac prea mult zgomot, se agită prea mult, vor sfârşi prin a trezi pe cineva..." E idiot, nu-i aşa?

– Să trezim pe cine? Corco păli.

– Tatăl meu spunea: "cei ce dorm în aceste ziduri". Nu-i o formulă bună? Tânăra împinge uşa prăvăliei. Căldura s-a muiat şi un vânticel prăfos mătură strada principală. Ea porneşte, încercând să-şi împiedice tocurile să ţăcăne. Nu se întoarce. Ştie că dolofanul o priveşte cum se îndepărtează. Şi că este livid.

Jeanne merge. Ar vrea să fie la Paris.

Pe un birou alb ar înşira carioci mari de toate culorile de-o parte şi de alta a unei file de hârtie. La ora patru s-ar duce la toaletă pentru a-şi schimba slipul şi *a* rămâne proaspătă. Şi-ar spăla dinţii cu periuţa mini pe care o păstrează în geanta ei într-un tub de nichel. Şi-ar scoate pantofii pentru a vaporiza pe tălpi un deodorant superficient, ar... Rituri magice. Talismane pentru a goni lucrurile imprecise şi negre pe care le ghiceşte câteodată cu coada ochiului.

Să fii inatacabilă, apărată de o aură de armonie şi curăţenie. Nici o scăpare din vedere: rujul întins cu grijă pe buze, nasul fără luciu, subsuorile uscate. O carapace în stare să descurajeze valurile rele. Iar seara, pe covorul din baie, hop! hop! micile haltere pentru a-şi păstra braţele ferme, sânii ridicaţi. Ritualuri liniştitoare. Camuflaje pentru a deruta inamicul.

Jeanne înaintează în timp ce aceste gânduri se înghesuite în capul său. La Paris ea ştie să traseze pentagrame moderne care o feresc de influenţele nocive. Ea cunoaşte magia reclamelor, descântecele afişelor. Ştie să construiască un cocon de care ricoşează cuvintele negre ca: RĂZBOI, BOALĂ, ŞOMAJ...

Demonii oraşelor îi sunt familiari. A învăţat de mult să ridice sperietori în stare să-i pună pe fugă. Dar aici, la San-Carmino, este dezarmată, vulnerabilă. Expusă.

Trebuie să înveţe iute regulile jocului şi să inventeze o ripostă.

Strada principală se termină, în mod curios, ca o fundătură. Bulevardul străbate oraşul dintr-un capăt în celălalt pentru a se pierde, către sud, într-o reţea de şosele şi drumuri, cum se întâmplă de regulă în fiecare oraş. Dar spre nord ea se loveşte, moare în pridvorul bisericii. Lăcaşul astupând el însuşi tot orizontul ca un zid ciclopic. Această impresie de imensitate provine din faptul că sanctuarul a fost săpat în adâncul unei mase de stâncă lungă de mai multe sute de metri, una din acele înălţimi netede numite *mesa* şi a căror culme pare să fi fost rabotată de un gigant dornic să-şi croiască o masă pe măsura lui pentru prânzul viitor. Treptele care duc spre portal au fost săpate în rocă şi sunt una cu muntele. De fapt biserica nu este o clădire autonomă, este o peşteră naturală anexată de autorităţile religioase. O biserică troglodită. O adevărată atracţie turistică, pomenită în toate ghidurile. Ora şaptesprezece a trecut şi

porţile mari de stejar ghintuit au fost deschise. Intrarea în sanctuar se cască, orificiu asimetric, împodobit cu sculpturi primitive.

Lui Jeanne îi vine greu să creadă că se găseşte în faţa unui lăcaş de cult. Această gaură în stâncă roşie îi evocă imagini de refugiu, de fortificaţie. Este o falie pentru soldaţi pregătind o ambuscadă, o ascunzătoare pentru rezistenţi. Ceva ce-i aduce în minte idei de luptă finală, de "cea din urmă palmă de pământ"... Este crevasa în care te adăposteşti pentru a trage ultimele cartuşe înainte ca inamicul, care va porni la asalt de cum se va fi stins ecoul ultimului foc tras de tine, să-ţi taie beregata.

Jeanne urcă treptele groase de piatră una câte una. Nu este o lucrare de artă, numai nişte lungi crestături făcute cu târnăcopul, fără preocupări pentru estetică. Peste scară, intrarea larg deschisă, enormă, provoacă un fel de ameţeală, de spaimă.

Tenebrele se îngrămădesc în prag, iar ochiul nu le poate sonda, obişnuit cum este cu lumina de afară.

Jeanne trebuie să facă un efort pentru a nu întinde mâinile instinctiv, să se ferească.

Este ca şi cum ar merge în întâmpinarea unui tren în bezna unui tunel.

"Locomotiva o să dea buzna, îşi spune, o maşină învechită, al cărei coş va scuipa nori de tămâie."

Dar nu se întâmplă nimic.

Tânăra intră pe nesimţite în pântecele muntelui. Este frig şi umezeală.

Sute de lumânări ard în pahare de sticlă multicolore. În interior, câteva reflectoare pierdute permit să se întrezărească bolta plină de stalactite. Jeanne, privind în sus, şovăie. Se gândeşte la fălcile unui crocodil, un palat din care ţâşneşte zeci de colţi implantaţi anarhic, în lumina tremurătoare a lumânărilor, acele de săbii ale lui Damocles atârnate peste capetele goale ale credincioşilor!

Fără grabă, Jeanne coboară traveea centrală. Bănci şi scaune de rugăciune au fost puse acolo unde geografia stâncoasă a permis. În fund de tot se distinge un altar tăiat în rocă şi un fel de sarcofag mare, acoperit de licheni. Tânăra se opreşte. Inima îi bate anormal de repede. Umezeala dă lustru concreţiunilor calcaroase. O picătură de apă se sparge pe umărul ei gol, smulgându-i o tresărire de surpriză.

Ochii ei se obişnuiesc încet cu penumbra grotei. În spate, lumea de afară nu mai este decât o pată albă radiind în cadrul porţii, un soare vag, în care contururile caselor nu se mai zăresc.

Picăturile de apă continuă să cadă pe fruntea ei, pe umeri şi pe piept.

O mulţime de statui cioplite grosolan se îngrămădesc lângă pereţi. Fiecare, probabil, un ex-voto. Majoritatea sunt din lemn. Le acoperă lichenii. Jeanne se apleacă. Atinge figurinele cu vârful degetelor, încearcă să le identifice conturul.

Schelete. Schelete rudimentare, sculptate într-un lemn foarte tare. Sunt poate două sau trei mii aruncate grămadă între coloanele tronconice ale stalagmitelor, în lumina slabă care vine dinspre boltă, ai zice că sunt osemintele copiilor sacrificaţi în serie pentru a potoli mânia vreunei divinităţi, barbare.

Altarul din piatră masivă contribuie mult ca să se formeze această impresie. Are ceva de butuc de măcelărie, probabil că pe el ai putea să fracturezi lesne cu lovituri de ciocan articulaţiile rebele. Jeanne încruntă din sprâncene, uimită de gândurile care-i trec prin minte. Se clatină şi se izbeşte de o grămadă de figurine care se prăbuşesc într-un zgomot de lemnărie. Mai la vale se ridică statui de piatră, cum se găsesc în toate bisericile. Sfinţi încremeniţi în posturi hieratice, cu mitre pe cap şi purtând cârje de episcopi. Fresce aproape brune se văd pe zidul văruit, roase de mucegai şi amintindu-le pe cele de la vila Ficha. Jeanne se apropie.

Culorile şi-au pierdut pigmentul originar şi ai zice că sunt pictate cu cafea. Sub licheni poate fi văzută o mulţime îngrămădită în piaţa din faţa unei biserici. Un om înalt, cu o aureolă în jurul capului, îşi domină credincioşii. Este înarmat cu un cuţit lung, murdar de sânge. Animale (câini?) coboară scările şi fug spre deşert. Jeturi roşcate ţâşnesc din gâturile lor şi din crupele lor, părând să indice că sângerează şi că tocmai au suferit o misterioasă amputare.

– Este un ritual de exorcizare, murmură o voce şuierătoare în urechea lui Jeanne.

Ea tresare. Un preot scund şi slab se află alături de ea. Are pielea măslinie, părul gras, iar sutana lui jerpelită bate în verde. Surâde. Părul uns pare pictat pe craniul său. Cu toată tristeţea lui, are trăsături foarte accentuate, ele îi rănesc faţa ca tot atâtea cicatrice.

– Omul cel înalt cu aureolă este Don Bartolomeo Da Xanto, explică el în şoaptă. A fost un prelat detaşat aici de către arhiepiscop în timpul Marii Posedări. Un exorcist de şoc, dacă vreţi.

– Dar ce face? îl întreabă Jeanne, cuţitul ăsta...

– Încearcă să atragă demonul în afara oraşului, aruncându-i o momeală. Acum sunt câinii aceştia bolnavi, cărora le-a tăiat limba şi coada ca să lase după ei o urmă însângerată. Se spune că fiecare dintre locuitorii din San-Carmino i-a prezentat ca ofrandă un câine şi că la sfârşitul zilei piaţa din faţa bisericii se acoperise de cozi şi limbi tăiate. Cât despre Bartolomeo, el era la fel de roşu ca un măcelar de abator. Veşmintele lui sacerdotale, apretate de sângele închegat, îi alcătuiau o adevărată cuirasă. Din vreme în vreme îngenunchea pentru a ascuţi lama cuţitului său pe treptele bisericii. Animalele prinse nici nu încercau să-l muşte. Le băga mâna în bot fără să se ferească de colţi şi le tăia limba dintr-o dată. Hemoragia împroşca toată asistenţa, dar aceasta continua să cânte şi să se roage ca să acopere ţipetele vulturilor

care dădeau ocol pe cer. Pe urmă câinii fugeau, nebuni de durere... La San-Carmino mai sunt câţiva bătrâni care vă vor lămuri că atunci diavolul se năpustea după această pradă vie, incapabil să reziste la tentaţia sângelui şi a suferinţei. El îi "poseda" şi li se vedea părul risipindu-se în vânt în vreme ce le cădeau dinţii şi ghearele...

Jeanne trebuie să lupte împotriva greţei care urcă în ea. Tânăra vede piaţa bisericii lipicioasă şi neagră, treptele acoperite de limbi mari, vinete, dintre care unele mai mişcă. Şi peste toate acestea: căldura şi muştele. Un nor de muşte care se lipesc de îmbrăcăminte, de pielea jilavă, mâncărime înaripată pe care în zadar ai voi s-o alungi. Dacă faci o mişcare, trebuie să fii atent să nu pui piciorul pe o coadă sau pe o limbă. Mirosul este înfiorător, cumplit. Copiii de cor care balansează cădelniţele trebuie să se ducă pe rând să vomite deoparte. Bocitoarele fac la fel, ştergându-şi gura cu un colţ de văl negru înainte de a-şi relua locul în stânga exorcistului.

– Cine a pictat frescele astea? întreabă Jeanne pentru a goni vedeniile care o asaltează.

– Un tânăr artist local care avea să-şi piardă minţile ca urmare a întâmplărilor acestora îngrozitoare.

– Lopez Verdero?

– Chiar el. Dar veniţi să vedeţi mormântul sfântului.

Mâna mică şi puternică a preotului se închide ca un cleşte pe braţul tinerei. Jeanne ar dori să se desprindă, însă nu îndrăzneşte.

Sarcofagul cioplit în rocă este închis cu sticlă blindată. În acest acvariu odihneşte o mumie de piele gălbuie, cu carnea zgârcită. Buzele negre, ridicate într-un rictus, lasă dinţii la vedere. Cadavrul este îmbrăcat în veşmintele sacerdotale, dar mătasea brodată cu aur şi-a pierdut culoarea. Mitra striveşte ca o imensă căpăţână de zahăr acest craniu chircit prin îmbălsămare. Şuviţe de păr

cenuşiu scapă de sub ea, necuviincios. Mâinile descărnate, interminabile, se încrucişează pe piept. Între palmele alăturate a fost vârât un cuţit lung, ruginit. Unealta măcelarului dă moaştelor o înfăţişare ciudată. Acolo unde te aşteptai să vezi o cruce de aur, o cârjă de episcop, descoperi această lamă cu mânerul bine prins, adevărat instrument de sacrificiu, care ar fi mult mai potrivit într-un monument incaş decât în mormântul unui exorcist canonizat!

– Cuţitul..., începe Jeanne cu glasul sugrumat.

– Uri simbol, face, liniştitor, preotul. Este acela care a servit în cursul marii ceremonii a exorcizării... Ştiţi, *câinii...*

Jeanne priveşte mumia care-şi arată dinţii. Nu este imaginea pe care ţi-o faci de obicei despre un om sfânt. În acest cadavru descărnat există ceva barbar, înfricoşător.

Biserica întreagă secretă aceeaşi ambiguitate.

Acum tânăra înţelege mai bine fascinaţia bolnăvicioasă care l-a lovit pe Marc.

Totul este să nu-i cedeze la rândul ei.

– Lângă ieşire se află o cutie a milelor, susură preotul, dacă vreţi să lăsaţi vreun obol pentru întreţinerea muzeului...

Încet, dar ferm, el o conduce pe Jeanne către lumină, ca şi cum ar fi nefast pentru vizitatoare să mai rămână în peşteră. Jeanne aruncă stângaci câteva monede în urna ruginită prinsă de o coloană calcaroasă. Mâna uscată a clericului o împinge către piaţă. Stranie vizită cu ghid! Nu mai este atât de cald şi, la orizont, soarele coboară. La această latitudine, noaptea se lasă în câteva minute. Jeanne simte o teamă inexplicabilă. Ar fi vrut să stea de vorbă cu preotul, să-i ceară detalii despre Marea Posedare, în loc de această confruntarea n-a făcut decât să-i sporească neliniştea.

Simte nevoia unui pahar de alcool, dar se teme să intre singură într-una din tavernele care mărginesc piaţa. De altfel străzile sunt aproape

pustii. Siluete sfioase aleargă pe lângă pereţi. Câteva bătrâne obişnuite cu întunericul s-au instalat pe trotuare, înrădăcinate în scaunele lor de pai ca nişte, santinele neliniştitoare. Inutil să li te adresezi, ele nu răspund.

Jeanne se pierde într-un pasaj în pantă.

Aici este departe de *Avenida Colomba,* care traversează cartierul "burghez"

din San-Carmino, casele, dughenele nu s-au schimbat de la începutul veacului.

"Totul mai este ca pe vremea Marii Posedări", gândeşte fără voie Jeanne. Ea merge la întâmplare, amânând momentul în care va trebui să ajungă în camera de peste magazinul de anatomie şi la Marc, mereu apatic.

"Mâine o să iau maşina şi o să mă duc direct la spital", hotărăşte ea. Dar îşi muşcă buzele la ideea de a înfrunta deşertul cale de două sute de kilometri. "Nici măcar nu există drum, i-a spus Joseto Corco, abia o potecă, pe care nisipul purtat de vânt are tendinţa s-o şteargă. Dacă vă rătăciţi..."

Ea umblă pierdută în gânduri. Şi deodată s-a făcut noapte. Se aude zăvorâtul uşilor, pocnetul obloanelor.

Jeanne se întoarce la realitate. Este chiar atât de târziu?

Străzile, stradelele, şi-au pierdut orice înfăţişare pitorească. Ele nu mai sunt decât nişte tuneluri de cerneală pe care nu le luminează niciun felinar. Jeanne se întoarce din drum, dar se orientează cu greu.

Strada, atât de lesne de coborât, se dovedeşte o coastă îngrozitor de abruptă de cum vrei să faci cale întoarsă.

În întunericul care se lasă, casele îşi pierd orice contur propriu, le poţi lua drept colosale blocuri masive de stâncă fără nicio deschizătură.

Jeanne simte un nod în gât. Atmosfera de oră a stingerii de odinioară o apasă. Ea încearcă, exasperată, să se orienteze, dar nu recunoaşte

nimic. Este gata să strige “ajutor!”. Se opreşte în mijlocul pantei, gâfâind, cu pieptul tăiat de un junghi. În jurul său este numai tăcere, îşi spune că, în urmă cu şaptezeci de ani, aceleaşi străduţe duduiau de tropotul cailor care şarjau în linie. Copitele potcovite greoi smulgeau scâtei din caldarâm, în timp ce călăreţii trăgeau săbiile din teacă. Un tumult de lame şi fier vechi. Săbiile, cuirasele, căştile împopoţonate. Toate acestea în mirosul de sudoare al cailor scoşi din minţi. Jeanne îşi pune cap la cap amintirile... Discursurile lui Marc nu mai sunt decât zdrenţe înregistrate de creierul ei împotriva voinţei sale.

...Au coborât străzile în pantă prea iuta şi unii cai şi-au pierdut echilibrul, spre a cădea cu picioarele în aer, nu o dată rupte, strivindu-şi călăreţul.

Garda civilă, avalanşă pornită din cartierele înalte, umplând străzile şi străduţele într-o şarjă monstruoasă de centaur cu valtrapuri de oţel. Mulţimea dădea înapoi, mototolind banderolele revendicărilor, părăsind pancardele. Asupra lor venea tunetul, uragan cu tăişul săbiilor binecuvântat în aceeaşi dimineaţă de Don Bartolomeo Da Xanto. Femeile şi bărbaţii au văzut venind peste ei piepturile cailor. Şi zgomotul... Zgomotul...

Muncitorii, şomerii, cei aflaţi în mizerie au bătut brusc în retragere, călcându-se în picioare ca să se întoarcă în port. Unii aveau poate gândul să sară în bărcile lor ca să scape de imaginea morţii călare care galopa din stradă în stradă... N-au ajuns nicăieri. Tropotul copitelor i-a depăşit, pe urmă i-a acoperit. *Şi săbiile...*

După bătălie au fost găsite pe şosea zeci de mâini tăiate. Mâini de bărbaţi, de femei, de bătrâni, de tineri. Toate mâinile goale, întinse în semn de implorare şi pe care săbiile le tăiaseră de la încheietură.

“Erau aici ca nişte animale albe, a murmurat Marc într-o seară, crabi moi, lipsiţi de carapace. Şi nimeni n-a îndrăznit să le adune. Câinii vagabonzi s-au hrănit cu ele, spărgând oasele mici ale falangelor în fălcile lor.”

Instinctiv Jeanne priveşte la nivelul solului. I se pare că aude în spate un zăngănit.

Pe braţe i se face o înspăimântătoare piele de găină. Este un zgomot uşor, prelung şi metalic. Se gândeşte pe dată la o sabie pe care o tragi din teacă şi care atinge o cuirasă...

Nu se găseşte ea chiar pe traseul avalanşei mortale care – cu atâţia ani în urmă – bântuia străzile înainte de a înroşi rigolele?

Fuge şi se poticneşte pe pavelele deplasate. I se pare că tropotul cailor lansaţi în viteză va ţâşni deodată în spatele ei, că va simţi răsuflarea animalelor şi suflul aerului împins de săbiile care se abat... Zăngănitul rămâne izolat, discret, însă prezent. Ai zice chiar că se apropie... “Peticăresele!”, îşi spune atunci Jeanne într-o pornire de panică, sunt aici, ducându-şi trusa de cusut plină de ace, de bucăţi de piele, de aţă ceruită. Caută o pradă, un corp de întărit... Această eventualitate i se pare încă mai înfricoşătoare decât cea dinainte. Nu vrea să se afle goală în mâinile bătrânelor, sfâşiată şi expusă acelor care sclipesc. “E pentru binele tău, frumoasa mea... ai să vezi, o bucată bună de piele solid cusută pe burtă, asta ţi-ar putea scăpa viaţa!”

Jeanne îşi pierde minţile. Nu! Nu oribila peticire! Nu...

Îşi suceşte un picior şi cade. O umbră vine drept către ea, cu mersul săltăreţ. Nu-i decât un câine! Un câine mare, găbit cu un clopoţel rudimentar atârnat de gât. Se opreşte şi o miroase pe Jeanne. Tânăra izbucneşte într-un râs nervos, care face să-i vină inima la loc. Pune mâna pe gâtul animalului, dar deodată degetele ei întâlnesc o piele goală, cheală...Tufe de păr care se risipesc, se desprind...

Atunci îşi dă seama că animalul este lipsit de păr şi are capul în întregime gol, ca epilat, obscen...

Urlă, provocând fuga câinelui, îşi freacă mâna de caldarâm, ca să scape de atingerea scârboasă.

Râios, chel... *Un câine gol ca*... Aşa ca în frescele lui Lopez Verdero...

“Idioato! scrâşneşte, nu era decât un vagabond mâncat de râie. Nimic mai mult.”

Dar tremură fără a putea să-şi recapete controlul asupra nervilor. Dacă nu izbuteşte să acţioneze, o să-şi petreacă aici noaptea, chircită pe pavele.

O lumină de faruri o acoperă deodată. O portieră este izbită. Un braţ o ia pe după umeri.

“Domnul fie lăudat! gâfâie Joseto Gorco, mă întrebam ce vi s-a întâmplat... Veniţi, pe străzile astea nu trebuie să umbli fără rost după apusul soarelui.”

O ajută să se ridice şi o împinge spre maşină cu aceeaşi fermitate dulceagă ca şi preotul de la biserica troglodită.

Capitolul III

Corco a tras obloanele de lemn, acoperind vitrina. Înăuntrul magazinului, pe masa de mari dimensiuni care slujeşte la împachetarea scheletelor, a pus o lampă cu petrol. Este prea cald şi flacăra care arde sub sticla protectoare face să lipsească aerul.

– L-am întâlnit pe preot, murmură Jeanne, a ţinut să-mi arate mumia sfântului. Când am vizitat biserica pentru prima dată, abia dacă l-am privit. Cuţitul acela pus pe piept este... Este...

Corco respiră zgomotos pe nas. El deschide un clasor şi scoate din el o sticlă de tequila. Pune pe masă două pahare prăfuite.

– Sfântul! rânjeşte dânsul, tatăl meu ar fi avut multe de zis despre asta.

– Ce vreţi să spuneţi? întreabă tânăra femeie.

Corco strâmbă din buze cu dispreţ. Obrazul uleios al omului luceşte în lumina lămpii.

– Tatăl meu pretindea că Bartolomeo Da Xanto nu era preot, ci un spărgător de grevă profesionist, recrutat de burghezii din San-Carmino.

– Cum? gâfâie Jeanne.

A vorbit prea tare şi Corco aruncă o privire înfricoşată spre vitrină, ca şi cum s-ar teme că un pluton de spioni şi-a lipit urechea de obloanele de lemn.

– După Marea Posedare, lasă el să-i scape, câţiva sindicalişti, care rămăseseră teferi, au făcut un fel de anchetă. Ei n-au găsit în registrele clerului nicio urmă a unui Don Bartolonieo. Nu le-a fost greu să priceapă că acest exorcist magnetizator de mulţimi nu era decât un agent al patronatului, un specialist al intoxicării poporului, un trăgător de sfori... Un tip care opera în vreo zece ţări, jucând rând pe rând roluri de revoluţionar, de haiduc, de prizonier politic evadat, de scriitor contestatar etc. La San-Carmino a mizat pe superstiţia latentă a maselor. El a pus la cale marele joc, având complicitatea bisericii locale. Exorcism general, ceremonii grandioase, totul îi servea pentru a deturna populaţia revoltată, pentru a o face să creadă că este posedată de diavol. Un manipulator extraordinar, asta da!

– Dar şi-a sfârşit aici viaţa? – Da. Era în vârstă încă pe vremea evenimentelor. Presupun că a fost ultima lui misiune.

– Unde trăia?

– La vila Ficha, în aripa de sud a clădirii. Notabilităţile oraşului îi plăteau, fără îndoială, o rentă mai mult decât îndestulătoare, în felul acesta îl menţineau la îndemână pentru eventualitatea unei noi revolte. Se spune că ducea o viaţă veselă şi că i se aduceau în fiecare săptămână prostituate deghizate în călugăriţe!

– Aveţi dovezi pentru toate acestea?

– Nu, bombăne bărbatul, sunt lucruri care se povesteau cu jumătate de voce între vechii "rebeli". Pentru majoritatea oamenilor, Bartolomeo Da Xanto era un sfânt, un militant al credinţei! Era eroul care alungase din oraş diavolul, acoperind piaţa bisericii cu sângele a mii de câini!

Jeanne îşi suceşte între degete paharul.

– Cum a murit? întreabă ea. Corco ridică din umeri.

– În mod oficial, în urma unei insolaţii. Oficios, din cauza unui exces de afrodisiace care ar fi dus la o hemoragie cerebrală. Funeraliile lui au fost măreţe.

– Marea Posedare n-ar fi deci decât o mistificare, o manipulare pusă la punct cu grijă de către patronii cherhanalelor?

Corco se strâmbă. Dintr-o dată pare mai puţin sigur de sine.

– Tatăl meu spunea că, dacă te prefaci prea multă vreme că eşti bolnav, sfârşeşti prin a te îmbolnăvi cu adevărat, scapă el în şoaptă.

Jeanne strânge din maxilare, călcată pe nervi.

– Ce vrea să zică asta? şuieră ea la limita agresivităţii.

– De fapt nu ştiu, e o prostie. Mama mea nu credea în sfinţenia lui Bartolomeo, însă repeta că, dacă vorbeşti atâta de diavol, rişti să fii auzit... Cu alte cuvinte: a numi înseamnă, de pe acum, a chema, iar a chema înseamnă a-l face să vină.

Jeanne se ridică, exasperată şi obosită.

– Sunteţi un ghem de contradicţii! decretează ea în chip de bună seara. Părăseşte prăvălia şi urcă scara. Corco a scos-o din răbdări pentru că a speriat-o. "A numi înseamnă, de pe acum, a chema..."

Această frază îi zbârleşte părul de pe ceafă. Ea a fost întotdeauna convinsă că ajunge să evoci anumite lucruri pentru a provoca materializarea lor.

Cum, în cazul acesta, să nu se teamă de inconştientul colectiv al unei mulţimi superstiţioase, stăpânită cu totul de ideea de... *diavol?* Aici nu se afla o formidabilă forţă de concretizare?

De cum împinge uşa camerei, îl regăseşte pe Marc. Tânărul pare că doarme. Are pielea uscată şi respiră normal. Merge oare mai bine? Doamne! Cum ar voi ca toate acestea să fie încheiate, uitate, clasate! Visează să-l părăsească pe Marc în decorul cromat al unui hol de aeroport, să-i trântească în fugă o sărutare şi să-i întoarcă spatele PENTRU TOTDEAUNA!

Marc! Bărbatul care i-a irosit vacanţa! De cum se va întoarce la Paris, o să-şi ia doi amanţi pe săptămână vreme de o lună, ca să-l şteargă din memoria ei!

Şi-o jură, şi-o promite! Şi-o...

Se apropie de pat. Marc are mâinile încrucişate pe piept, reproducând atitudinea mumiei cu lungul ei cuţit. Această observaţie o face pe Jeanne să se strâmbe. Slăbiciunea tânărului universitar întăreşte asemănarea lin cu sfântul care odihneşte în cripta bisericii, iar lumina lămpii îi îngălbeneşte pielea. Pe Jeanne o trece un fior şi se depărtează. Cu toate acestea simte o anumită stânjeneală să rămână astfel, cu spatele. I se pare, mai mult sau mai puţin confuz, că, de cum încetează a privi patul, ceva se materializează în spatele său, pentru a pieri de cum revine cu ochii spre Marc Este o impresie îngrozitor de neplăcută. Chiar neliniştitoare.

Când era copil, una din colegele de pension îi povestise o dată că statuile din grădinile publice mişcă de cum încetezi să le priveşti şi că trebuie să le ţii mereu sub observaţie dacă nu vrei să simţi mâinile lor de piatră încleştându-se deodată pe gâtul tău! Din cauza poveştii acesteia imbecile, Jeanne a detestat întotdeauna ghipsurile academice care populează pieţele. Fetiţă, era terorizată de ideea de a traversa parcul Luxembourg Acum

regăseşte acea senzaţie a primejdiei de neînlăturat. Nu trebuie să-i întoarcă spatele lui Marc... Acest lucru evident arde în creierul ei ca un semnal de alarmă.

I se pare că surprinde aranjamente cumplite ce se pun la punct în spatele ei, ca un germene abject care ia proporţii, se îngroaşă, creşte... Are dintr-o dată siguranţa că, de cum încetează să-l supravegheze pe Marc, în cameră apare ceva. Strânge pumnii. “E o prostie! îşi repetă, e o prostie!”

Dar se întoarce dintr-o mişcare, gata să înfrunte ce poate fi mai rău. Pe loc impresia unei prezenţe străine se risipeşte.

Marc se agită. Transpiră iar şi trăsăturile lui se deformează în schime neplăcute.

Jeanne se încruntă. Suferă oare? Ai putea s-o crezi văzându-l că se strâmbă atât de înfricoşător. S-ar zice că oasele craniului său se mişcă sub piele, însufleţite de o viaţă misterioasă. Dar nu este decât o iluzie, desigur. O iluzie. Jeanne se apleacă. Oboseala îi joacă feste. Şi totuşi, ea n-a remarcat niciodată acest aspect prognat al profilului lui Marc... nici acest sul osos la nivelul sprâncenelor. Şi fruntea aceasta care... mişcă! Pielea ei pare mai strălucitoare decât de obicei, întinsă ca sub acţiunea unei presiuni interne.

Haida-de! Bate câmpii *l* Balivernele lui Joseto Corco i se urcă la cap.

Ea se grăbeşte totuşi să părăsească odaia de-a-ndăratelea, incapabilă să mai rămână aici un singur minut. O să doarmă în depozit, pe patul de campanie pe care Corco l-a instalat între pachetele cu oseminte. Orice i se pare de preferat ameninţătoarei uşi închise a camerei.

Nervii ei trepidează. Dacă vrea să-şi păstreze mintea întreagă, acum trebuie să doarmă.

Intră în cămăruţa din spatele prăvăliei şi se întinde pe patul de campanie. Te înăbuşi în depozit şi ea nu poate rezista nevoii de a se dezgoli, cu atât

mai rău dacă negustorul de oase o descoperă aici mâine dimineaţă. O să fie o schimbare pentru el după spectacolul scheletelor!

Se prăbuşeşte, doborâtă de căldură. Între sânii ei curge transpiraţia. O clipă visează la săpunul bleu cu "parfumul mărilor din sud", la sălile de baie nesfârşite şi carelate cu băi-piscină. Băi în care se poate face dragoste în doi... sau mai mulţi!

O apucă nostalgia după aceste desfrânări cam "sărite", cam forţate, la care se supune uneori pentru a nu se "anchiloza", întrebându-se apoi dacă a gustat o plăcere adevărată sau a jucat – încă o dată – teatru...

Se întoarce de pe o parte pe alta, lipicioasă, moleşită. Pesemne că la tropice îmbătrâneşti repede. Adoarme cu această idee, în vreme ce imaginile înmagazinate de-a lungul zilei îi defilează prin creier...

...Garda civilă ai cărei cai nebuni şi înspumaţi urcă străzile... Mumia ce rânjeşte a sfântului, manechin de piele cu mâinile crispate pe cuţitul de retezător de gâtlejuri.

O mână poruncitoare o scutură brusc. Ea deschide ochii, convinsă că n-a dormit decât un minut, dar valuri de soare pătrund în prăvălie. Joseto Corco este în genunchi lângă patul de campanie, chipul său gras trădează spaima.

– Treziţi-vă! o imploră el. prietenul dumneavoastră a dispărut iar. Nu mai e sus.

Jeanne se ridică. Pudic, Joseto Corco a zvârlit peste ea un halat care-i ascunde goliciunea.

– Ce spuneţi? cască ea.

– A plecat! îngăimă negustorul de oase, şi asta nu e totul! Mormântul lui San Bartolomeo Da Xanto a fost profanat, cartierul întreg e în fierbere. Îmbrăcaţi- vă, asta poate deveni grav.

– Grav? se îngrijorează Jeanne trăgându-şi halatul pe mâneci.

– Desigur! îşi pierde Corco răbdarea, toată lumea ştie că prietenul dumneavoastră petrece zile

întregi în biserică... şi că se poartă ciudat. Aici oamenii sunt foarte superstiţioşi, dacă încep să vă suspecteze, spiritele se încing şi de aici la linşaj...

Jeanne îşi simte stomacul înnodându-i-se.

– Trebuie să mergem la biserică, explică bărbatul cel dolofan, garda civilă e acolo. Luaţi-vă actele, pe ale soţului dumneavoastră. Şi îmbrăcaţi-vă decent.

Tânăra femeie nu reacţionează nici la remarca din urmă. Când coboară, poartă un taior dintr-o ţesătură tropicală. Corco aşteaptă, frământând în mâini o veche pălărie de panama.

– O să mergem cu maşina mea, murmură el, grăbiţi-vă.

În vocea lui nu mai este pic de respect. Se teme poate că-şi va vedea prăvălia devastată pentru că a găzduit locatari atât de suspecţi?

Jeanne îşi pune ochelarii negri şi se aruncă în anticul Studebaker. Oraşul are o înfăţişare neobişnuită. Din loc în loc s-au format grupuri care discută şoptind şuierător, ca nişte conspiratori scoşi din răbdări. Din ei se desprinde o aură de primejdie. Câteva bătrâne privesc maşina trecând, cu obrazul fosilizat de ură.

– S-ar zice că am şi fost judecată! su-l râde fără putere Jeanne, aţi văzut mutrele acelea?

Corco ridică o mână, fruntea lui este udă.

– Nu râdeţi, geme omul, e grav. În ţinutul nostru, un astfel de caz poate degenera în răscoală. Garda civilă din San-Carmino nu are decât zece oameni, iar jumătate din ei au vârsta pensiei! Prietenul dumneavoastră a atras asupra lui atenţia cumetrelor... Drumurile lui nesfârşite între biserică şi magazinul meu au provocat bârfeli. Sunteţi străini... *Norteamericanos,* cum se spune aici.

– Dar sunt franţuzoaică! se indignează Jeanne, iar Marc e canadian.

– Oamenii de aici nu vor face deosebirea, întăreşte Corco răspicat, sunt analfabeţi. Purtaţi-vă cât se poate de atent şi nu fiţi obraznică faţă de

sergentul Fendero. Nu-i plac defel tinerele moderne.

A rostit “tinere moderne” aşa cum ar fi zis “lesbiene”... sau “call-girls”. Jeanne îşi usucă palmele pe ţesătura fustei. Trezită brusc, nu izbuteşte încă să se pătrundă de realitatea catastrofei.

Corco frânează în faţa bisericii. O mulţime tăcută şi duşmănoasă se înghesuie în josul scărilor. Doi oameni în uniforme bej, cu pălării de jandarm din butaforie se află în piaţă. Unul din ei salută scurt şi se îndreaptă spre maşină. Este slab şi noduros, are buza superioară barată de o mustaţă cenuşie. Jeanne coboară cu genunchii strânşi, ca să nu i se vadă pantalonaşii. Corco face prezentările.

Urechile tinerei ţiuie. Se lasă dusă în peşteră. Un proiector luminează sarcofagul.

– Sticla protectoare a fost făcută bucăţi cu o piatră mare, lămureşte poliţistul pe un ton distant, şi s-a furat cuţitul de pe pieptul celui dus dintre noi.

Jeanne se apropie. Mumia matratată seamănă cu o marionetă zvârlită la întâmplare, în unele locuri, pielea prea uscată a crăpat, lăsând să apară oasele.

Veşmintele de mătase, patrafirul s-au dezagregat, lăsându-l pe sfânt pe jumătate gol. Mitra mereu ţintuită pe craniu subliniază obscenitatea cadavrului acesta descărnat, cu coapsele date în lături, într-o involuntară mimică de provocare sexuală.

– Pe cioburile de sticlă şi pe jos este sânge, remarcă sergentul Fendero. S- ar părea că, spărgând sarcofagul, profanatorul s-a tăiat. Lângă intrare a fost găsită o baltă de sânge destul de mare, cum numai o hemoragie poate să facă. După mine vinovatul s-a rănit grav. La ora de faţă, dacă n-a primit îngrijiri, trebuie să fie într-o stare jalnică.

Jeanne deschide gura. Se simte proastă, nepricepută.

– Acest... Acest cuţit are o valoare? întreabă ea cu o voce prea ridicată.

– Nu, zice poliţistul, nicio altă valoare decât cea istorică. Şi încă nu-i vorba decât de istoria locală. Nici nu cred că poate fi vândut pe piaţa antichităţilor furate.

În mod vizibil, este fapta unui dezechilibrat mintal... Ştiţi unde se află bărbatul împreună cu care călătoriţi? Domnul Corco mi-a spus că a ieşit probabil devreme în dimineaţa asta.

Jeanne dă din cap a negaţie. Fendero pocneşte din limbă supărat.

– Ascultaţi, şopteşte el, tot cartierul este agitat. În ultimele săptămâni, douăzeci de ţaţe l-au văzut pe prietenul dumneavoastră dând târcoale bisericii. Ele n-au şovăit o clipă să-l acuze. Aici nu sunteţi în Statele Unite, asemenea extravaganţe pot face oraşul să ia foc. Sunt gata să înăbuş lucrurile dacă îmi daţi înapoi de îndată cuţitul. O să fiu înţelegător. Să spunem că prietenul dumneavoastră a gustat ceva mai mult alcool de cactus, că a vrut să facă o glumă de student şi să nu mai vorbim despre asta... O să plătiţi pagubele şi o s-o luaţi din loc, nu vreau să mă trezesc pe cap cu un linşaj şi o răscoală. Okay?

Dar Jeanne continuă să dea din cap. De câteva zile se teme de o catastrofă de acest fel.

– Nu... Nu ştiu unde-i Marc, murmură ea, este foarte bolnav, un fel de insolaţie... A putut-o face într-o criză de somnambulism.

Fendero lipeşte femeia de o coloană calcaroasă.

– Drace! scuipă el, sunteţi inconştientă sau ce naiba? Dacă ţăranii îl prind, îl jupoaie pe loc! A comis un sacrilegiu de neiertat. Acest cuţit era un simbol aproape magic!

Jeane ridică din umeri, neputincioasă.

– Daţi-mi paşapoartele dumneavoastră, porunceşte sergentul, oamenii mei vă vor percheziţiona bagajele. Feriţi-vă să vă plimbaţi pe

străzi câtă vreme n-am pus mâna pe această relicvă afurisită.

– Şi Marc?

– O să patrulăm prin împrejurimi. Dacă a pierdut atâta sânge, nu poate să fie prea departe. Dacă se întoarce la dumneavoastră, nu fiţi proastă, nu-l ascundeţi. Va trebui cu siguranţă să-l internăm şi să-i asigurăm protecţia pe drum.

– Dar nu aveţi nicio probă a vinovăţiei sale! se revoltă Jeanne.

– Scutiţi-mă de refrenul ăsta, i-o tăie Fendero, dumneavoastră una credeţi în nevinovăţia lui?

Jeanne înghite şi întoarce privirea. Sergentul a pus degetul pe un punct sensibil. Mumia sfântului" pare să contemple scena. Poziţia lui obscenă îi dă aspectul unui cadavru prăvălit pe patul vreunui bordel de dincolo de mormânt. Pe cioburile de sticlă, sângele bate în negru. Sângele lui Marc.

– Veniţi, trebuie să ne întoarcem, suflă Corco luând-o de braţ.

Ea se lasă dusă. În piaţă primeşte drept în faţă ura mută a sătenilor adunaţi acolo... Sunt negri şi ţepeni ca nişte statui date cu gudron. Bătrânele au chipuri de piatră. Mâinile lor împreunate par nişte gheare care se îmbucă. Jeanne sesizează mânia lor ca pe un fum greţos pe care l-ar abate vântul asupra ei.

– E rău, geme Corco, foarte rău. Nu le sfidaţi. Toate aceste bătrâne au trăit Marea Posedare, sunt bocitoare profesioniste şi limbi de viperă, dar se bucură de o mare influenţă. Dacă ele îşi vâră în cap să ridice oraşul împotriva dumneavoastră...

Jeanne coboară scările una câte una. Maşina negustorului de oase pare să fi rămas la distanţă de kilometri. Se sileşte să umble calm, să-şi aştearnă pe faţă o mască inexpresivă. În cele din urmă se aruncă în habitaclul de tablă supraîncălzit.

Corco demarează. Mulţimea nu s-a urnit din loc.

Joseto Corco pilotează cu încetineală. Trotuarele, de obicei atât de goale, sunt populate

de aceste sperietori cu figuri mineralizate. Jeanne ghiceşte că orice nimic ar putea să declanşeze semnalul vânătorii.

– Toate astea pică prost, bolboroseşte Corco pe un ton de scuză, am avut un anotimp foarte rău. A fost prea cald, seceta a distrus recolta, la ţară e foamete. În taverne oamenii vorbesc tot mai şoptit.

Murmură după ajutoarele care nu sosesc niciodată sau în cantităţi prea mici. În port, numărul vagabonzilor nu încetează sa crească. Sper că prietenul nostru n-a făcut nicio nebunie şi cuţitul va fi găsit foarte curând.

Jeanne aruncă o privire înapoi. Jeepul poliţiei îi urmează. Tânăra observă că nici poliţiştii nu par prea siguri de sine.

– Asta pică prost, repetă Corco, oamenii sunt plini de mânie şi-şi macină neputinţa. Ei se pot agăţa de orice pretext ca să dea frâu liber arţagului. Ştiţi că ultimul carnaval de la San-Carmino s-a soldat cu treizeci şi cinci de morţi? O simplă încăierare la un bal care a degenerat într-o adevărată bătălie. Aici oamenii cad victimă unor astfel de accese de nebunie, climatul e de vină. Căldura exacerbează spiritele...

Jeanne nu răspunde. Deodată oraşul îi apare în toată complexitatea lui. Nu este o simplă escală turistică lipsită de importanţă, un nume pe un itinerar, un cătun rezumat într-o jumătate de duzină de ilustrate, nu... Este o cursă.

O cursă care s-a şi închis peste Marc. Şi care acum o ameninţă pe ea. De-a lungul trotuarelor, siluetele negre urmăresc din ochi înaintarea convoiului.

Capitolul IV

Poliţiştii au întors camera cu susul în jos, au percheziţionat valizele, au golit trusele de toaletă, au examinat etichetele medicamentelor. Jeanne a trebuit să explice totul, să justifice totul:

somniferele, pilulele contraceptive, tabletele de vitamine...

Ce căutau? Droguri? Halucinogene? Au golit caseta lui Marc şi au luat cu ei toate hârtiile. Teza, ciornele, notele scrise de mână. Au strecurat mormanul de foi într-un plic de plastic, înainte de a lua filmele fotografice şi de a scoate din aparatul de filmat video micul încărcător "super 8".

Au plecat fără un cuvânt, haită de vandali cu cizme zgomotoase şi mişcări greoaie.

Acum Jeanne este singură şi se lasă noaptea. Joseto Corco şi-a petrecut restul zilei în prăvălie, împreună cu băiatul autist, venit să se joace cu al său puzzle macabru vreme de peste două ore.

Tânăra s-a apropiat de fereastră în trei rânduri şi a surprins o mulţime de gură-cască fără ocupaţie plasaţi jur împrejurul pieţei, încercuind magazinul de produse anatomice, bălăbănindu-şi braţele, muţi. Noaptea i-a gonit, dar ea nu se simte prea liniştită. Îşi spune că ar trebui să ia un somnifer şi să încerce să doarmă. Întunericul invadează camera răvăşită, cu cearşafurile întoarse pe dos, cu îmbrăcămintea zvârlită grămadă, cu valizele căscate...

Jeanne se dezbrăcă şi trage pe ea un halat. Are impresia că de câteva minute pendula face prea mult zgomot. Ai zice că angrenajele sale trag din greu, năclăite cu nu se ştie ce pilitură. Secundele cad cu zgomot sec de cuţit a cărui lamă se desface. Jeanne se opreşte locului, cu slipul în mână. Timpul şi-a încetinit deodată mersul. Spaţiul vibrează. Becul din lampă ţârâie ca şi cum ar da să se stingă. Tânăra dârdâie. Un vestigiu străvechi de animalitate îi şopteşte că nu mai este singură, că în şubredul patrulater delimitat de pereţi tocmai a intrat "ceva". Ce prostie, nu-i aşa?

Dar de ce pendula face atâta zgomot? Timpul se încleiază, camera este un acvariu în care apa se preface deodată într-o gelatină. Jeanne deschide gura. O să strige ca să rupă vraja. Şi deodată se

bate la uşă. Două bătăi sfioase. Pendula încetează să macine fier.

– Domnişoară? face vocea lui Corco, dormiţi?

Jeanne se duce să deschidă. Grăsanul se leagănă pe palier, stingherit.

– Voiam să vă spun, începe trăgând aer în piept, că dimineaţă, la biserică, am examinat bălţile de sânge.

– Da? spune Jeanne palpitând.

– Era mult, suflă Corco, într-adevăr mult. Aş zice patru litri. Enorm, în mod normal prietenul dumneavoastră ar trebui să zacă acolo. Inconştient... în comă. Nimeni nu poate să-şi taie vinele, pierzând patru litri de sânge, şi să fugă în lume. Nimeni.

– Ce încercaţi să-mi spuneţi? îşi pierde Jeanne răbdarea.

– Nu ştiu, recunoaşte grăsanul ruşinat. Nu există medic legist. Cu siguranţă, Fendero îmi va cere să fac analizele. Ce grupă avea Marc?

– N-am idee, şopteşte tânăra, poliţia i-a luat portvizitul, cred că asta figura în actele lui?

Corco face un gest de scuză şi se întoarce.

– Aşteptaţi, spune repede Jeanne, patru litri, este cu adevărat prea mult ca să poată continua să umble?

– Mult prea mult. Sunt dezolat. E de neînţeles. În plus, poarta bisericii era deschisă. Nu spartă, deschisă... Noapte bună.

– Noapte bună.

Jeanne închide uşa la loc. Are palmele umede. Unde se ascunde Marc? Ce a făcut de fapt?

Trebuie să doarmă, să scape de presiunea care-i strânge pereţii creierului. Instinctiv, îşi regăseşte magicele gesturi de seară de la Paris, părul periat îndelung, demachiantul, tot ceremonialul purificării nocturne... Intră în baie.

A îngheţat pe loc. Pe faianţa lavoarului, peria de dinţi este roşie. Roşie şi lipicioasă... Ca şi cum tocmai a fost udată cu sânge. Jeanne se clatină cu

ochii holbaţi. Este peria lui Marc... Aceea cu mânerul negru. Sângele închegat o mânjeşte pe toată lungimea ei, învelind-o într-o peliculă ce răspândeşte un miros fad. Câteva picături pătează fundul lavaboului... scuipături stacojii de care ochiul nu se poate desprinde. Tânăra face un pas înapoi, se loveşte de zid. Trebuie să vomite. Se repede spre vasul W.C.-ului, dar se opreşte îndată... Scaunul şi capacul de plastic sunt şi ele acoperite de sânge închegat. Cabinetul de toaletă nu mai este decât un abator, decorul unui homicid sau al unei sinucideri. Cineva a fost aici acum doar câteva minute, cineva care s-a golit de sânge înainte de a dispărea. Un om rănit de moarte... Un semicadavru care a simţit deodată nevoia să se spele pe dinţi... şi poate chiar să urineze înainte de culcare!?

Este absurd... însă Jeanne dă înapoi bâjbâind. Instinctiv aruncă o privire în camera goală. Obloanele sunt închise, patul desfăcut... Ea tremură şi dinţii îi clănţăne. Pe lavabou periuţa este tot acolo, însângerată, ilogică.

Nimeni n-a putut intra în timp ce vorbea cu Joseto Corco.

Nu poate fi vorba de un ceremonial menit s-o înfricoşeze. Şi apoi sătenii ar alege fără nicio îndoială altceva, mai explicit: o pisică jupuită având capul găurit cu un cui, o păpuşă de cârpă plină de măruntaie de animale calde încă. Dar asta: o perie de dinţi! Banalitatea obiectului face ca fenomenul să fie şi mai înspăimântător. Jeanne dă să-l cheme pe Corco, apoi se răzgândeşte. Inutil să-l alunge pe singurul ei aliat. Se duce să caute un flacon de parfum, se stropeşte pe faţă şi pe piept.

“Mai cu seamă să nu leşin!” Să reziste la tentaţia de a-şi pierde cunoştinţa. Respiră adânc, se întoarce spre baie...

Petele de sânge au dispărut.

Peria nu-i decât o perie. W.C.-ul, un vas nu prea curat. Chiar şi mirosul s-a evaporat.

“Înnebunesc”, murmură Jeanne întinzând spre lavabou două degete.

“Nebuno.”

Peria este uscată. Aspră. Praf de pastă de dinţi se ridică într-un norişor de pulbere când freacă perii cu vârful unghiei. Jeanne se sprijină de lavabou. Are genunchii moi. Ia cu mâna flaconul de somnifere, înghite trei tablete cu puţină apă călduţă. Este prima dată că are o halucinaţie. N-a durat decât câteva secunde, însă a crezut că-şi pierde minţile. Cu adevărat.

Nu mai ştie dacă trebuie să stingă sau nu lumina din cabinetul de toaletă. Ea bâjbâie în direcţia patului şi se ghemuieşte în el.

Îi este îngrozitor de frig. Prin uşa deschisă vede lavaboul. Şi peria de dinţi...

“Dumnezeule! îşi spune, doar n-o să-mi petrec noaptea pândind o perie de dinţi!”

Şi totuşi îi este teamă să închidă pleoapele. Teama de a-şi aminti petele de sânge. Florile hemoragiei pătând emailul.

Teamă...

Pendula macină timpul cu zgomot de fierărie.

“Sunt prea obosită, îşi spune tânăra, aceste ultime săptămâni m-au epuizat. Climatul îngrozitor ar fi dat gata o fată mai echilibrată ca mine...”

Ea încearcă să se liniştească pândind efectul soporificelor.

O prinde toropeala. Ochii ei se înceţoşează, pleoapele i se închid. Adoarme. Camera se deformează, palpită, se întunecă.

Jeanne dârdâie... Visează, iar ochii ei se învârtesc spasmodic sub pleoape”. Cineva tocmai a intrat în baie, o siluetă longilină, costelivă.

Este Bartolomeo Da Xanto cu mitra pe cap, pe jumătate gol în zdrenţele sutanei lui episcopale. Este galben, uscat, pielea sa mumificată a crăpat la nivelul coatelor, al genunchilor, al umerilor, lăsând la vedere rotunjimile articulaţiilor. Se mişcă greoi după atâţia ani de imobilitate şi fiecare din

mişcările sale este însoţită de un foşnet ca de hârtie. Se apleacă peste lavabou şi se priveşte în oglindă. Zdrenţele de mătase îngălbenită cad pe jos. Acum este gol de-a binelea, numai cu mitra înşurubată pe craniu. Fesele de piele sunt aplatizate în mod ciudat de lunga şedere întinsă în fundul sarcofagului, la fel pulpele şi călcâiele, se înţelege. Obrazul înăsprit, cu pielea ca de pachiderm, străluceşte în lumina lămpii. Marele exorcist întinde mâna după peria de dinţi, o apucă şi o duce la gură. Cu o mişcare înceată a mâinii, începe să-şi spele gura, dar gingiile se rup în bucăţi şi dinţii se desfac de pe maxilar, căzând grămadă în lavabou. Canini, incisivi, molari... Peria de dinţi a lui Marc i-a dezrădăcinat pe toţi şi ei se rostogolesc şi cad pe faianţă într-o cascadă ivorie. Marele exorcist se încăpăţânează... şi deodată falca de jos se desprinde şi ea, rupându-se de obraji. Cade pe căreiaj şi se sparge în două. Bartolomeo Da Xanto încremeneşte, cu peria în aer, cercetându-şi în oglindă chipul fracturat, căscat.

Jeanne se agită. Ar vrea să se trezească, să alunge acest vis ridicol şi totuşi înspăimântător. Cadavrul sanctificat să se ducă să-şi facă aiurea toaleta!

Ea transpiră şi se încurcă în cearşafuri, dar somniferele o împiedică să redevină conştientă.

Continuă să audă zgomotul dinţilor ce ricoşează pe porţelan. Bartolomeo încearcă să stăvilească fărâmiţarea chipului său. Cu degetele lui descărnate, se străduieşte să-şi pună la loc molarii dislocaţi. Dar carnea i se sfâşie în toate părţile şi crestele osoase ale vertebrelor îi sparg pielea spinării de-a lungul întregii coloane. Seamănă cu un stegosaur acoperit cu plăci. Jeanne ar voi să râdă cu un râs eliberator, dar se teme să nu stârnească mânia omului sfânt.

Şi deodată în imediata ei apropiere se află Marc. Este gol şi pune un genunchi pe pat. Are un aer

grav, plictisit, dar sexul său inflamat indică fără echivoc intenţia lui de a face dragoste.

“Marc?” murmură Jeanne în vis. Tânărul deschide gura şi schiţează cu limba o mimică obscenă.

“O să te ling, spune cu o voce cavernoasă, care nu este a lui, asta îţi place, nu? Îţi place chiar prea mult” pentru a nu fi puţin lesbiană, nu?”

Jeanne se ridică în coate, dar nu-şi poate strânge picioarele. Nu recunoaşte nici vocea, nici cuvintele amantului ei. De altfel, el nu i-a oferit niciodată mângâieri orale. Marc se întinde peste ea. Are corpul rece şi molatic, alb. Are întocmai consistenţa puilor de supermagazin ambalaţi în giulgiu de celofan şi a căror atingere Jeanne o detestă.

În ciuda musculaturii dedesubt, carnea lui Marc este la fel de plăpândă, inertă, flască. Degetele lui Jeanne se afundă în ea prea lesne. Are impresia că stă întinsă sub o bucată de carne tăiată care nu mai are nicio tresărire de viaţă.

Spune încă o dată: “Marc?”

Aşa cum te adresezi în beznă unei siluete pe care nu eşti sigur că o identifici corect.

Dar tânărul a prins-o de şolduri şi-şi pune gura pe gura ei.

Limba lui forţează dinţii lui Jeanne şi-i înăbuşă strigătele de protest.

Femeia îi zgârie spatele pentru a-l da deoparte, însă unghiile ei se înfrig într-o piele moale, care se încreţeşte fără a sângera.

Sexul lui Marc este în ea, enorm. Ea nu se simte iubită, ci mai curând rănită de moarte, victimă a unei lovituri de lance sau de sabie. El se înfige în ea aşa cum ar vârî o baionetă în pântecele unui duşman. Limba lui umple gura lui Jeanne, sufocând-o pe jumătate.

Este greu, înfricoşător de inert. Are limba umflată, însă uscată, rugoasă. Ai zice, o moluscă mare şi rece, un melc fără casă contractat. Jeanne

se zbate pentru a scăpa din această împerechere de dincolo de mormânt. Atunci Marc se ridică şi îngenunchează în mijlocul patului. *Nu se mai află* deasupra *lui Jeanne, dar tânăra femeie continuă să-l simtă în vintrele ei şi în gura ei.* Marc se ridică şi părăseşte patul. Sângerează din belşug. Un val de sânge curge de pe buzele sale şi dintre pulpe, inundând cearşafurile şi covorul.

"Este el, spune într-un gâlgâit greu de auzit, marele exorcist, a vrut să se apere..."

Arată spre San Bartolomeo, aflat mereu în picioare în baie.

"El este, repetă Marc, a făcut acelaşi lucru pe care l-a făcut câinilor în ziua marii ceremonii... Mi-a tăiat limba şi coada..."

Jeanne se aruncă la perete. Oripilată, înţelegea deodată ce continuă să ţină în vintre şi în gură... Are în gură şi în vintre limba şi sexul tăiate ale amantului său!

Ea urlă, se sufocă şi scuipă pe cearşafuri bucata de carne congestionată care-i umple gura. Limba... Limba tăiată a lui Marc!

Ea îşi zgârie obrajii. Mai trebuie să extragă dintre pulpele ei penisul tăiat, care rămâne fixat în ea ca un vârf de lance separat de prăjina ei.

"E el, geme Marc cu glasul unui copil surprins asupra greşelii, s-a apărat când am vrut să-i fur cuţitul, dar nu putea să-mi facă nimic. Absolut nimic..."

Jeanne se luptă pentru a scăpa din cursa cearşafurilor pline de sânge, se rostogoleşte şi cade din pat. Cotul său se izbeşte cu putere de noptieră şi durerea îi goneşte prin braţ.

"De astă dată o să mă trezesc", îşi spune ea, simţindu-se mai uşor. Dar nu se poate împiedica să privească cele două bucăţi de carne torturată părăsite în mijlocul saltelei şi să le găsească înfiorător de reale.

Încet, visul se retrage. Marc şi exorcistul se dizolvă. Ultima imagine pe care ea o păstrează este

a gurii tânărului care bolboroseşte cuvinte de neînţeles într- un colcăit de băşici roşii.

“Mă trezesc!”, strigă Jeanne zgâriind podeaua. “Mă trezesc!”

Deschide ochii, în cabinetul de toaletă arde lumina. În cameră este foarte frig, iar oglinzile sunt acoperite cu aburi.

Jeanne rămâne pe spate. Nu simte uşurarea la care nădăjduia. De fapt nu are deloc impresia că a visat. Şi apoi se simte lipicioasă, mânjită cu o substanţă care-i năclăieşte bărbia şi pulpele.

“Sângele, îşi spune, sunt plină de sânge.”

Nu îndrăzneşte să facă o mişcare. Dintr-un reflex de struţ, închide ochii. Cearşafurile sunt şi ele umede şi lipicioase, îngreunate de o substanţă care se încheagă şi care nu este transpiraţie.

“Trebuie să aştept, îşi repetă femeia prosteşte, să aştept ca toate elementele visului să se dematerializeze.”

Rămâne culcată, nemişcată, făcând-o pe moarta pentru a-i trage pe sfoară pe morţii care bântuie pe cărările somnului.

Încet, încet, căldura se instalează iar în cameră.

Jeanne riscă să-şi atingă pieptul cu mâna. Pata lipicioasă a dispărut. Cearşafurile sunt iarăşi uscate. Se ridică. Ştie că elementele visului au întârziat câteva secunde în teritoriul realităţii şi că nu era vorba de o halucinaţie, ştie că...

“Eşti nebună!” strigă ea. Se ridică, cu stomacul făcut ghem. Dar în pat nu se află niciun fel de resturi macabre. Nici pete de sânge.

A avut un coşmar de oroare, atâta tot. Şi totuşi încă mai simte în vintrele sale trecerea lui Marc. Intră cu prudenţă în baie.

“O să fie ca într-un film de groază, îşi spune în gând, o să găsesc un dinte... Numai un dinte...”

Însă zadarnic cercetează carelajul, Don Bartolomeo Da Xanto n-a lăsat nicio urmă a dezmembrării sale. A fost în legătură cu fantome prudent, profesionişti ai lumii de dincolo, care au

grijă să nu lase în urmă niciun semn al existenţei lor.

Izbucneşte într-un râs isteric. Se vede în oglindă foarte palidă şi două cearcăne vinete îi subliniază ochii. Ghiceşte că o să aştepte ziua şezând pe un scaun.

Fredonează ca să-şi schimbe gândurile.

...Sexul şi limba lui Marc. În interiorul ei, cioturi de spaimă, resturi ale unei disecţii cumplite.

“Ca şi câinilor la Marele Exorcism, a spus Marc, mi-a tăiat limba şi coada...” Joc de cuvinte abject care vine direct din marele bazar oniric. Imagini care se întorc, amalgamuri, analogii... Jeanne îşi spune lecţia raţională şi liniştitoare. Un vis. Nu a fost decât un vis. Ea continuă totuşi să-şi spună:

“Dacă ai fi avut îndrăzneala de a privi de îndată, ai fi văzut sânge... A fost... Ca o amprentă pe nisip, pe care o şterge vântul...”

Vântul realităţii.

Ziua se lasă aşteptată. Lui Jeanne îi vine greu să alunge de pe retină imaginea lui Marc, gura deschisă peste o cloacă sângerândă şi gaura din josul pântecului său, acest crater în care spumegă bule roşii... Se bate la uşă.

– Domnişoară? spune vocea lui Joseto Corco. Uşa se deschide.

Grăsanul este în pijama. Are obrajii cenuşii. Cercetează înfricoşat odaia, zvârle o privire în cabinetul de toaletă.

– Nici dumneavoastră nu dormiţi? remarcă el. E o noapte grea. Am avut un vis... groaznic... N-am curaj nici să vi-l povestesc.

Jeanne îl priveşte, dar el întoarce ochii. Deodată ea este convinsă că negustorul a înregistrat ecoul coşmarului ei. Oricum, prezenţa lui o face fericită.

– Ştiţi, spune ea, poliţia n-o să-l găsească pe Marc, acesta este sentimentul meu. Trebuie să-l caut eu însămi.

Corco clatină din cap. Scoate o batistă albă şi-şi usucă îndelung obrazul.

– E primejdios, rosteşte cu o voce slabă.

– Marc se interesa de cazul ăsta de posedare, spune ea pe negândite, nu există vreun alt loc care ar fi putut să-l atragă? Ceva de acelaşi gen ca biserica troglodită?

Corco se crispează.

– Se poate, spune, mai există un loc pe care niciun ghid nu-l aminteşte. Cimitirul din Xipango. În sfârşit, nu-i un cimitir adevărat...

– Este legat de Marea Posedare?

– Da, în mod direct. Nimeni nu se duce vreodată acolo.

– Aş putea să îmbrac un costum de ţărancă, propune Jeanne, şi o pălărie de pai.

Corco clatină din cap.

– Nu are importanţă, şopteşte, în orice caz nimeni nu va îndrăzni să ne urmeze.

Capitolul V

Joseto Corco îşi încleştează mâinile pe volanul vechii sale camionete care-i slujeşte de obicei pentru a-şi duce la gară coletele. Jeanne se ascunde în spatele său ca să nu fie văzută. Abia dacă s-a luminat, s-ar crede însă că s-a şi înnoptat. Câmpia se întinde arsă sub un cer violet, întunericul se fisurează ca lacul de pe un tablou, iar soarele care se înalţă injectează în aceste fisuri scurgeri purpurii. Orizontul se topeşte în această turbărie celestă şi o dată cu el drumul, a cărui traiectorie se distinge cu greu.

Şesul nu-i decât un deşert de paie uscate, o întindere de pământ prăfos lăsată la dispoziţia vântului. Copacii, pietrele, sperietorile, toate sunt acoperite de o făină cenuşie amintind pulberea de ciment.

Pe alocuri, pământul lasă la vedere stânca goală, iar ea seamănă cu nişte bucăţi mari de os care ies dintr-o fractură deschisă. Canalele de irigaţie pe

jumătate astupate de furtuni nu conduc decât un fir subţire de apă noroioasă.

Jeanne este apăsată de atâta singurătate. Corco n-a deschis gura de la plecare, se teme, iar din hainele lui suie un miros acru.

– Câmpia Barca, şopteşte el în cele din urmă, aici nimic nu mai creşte. Izvoarele au secat unui după altul. Chiar şi bidonvilul a fost părăsit.

Camioneta se înfundă în acest pământ al dezolării, iar vântul face să pocnească de laturile ei rafale încărcate cu mitralii de pietricele. Ici şi colo se ridică gorgane de bolovani albi. Pe fiecare morman de piatră este vopsită cu gudron o cruce neagră.

– Ce-i asta? şopteşte tânăra femeie.

– Tumuli, spune cu voce surdă Corco, au fost ridicaţi acolo unde au căzut câinii Marelui Exorcism. Ei însemnează locurile în care animalele s-au prăbuşit, golite de sânge. Ţăranii vopsesc grijuliu pietrele în fiecare an.

Jeanne se apleacă, încercând să distingă mai bine tumulii. Fiecare din grămezile de bolovăniş i se pare disproporţionată faţă de mărimea unui câine îngropat. I-o spune lui Corco.

– Ţineţi seama că demonii sunt şi acum prizonieri în oasele animalelor sacrificate, lasă acesta să-i scape. Trebuie ţinuţi mereu lipiţi de pământ. De altfel se spune că vecinătatea lor a lăsat pământul sterp.

Jeanne tace. Ar voi să numere cocoaşele albe ale gorganelor de pe şes, dar sunt prea multe. Corco încetineşte. Un zid scund se ridică la stânga drumului. Deşi pe jumătate surpat, este închis printr-o poartă de cimitir. Corco frânează. Deodată în jurul vehiculului nu mai este decât zgomotul vântului, un fel de sfâşiere mânioasă care scutură camioneta şi o face să se clatine pe osii. Bărbatul cel gras şovăie îndelung cu mâna pe mânerul portierei.

– Oficial, cimitirul din Xipango nu există, spune fără chef, în registrele cadastrale a fost înscris ca loc de descărcare a gunoaielor. N-ar fi trebuit să vă aduc aici.

O fixează pe Jeanne ca şi cum ar aştepta din partea ei un ordin sau o încuviinţare. Rămân faţă în faţă în vreme ce camioneta scârţâie şi oscilează, primind de-a latul rafală după rafală. Joseto Corco a capitulat, mâna lui împinge portiera.

– Să mergem.

Jeanne coboară. Pe dată vântul îi lipeşte de corp îmbrăcămintea, îi ridică fusta peste pulpe, o înşfacă de păr.

Soarele s-a încăpăţânat să nu se ridice şi noaptea întârzie în ciuda orei înaintate. Corco se îndreaptă spre grilaj, aplecat sub furtună.

– Veniţi, porunceşte dânsul.

Jeanne se pune în mişcare şi-l urmează. Trec de intrare, în spatele zidului scund nu se află nimic. Nici morminte, nici cruci, nimic decât un teren pătrat plin de ierburi galbene. O nişă primitivă, fixată pe un stâlp adăposteşte o Fecioară de fier vopsită în culori pastel. Figurina, înaltă de vreo cincizeci de centimetri, pare că veghează asupra câmpiei.

– Încă o lucrare a lui Lopez Verdero, remarcă Corco, i se spune madona anatomică.

– Anatomică?

– Da... o să vedeţi.

Grăsanul se apropie de piedestal şi ridică o mână către statuetă. Jeanne îşi dă seama deodată că Fecioara se desface la mijloc, precum un relicvariu, fiecare din jumătăţile corpului ei este o uşiţă care se poate deschide într-o parte sau în alta. De sub acest prim înveliş apare o altă statuetă, reprezentând-o pe aceeaşi Fecioară... dar de astă dată cu desăvârşire goală.

Corco mai ridică o dată mâna. Femeia goală se deschide la mijloc, urmând o linie care duce din vârful craniului până la picioare. Un sân se

întoarce la stânga, altul la dreapta, lăsând la vedere o a treia figurină, care are trăsăturile unui corp jupuit, cu muşchii stacojii. Jeanne tresare, dar Corco deschide mai departe păpuşile, cum se deschide un dulap cu două uşi. Acum Fecioara se prezintă în goliciunea ei organică, în amestecul său visceral: plămâni, stomac, intestine... Totul înfăţişat cu aceeaşi grijă de miniaturist.

O ultimă îmbucare şi în sfârşit străluceşte scheletul, încheind seria. Jeanne simte o uşoară greaţă. Corco închide părţile una după alta.

– Înţelegeţi de ce i se spune madona anatomică? rânjeşte el pe un ton prea ridicat. Opera unui nebun. Nu au îndrăznit nici măcar s-o distrugă, pentru că, totuşi, o reprezintă pe Fecioară. Atunci au exilat-o aici, să vegheze peste acest cimitir care nu există.

Jeanne priveşte statueta de fier ce-şi ascunde iarăşi intimitatea visceralã. Faţa ei exprimă o dulceaţă maliţioasă. Vântul o pălmuieşte, o plouă cu pietriş, iar ea sună a spart. Este o lucrare magnifică şi bolnăvicioasă, pe care mulţi colecţionari ar cumpăra-o cu bani grei.

– Peste ce veghează? întreabă Jeanne smulgându-se fascinaţiei pe care o exercită asupra ei păpuşa multiplă cu îmbucări blasfematorii.

– Asupra lor, murmură Corco arătând solul galben.

Jeanne se apleacă. Pământul netezit de vânt lasă să se ghicească marginile unor lăzi mari care apar la nivelul solului. Probabil coşciuge aşezate unul după altul. Tânăra îngenunchează. Cutiile funebre îi par anormal de lungi. Sunt sarcofage de giganţi!

Ea îşi ridică spre Corco privirea întrebătoare. Negustorul se lasă de pe un picior pe altul.

– Vă amintiţi că v-am povestit despre Marea Posedare? spune aproape fără să mişte buzele, scheletele care creşteau până făceau să crape corpurile cărora le aparţineau?

– Da!

– Ei bine, aici au fost îngropate. Priviţi...

Îngenunchează şi-şi trece mâna pe suprafaţa unei lăzi pe care o acoperă un strat subţire de praf. Jeanne vede apărând o armătură metalică, buloane groase.

– Este un coşciug de fier! se bâlbâie ea. Corco aprobă din cap.

– Da. O sută de coşciuge de fier, fiecare lung de aproape trei metri. Sunt cu toate aici, ca nişte seifuri îngropate. În ele au fost închise toate scheletele lovite de creştere accelerată. Se spune că au continuat să crească şi să preseze şi că s- au deformat cumplit între pereţii metalici.

Corco vorbeşte cu voce patetică. Are privirea uşor halucinată a unui drogat, iar praful care s-a lipit de pielea lui transpirată i-a pus o mască cenuşie, care pare a evoca un machiaj ritual.

Nu se luminează de zi nici acum şi Jeanne începe să se simtă neliniştită. Corco mângâie sicriul cu o blândeţe stranie.

– Spărseseră sicriele de lemn, explică el, trebuia găsită o soluţie. Atunci le-au închis în aceste dulapuri blindate. Potcovarii le-au sudat închizătorile. Oasele, mereu vii, au trebuit să se supună la constrângerile acestui spaţiu redus. Acum pesemne că nu mai alcătuise decât o harababură de nedescâlcit, o arhitectură monstruoasă, încovoiată peste ea însăşi, răsucită, cocoşată...

Jeanne se cutremură. Pune mâna pe braţul dolofanului.

– Haideţi! şopteşte, nu-i decât o legendă! Corco clipeşte.

– Oh! Da! geme omul, o legendă... Are un aer cu totul rătăcit.

Femeia zvârle în jur o privire rapidă. Anumite sarcofage ies de-a binelea din pământ. Pietrişul pocneşte pe capacele lor. Cu puţină imaginaţie, ai putea crede că aceste zgomote provin dinăuntrul

cutiilor sinistre şi că în ele, departe de orice privire, un travaliu misterios continuă.

Cu puţină imaginaţie?

Jeanne îşi şterge palmele pe fustă. Ea observă deodată că cimitirul este plin de zgomote surde cum fac să se audă corpurile navelor frecându-se de cheiuri. Zgomote de bronz.

– De ce m-aţi adus aici? se repede tânăra ridicându-se, în defensivă.

– Nu... Nu ştiu, recunoaşte Corco, mi s-a părut că Marc ar fi putut cunoaşte locul acesta. Biserica este partea vizibilă a aisbergului, dar există tot restul: groapa de gunoi a Marii Posedări. Cred că se pregăteşte ceva. Furtul cuţitului a fost ca un semnal. Toată lumea din San-Carmino a simţit-o. De atâta vreme totul merge atât de rău! Sărăcia, mizeria, exploatarea. E ca un curent de aer lângă un incendiu. S-au reunit condiţiile pentru... pentru...

– Pentru o nouă posedare? întreabă Jeanne.

Îi este foarte frig, se simte pierdută în această noapte care se prelungeşte la nesfârşit, în faţa omului acestuia corpolent, care delirează. Ea schiţează un gest liniştitor.

– Să ne întoarcem acasă, propune, amândoi suntem obosiţi, ne lăsăm speriaţi de umbre... Vom sfârşi prin a spune prostii.

Face câţiva paşi. *(Doamne! Mai cu seamă să nu pună piciorul pe vreunul din sicriele de fier!)*

Pământul răsună ca şi cum sub cimitir s-ar săpa un tunel, dar încă o dată nu este vorba decât de şuierul vântului amplificat de sinistrele seifuri. Corco este paralizat ca o statuie. Ai zice că nu cutează să mai facă o mişcare.

“M-a vârât într-o capcană, îşi spune Jeanne, care-şi pierde capul, toate aceste lăzi de fier se vor deschide şi...”

Trebuie să acţioneze, teama ei este o antenă care captează undele forţelor maligne ce planează deasupra cimitirului.

“Dacă încep să cred în ele, vor începe să existe.”

– Corco! strigă, ştii bine că Marea Posedare n-a fost niciodată decât o maşinaţie pusă la cale de patronii cherhanalelor! În această afacere n-au existat nici diavoli, nici sfinţi!

Omul cel gras se cutremură.

– La camionetă, gâfâie, repede! La camionetă! Nu trebuie să rămânem aici! Jeanne se repede către vehicul. A simţit şi ea pericolul. Un fel de zumzet, ca şi acela care precede trăsnetul cu numai câteva secunde. Iminenţa unei primejdii... sau a unei prezenţe materializate subit.

Se aruncară în camionetă. Corco demară făcând cutia de viteze să urle. Deodată gorganul cel mai apropiat zbură în bucăţi şi pietrele mari,

însemnate cu o cruce, căzură pe acoperişul vehiculului, pe care-l bombardară ca nişte ghiulele de tun.

Jeanne ţipă în vreme ce Corco încercă să ţină drumul.

În incinta cimitirului, madona anatomică îşi pocneşte uşiţele, deschizându-le şi închizându-le ca pe elitrele unei carapace.

Camioneta face zigzaguri, cu capota şi aripile înfundate.

– Erau ţăranii! urlă Corco isteric, ne-au urmărit. Au înfipt un cartuş de dinamită în vârful unui tumulus! Erau ţăranii!

Jeanne îşi muşcă podul palmei. “Da! Da! îşi repetă ea cu frenezie. Ţăranii erau!”

Dar vântul nu abate asupra lor niciun miros de explozibil. Corco înfige piciorul în podea şi vechea camionetă sare peste hârtoape.

Deasupra cimitirului, cerul are textura unui jupuit de viu. Plafonul de nori spart de suflul exploziei lasă să treacă o lumină roşiatică ce nu este a zorilor. Farurile camionetei se pierd în opacitatea încăpăţânată care stagnează la nivelul solului, ascunzând şoseaua. Încă o dată Jeanne este asaltată de o senzaţie de “prezenţă”. Este o

atingere gigantică şi nevăzută, ceva care o învăluie cu o lăcomie maladivă. O limbă enormă care-i trece peste tot corpul, scormoneşte între pulpe şi fese pentru a le umple de o salivă greţoasă.

Timp de o clipă se simte "vizitată" fără oprelişti, fără apărare. Este mai goală şi mai expusă decât o fată depărtându-şi picioarele pe o masă de examen ginecologic. Ceva "trece peste ea", încearcă s-o silească, s-o penetreze.

O clipă simte dorinţa de a ceda, de a lăsa lucrurile în voia lor, de a-şi răsturna capul pe spătarul canapelei şi de a-şi desface pulpele în semn de acceptare. Dar un hop o aruncă peste tabloul de bord, smulgând-o din torpoarea care o copleşea. Dintr-o dată soarele se revarsă peste drum şi câmpia nu mai este decât o întindere cenuşie, fără relief. Camioneta intră în periferiile lui San-Carmino.

– Lângă cimitir ne-a pândit cineva, repetă cu încăpăţânare Corco, sunt sigur că erau ţăranii.

Tânăra lasă ochii în jos. Ar da orice să ajungă să creadă în această versiune a faptelor.

Acum camioneta merge în ralanti pe străzile goale. S-a şi făcut foarte cald.

– Nu uitaţi că trebuie să treceţi pe la biroul gărzii civile, mormăie Corco, atâta vreme cât Fendero nu vă înapoiază paşaportul, sunteţi legată locului.

– Şi Marc? îndrăzneşte Jeanne. Dar omul nu răspunde.

Capitolul VI

Sergentul Fendero nu pare în largul său. Mustaţa lui cenuşiu închis tresare în ritmul buzei superioare, pe care o agită un tic nervos. Este îngrozitor de cald în biroul strâmt şi Jeanne nu-şi poate desprinde privirea de pe bicornul de butaforie aşezat lângă străvechea maşină de scris pe care îşi împleticeşte degetele poliţistul. Pe

fereastră se zăreşte un furgon blindat, parcat în curtea interioară.

– Înţelegeţi-mă, murmură omul, nu vă suspectez, mă întreb chiar dacă prietenul dumneavoastră n-a căzut victimă unei maşinaţii.

– Ce vreţi să spuneţi? articulează cu greu Jeanne.

Căldura o stoarce de energie. N-are curaj nici să alunge muştele care se lasă pe umerii ei ca să-i soarbă transpiraţia.

– Sunt sigur că la San-Carmino se ascund extremişti, şopteşte Fendero cu o expresie de conspirator, nu-i exclus ca ei să-şi propună provocarea de tulburări prin exploatarea credulităţii şi superstiţiilor din mintea oamenilor muncii. Climatul este încordat, un act simbolic, pregătit cu grijă, poate arunca totul în aer. Această mumie profanată, această relicvă furată de un american alcătuiesc într-un fel simbolul Americii Latine jefuite şi batjocorite de Statele Unite, v-aţi prins?

– Marc e canadian...

– N-are nicio importanţă. Ceea ce contează este asocierea substanţei, amalgamul: Statele Unite – capitalism, capitalism – patroni, patroni – cherhanale... Agitatorii de profesie pot exploata de minune acest fel de relaţii, în definitiv, împotriva cui se îndreaptă mânia populaţiei? Împotriva celor ce deţin fabricile de conserve din San-Carmino!

– Ce vă conduce la această concluzie? întreabă fără putere Jeanne.

– Faptul că n-a fost găsit cadavrul prietenului dumneavoastră. L-au golit de sânge, apoi l-au ascuns pentru a face să se creadă într-un hocus-pocus, într-o manifestare a diavolului! Cuţitul furat nu are nicio valoare, aici contează teatrul, punerea în scenă! La început am crezut că este fapta unui dezechilibrat mintal, dar sângele răspândit în biserică infirma o astfel de teorie. Era, într-adevăr, cel al prietenului dumneavoastră, l-a analizat

farmacistul din cartierul de sus. Hemoragia l-a lăsat fără sânge, astfel că ar fi trebuit să-l găsim în perimetrul bisericii. Or, câinii n-au fost în stare să-i afle urma.

După mine a fost victima teroriştilor, care l-au asasinat în cursul unei înscenări macabre, apoi l-au făcut să dispară. La ora de faţă, cadavrul trebuie să plutească în derivă de-a lungul coastei, purtat de curenţi. Iertaţi-mi brutalitatea, dar mă tem de ceea ce se unelteşte în jurul nostru. Este din ce în ce mai probabil că ni se pune la cale o răzmeriţă, o răscoală populară. Pe scurt, ceva care o să arunce toată zona în haos. Din păcate, conjunctura se potriveşte prea bine la aşa ceva. Elemente subversive s-au infiltrat în San-Carmino; îmi pun capul pentru asta.

Jeanne cântăreşte cu ironie situaţia, se gândeşte la paralela care se stabileşte, la distanţă de un secol, între stratagema micilor patroni zvârlind asupra diavolului mizeriile poporului şi vicleşugul "teroriştilor" folosindu-l pe acelaşi diavol pentru a trezi astăzi mânia celor exploataţi!

Este adevărat că aici ar fi un soi de revanşă, o întoarcere a focului asupra incendiatorilor! Ar surâde dacă afacerea n-ar avea elementul acesta însângerat. Sergentul Fendero îşi usucă fruntea. Face un semn de neputinţă.

– Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să părăsiţi oraşul atâta vreme cât cadavrul prietenului dumneavoastră n-a fost găsit. Fiţi atentă... S-ar putea face încercarea de a se îndrepta mânia populară asupra dumneavoastră.

Jeanne semnează câteva formulare şi iese din cuptorul postului de poliţie. Temerile şi avertismentele lui Fendero se suprapun în chip sinistru celor ale lui Joseto Coreo. Este acelaşi discurs, mai "raţional", fie, dar mesajul rămâne acelaşi: "Se pregăteşte ceva...". Ceva este în aer. O prezenţă... O forţă nedefinită, care încearcă să se încarneze. Jeanne ridică din umeri şi porneşte să ia

cu asalt o stradă povârnită. A hotărât să-şi petreacă ziua în oraşul de sus. Cartierul burghez din San-Carmino, îşi spune, constituie o enclavă în care nu riscă să fie atacată. De altfel, Corco a liniştit-o în parte spunându-i că în cursul zilei nu vor face nimic împotriva ei. Aici străzile par trasate cu grijă şi toate casele au peste două etaje. Stilul colonial a înconjurat clădirile cu balcoane fără sfârşit. Printre palmierii încercuiţi atent cu grilajuri de fontă, se văd peluze şi verande. Aceasta îi aminteşte de cartierul francez din New Orleans. Maşinile sunt americane, impunătoare, ostentative. Sub un şir de arcade, Jeanne distinge chiar o autoservire în care cărucioarele metalice strălucesc la soare.

Supermagazinul exercită asupra lui Jeanne o fascinaţie irezistibilă.

Este un fragment de civilizaţie, de banalitate liniştitoare într-un univers plin de tenebre. Intră în magazin.

Aici e răcoare. Rafturile îşi aliniază obişnuiţi pereţi de conserve multicolore. O pancartă suspendată peste casă anunţă:

“Astăzi preţuri *de sacrificiu.”*

Jeanne intră, ia un cărucior. Gesturile cotidiene îi potolesc neliniştea. Câteva femei grase şi americanizate până la caricatură se pierd printre rafturi, împingând câte un caddy cu aerul superior al unor preotese care se consacră unui ritual misterios. Jeanne aruncă în cărucior mărunţişuri necesare toaletei sale. Bacurile frigorifice zumzăie. Din ele suie o ceaţă aproape palpabilă, care contrastează cu soarele de afară.

Tânăra se îndreaptă spre un bac plin de carne, cu nevoia bruscă de a-şi lăsa degetele să alerge pe chiciura care acoperă pereţii lui interiori. În copilărie făcea la fel când vara i se usca limba. I se întâmpla chiar să ia cu degetele această zăpadă anacronică şi s-o ducă la gură. Întinde mâna... se opreşte.

Bacul este plin de limbi de bou în celofan *şi i se pare că aceste apendice mişcă în ambalajele lor.* Da! este chiar aşa! Limbile se bombează, se umflă, împing cu vârful lor, gata să spargă plasticul care le acoperă... Sunt vii, agitate de spasme obscene. Unele s-au şi debarasat de ambalaj şi se ridică de pe fundul bacului ca nişe uriaşi melci fără casă. lată-i că pornesc la asaltul pereţilor. Urma lor lasă filamente închise pe metalul strălucitor. Jeanne este incapabilă să se mişte. Limbile se ridică, turgescente, pe rădăcinile lor tăiate, în clipa următoare se aplatizează şi înaintează prin ondulări lascive. Sunt enorme, rând pe rând moi sau congestionate. Scârboase în dansurile lor. Ai zice că, lipsite de guri, încearcă totuşi să vorbească. Una din ele se atinge de glezna lui Jeanne, se lipeşte de pielea ei şi începe să urce de-a lungul gambei prin tracţiuni succesive.

Tânăra strânge mânerul căruciorului, să-şi frângă degetele. A rămas mută şi înmărmurită. Limba urcă pe genunchiul ei, pătrunde sub rochie şi atacă faţa internă a pulpei. Jeanne ar voi să urle, dar coardele sale vocale nu mai răspund. Lumea este suprimată, nu mai există decât atingerea oribilă a bucăţii de carne aspră care se ridică încet pe pulpa ei... în câteva secunde o să atingă fundul chiloţilor. Va încerca să sfâşie ţesătura... sau va îndepărta elasticul?

Jeanne tremură, paralizată prin mijlocirea unei vrăji neştiute. Şi dacă ciotul de carne încearcă să intre în pântecele ei, schiţând o mângâiere de dincolo de mormânt?

De astă dată ea se trage înapoi, îşi freacă picioarele unul de altul pentru a desprinde lipitoarea evadată din bacul de carne. N-a dat drumul la caddy şi este gata să dărâme un morman de cutii de conserve. Atunci observă că toate cutiile aliniate pe rafturi sunt deschise şi că din ele ies şuviţe de păr... Ciufuri pline de sos de tomate sau de sânge. Cum ambalajele de metal sunt prea

strâmte pentru a cuprinde capete de adulţi, ea înţelege că nu poate fi vorba decât de capete de copii... şi inima ei bate de două ori mai repede, umplându-i pieptul de o zarvă ucigătoare. Nimeni încă nu şi-a dat seama de înfiorătoarea metamorfoză. Gospodinele stau cu spatele la ea şi-şi pun ochelarii pentru a descifra "modul de întrebuinţare" scris în americană.

Jeanne schiţează o mişcare spre ieşire, dar se opreşte pe dată. În spatele maşinii de încasat se află Marc. Gol, sângele îi picură din gură. Ridică mâna şi arată panoul care tremură sub impulsul ventilatorului.

"Astăzi preţuri de sacrificiu".

Cuvântul "sacrificiu" sângerează ca şi cum ar fi scrijelat cu cuţitul în carne vie.

Marc lasă încet braţul în jos. Buzele lui articulează cuvinte pe care Jeanne nu le înţelege. În cele din urmă, cu vârful arătătorului, scrise ceva pe zid... cu litere de sânge.

Dar Jeanne nu are timp să citească, limbile au ajuns-o din urmă, o încercuiesc... Mai multe pornesc să-i asalteze picioarele goale, melci mari şi aspri îi jupoaie pielea urcând spre încheietura pulpelor.

Ea se zbate şi alunecă pe carelaj. Strânge maxilarele, ştiind că, dacă deschide gura, cioturile vor profita de prilej ca să se precipite în ea.

Şi deodată totul se şterge. Ea este prăbuşită prosteşte pe pardoseala care miroase a dezinfectant cu lămâie, iar femeile o privesc mustrător. Numai cuvântul "sacrificate" mai lasă să picure o lacrimă roşie care plesneşte pe colţul unui raft. Dar este vorba de sânge... sau doar de vopsea roşie? Jeanne se ridică. Gospodinele se întorc, gurile lor exprimă dispreţ. "O americancă, vor povesti ele îndată soţilor lor, beată la ora zece dimineaţa!"

Nu mai există nici limbi, nici fantome cu guri însângerate, dar tânăra femeie mai simte pe pielea

ei contactul apendicelor căţărătoare care erau cât pe-aci s-o pătrundă.

Jeanne abandonează căruciorul şi iese în grabă din magazin. Cu toată căldura, dinţii îi clănţăne. "Există halucinaţii de pe urma cărora nu-ţi revii." Fraza, citită nu ştie în ce carte, îi joacă în cap.

Oroarea viscerală a "viziunii" face să-i vibreze şi acum nervii. "Nu era un miraj, îi şopteşte o voce interioară, ştii bine că ceva s-a materializat pentru tine... Şi doar pentru tine."

Marc a încercat să-i transmită un mesaj, dar forţa demonică ce planează peste San-Carmino a pornit pe loc o manevră diversionistă. De altfel nu fără urmări, căci Jeanne, în spaima ei, n-a avut reflexul de a descifra literele desenate cu arătătorul însângerat al lui Marc.

Ea se împleticeşte pe trotuarele albe de soare.

Capitolul VII

A venit noaptea. Jeanne măsoară în lung şi-n lat camera de deasupra magazinului de anatomie. Dus-întorsul ei nesfârşit face să scârţâie parchetul dislocat şi răspândeşte panica printre insectele care trăiesc în crăpăturile din lemn.

Tânăra se duce şi se întoarce, strivind animaliculele care aleargă la nivelul fisurilor, dar nu-şi dă seama de aceasta. Ea se zbate într-un vârtej de gânduri confuze. Marc este mort, acum s-a convins. Numai o fantomă poate să provoace asemenea dezordine. Ceva mai devreme, la supermagazin, a trăit un moment de oroare pură. Îşi simte carnea devenind zgrunţuroasă la evocarea limbilor ce ţâşneau din ambalaje ca să danseze în jurul ei o sarabandă infernală. Ştie totuşi că Marc, spectru neîndemânatic, încearcă s-o prevină de ceva. Dar fiecare din aceste apariţii este bruiată de o manifestare înfricoşătoare, care-i face mesajul de neînţeles.

Jeanne se străduieşte să revadă mental întreaga scenă. Degetele lui Marc pe perete, trasând litere vâscoase... poate un H? Da, un H mare. Apoi alte litere, mai mici: nu e? Un a? Şi pe urmă un 1 ori un i. Hei... Hei...

Tânăra se concentrează. Un n, este sigură că a văzut un n. Heln.. Hein... Hain... HAINA!

Haina! Iată ce a scris Marc. A vrut să atragă atenţia lui Jeanne asupra hainei sale de călătorie, acest veşmânt uzat şi lustruit de care nu s-a despărţit de-a lungul peregrinărilor lor.

Tânăra se repede către valize, le învălmăşeşte. Haina de pânză kaki este aici, făcută ghem. Ea îi răstoarnă buzunarele, care se dovedesc goale. Oricum, poliţiştii le-au cercetat înaintea ei. Nu-i rămân decât cusăturile. Cu ajutorul unei lame de ras, începe să le cresteze, una câte una. Umerii, manşetele... în cele din urmă ceva iese din căptuşeală. O filă de foiţă îndoită în patru. O ia şi o desface cu mâni febrile. Este scrisă de mâna lui Marc. A înşirat o serie de date: “10 septembrie 1903. 20 august 1913. 14 iulie 1923...”, şi continuă astfel, acoperind la intervale regulate ultimii optzeci de ani.

Tânăra se strâmbă dezamăgită. Acest calendar enigmatic nu-i este de niciun folos şi nu înţelege de ce amantul ei a simţit nevoia de a le ascunde în căptuşeala unei haine, ca şi cum ar fi fost vorba despre un secret de moarte.

La ce corespund aceste date? Poate că în legătură cu ele ar trebui să-l întrebe pe Corco?

Ezită, îndoaie la loc fila şi o strecoară în sutien. Este uşor iritată. Misterul îi scapă, insesizabil. Se ridică şi se apropie de fereastră. Străzile sunt negre şi goale. Totuşi, în momentul în care lasă perdeaua să cadă, aude sunetul vag al unui pas târşit. Un zgomot prelung de toc ce râcâie asfaltul. El avansează pas cu pas în direcţia magazinului. Jeanne strânge pumnii, pregătindu-se pentru vreo

nouă viziune de spaimă, dar de după colţul străzii se arată o siluetă.

O siluetă insolită de om îmbrăcat într-o pijama largă cu dungi albastre. Necunoscutul poartă papuci de piele, avansează în zigzag de parcă ar fi beat. Pijamaua lui se cască peste părul negru de pe piept. Lumina care se strecoară prin obloanele magazinului de anatomie luminează o clipă omul şi tânăra femeie poate vedea că are pleoapele lăsate! Este un somnambul! Un somnambul cu itinerarul întâmplător, care iese din labirintul străzilor. Jeanne este atât de uimită că nu poate hotărî dacă lucrul este îngrijorător sau grotesc. Omul în pijama cu dungi a şi depăşit magazinul şi a pornit pe o stradă în pantă. Târşitul papucilor lui se depărtează încet.

Jeanne îşi lipeşte fruntea de sticlă . Scena insolită pe care tocmai a surprins-o a făcut-o să uite documentul descoperit în haina lui Marc. Ea deschide încet fereastra şi se apleacă în afară, dar omul a dispărut. Se scurg câteva minute, apoi se face auzit încă un târşit de tălpi. De astă dată este o femeie grasă într-o cămaşă de noapte galbenă, cu bigudiuri în cap, cu obrazul acoperit de cremă.

Ea înaintează greoi, cu bărbia în piept şi un braţ ridicat pe jumătate. Mai întâi Jeanne se simte ispitită să creadă că este vorba despre nevasta somnambului, care-şi urmăreşte soţul, dar înţelege foarte repede că femeia care se plimbă se deplasează în aceeaşi stare de inconştienţă. Itinerarul ei sinuos, condus prin hazardul obstacolelor, este cea mai bună dovadă.

Un lucru anormal este în curs de a se petrece, Jeanne este convinsă de aceasta. Ea traversează grăbit camera, coboară scara şi iese în stradă prin uşa din spate. N-a putut rezista impulsului de a părăsi casa şi este desculţă. Se apropie prudent de femeia cea grasă, cu ochii închişi. Aceasta respiră zgomotos, mişcându-şi buzele. Nu se poate preciza dacă suspină sau repetă neobosit acelaşi cuvânt.

Jeanne se îndepărtează. Nu ştie dacă i-e frică de atingerea celei care doarme sau se teme că ar putea să cedeze tentaţiei de a o trezi cu o lovitură neaşteptată în coaste. Somnambula îşi reia umbletul, cu capul strâmb, un strop de salivă în colţul gurii. Jeanne merge până la intersecţie. Aşa cum a presimţit, alţi adormiţi rătăcesc pe străzile învecinate. Se află aici un bătrân cu bonetă de noapte şi chiloţi de flanelă, o fată pe de-a-ntregul goală, un tânăr îmbrăcat numai cu un maiou, un bărbat chel în pijama de mătase. Cu toţii au acelaşi pas de automat. Uneori schiţează un gest neterminat sau murmură câteva cuvinte cu consoane şuierătoare. Capetele li se sucesc la dreapta şi la stânga, nereţinute de vertebrele cervicale. Jeanne se deplasează lipindu-se de pereţi. Transpiră din belşug. La fiecare întretăiere surprinde un alt somnambul, întregul oraş pare adâncit într-o transă ambulatorie colectivă. Jeanne respiră cu greu. Aceşti zombi îi fac pielea de găină. Din minut în minut, fenomenul creşte prea mult în amploare ca să poată fi redus la o simplă coincidenţă. Vreo douăzeci şi ceva de persoane rătăcesc de pe acum pe străzile din San-Carmino, unii desculţi, alţii în papuci. Mulţi, din cauza căldurii, sunt cu totul dezbrăcaţi, însă cei mai vârstnici arborează o ţinută clasică. Jeanne tresare văzând că trece o bătrână care strânge în braţe o pernă uriaşă.

Faţadele repercutează ecoul tălpilor care zgârie asfaltul. La parterul caselor, numeroase intrări au rămas deschise, mărturii ale aventurii locuitorilor de aici.

Jeanne face cale întoarsă. Aleargă încercând să producă minimum de zgomot. Atunci când ajunge în dreptul magazinului de anatomie, îl observă pe Corco în picioare în prag. Dar el nu doarme, el priveşte cu ochii holbaţi şi faţa palidă baletul somnambulilor.

– Aţi văzut! îi strigă tânăra femeie între două gâfâieli, este incredibil, nu? Am numărat peste treizeci. Sunt peste tot!

O fetiţă în pantalonaşi de bumbac urcă strada cu ochii închişi, sugându-şi degetul mare şi trăgând în urma ei o păpuşă de cârpă care sare de pe o piatră pe alta. Corco tremură ca o frunză. S-ar zice că dă să leşine.

– Ce aveţi? se nelinişteşte Jeanne scuturându-l de braţ.

– Nu puteţi înţelege! bolboroseşte grăsanul, totul începe iarăşi, ca în trecut!

– Ce anume?

– Tatăl meu mi-a povestit! Marea Posedare a fost anunţată printr-o epidemie de somnambulism. Vreme de o săptămână, în fiecare noapte, jumătate dintre locuitorii din San-Caimino s-au plimbat în somn!

– Poate joacă teatru? întreabă Jeanne, poate nu-i decât o manevră menită să ne impresioneze. O să-l scutur pe primul care trece.

– Nu! geme Corco, nu faceţi asta.

– De ce?

– Oamenii aceştia rătăcesc în căutarea sufletului lor, şopteşte vânzătorul de oase, cel puţin aşa spune legenda. Ajungi somnambul atunci când sufletul tău – care s-a desprins de corp în timpul somnului – este pe punctul de a cădea în mâinile demonului. Atunci corpul se ridică, îşi părăseşte culcuşul şi o porneşte pe străzi, pentru a încerca să-şi regăsească sufletul aflat în primejdie iminentă de a fi capturat de diavol. Dacă trezeşti un somnambul, opreşti procesul, iar corpul nu-şi mai poate reîntâlni sufletul, care, în acest caz, se supune chemării lui Satan. A trezi un somnambul înseamnă a condamna un înveliş carnal să nu mai fie de atunci încolo decât un recipient gol...

– Nu-i decât o legendă.

– Poate, dar, vă implor, nu-i treziţi. Jeanne îşi muşcă buzele. Teama lui Joseto Corco devine

molipsitoare.

– De cum adormim, sufletul s-a desprins de corp, repetă cu încăpăţânare omul cel gras, el se pierde pe căile visului, dezarmat, vulnerabil, iar forţele răului se întrec să-i întindă curse...

– Tăceţi, îşi pierde răbdarea tânăra femeie. Dar îşi simte părul zbârlindu-i-se pe ceafă.

Un bărbat în pijama s-a oprit în mijlocul intersecţiei. Cu ochii închişi, el se lasă greoi de pe un picior pe altul. A urinat în pantaloni, dar aceasta nu l-a trezit.

– Totul reîncepe, psalmodiază Corco, diavolul s-a întors, prietenul dumneavoastră l-a adus, nu trebuia să fure cuţitul exorcistului, nu...

– Corco! şuieră Jeanne, reveniţi-vă!

Ea îi apucă de reverele cămăşii şi-l zguduie. Negustorul se scutură şi-şi trece mâna peste frunte.

– Oh! geme, scuzaţi-mă... Nu ştiu ce m-a apucat.

Ei tac şi rămân înlemniţi în pragul magazinului, tremură de nervozitate, conştienţi că trăiesc o clipă hotărâtoare. Timpul se ofileşte, se coagulează, încet, încet, baletul somnambulilor încetineşte, ei trec din ce în ce mai rar.

– Se întorc acasă, observă negustorul, astă noapte s-a sfârşit, dar să nu ne facem iluzii, mâine vor fi mai numeroşi... Va trebui să-l prevenim pe preot.

Jeanne ridică din umeri, inteligenţa ei lucrează cu tot randamentul, şlefuind expresii ca “isterie colectivă” sau “transă de grup”, care nu explică nimic, dar care de obicei reuşesc s-o liniştească.

Şi totuşi continuă să-i fie frică. Foarte frică.

Capitolul VIII

Corco s-a înfundat în interiorul bisericii. Jeanne îl urmează o secundă mai târziu. Ochii ei încă nu s-au obişnuit cu întunericul, nu observă decât flăcările dansante ale lumânărilor care ard ca nişte

pupile verticale. Preotul se confundă cu tenebrele, sutana lui roasă joacă rolul unui costum de camuflaj. Soldat în ţinută de comando, stă în picioare lângă sarcofag, cu mâinile împreunate, mai turnat în ceară ca niciodată. Jeanne priveşte furiş spre mumie. În câteva zile s-a schimbat mult. Pielea ei uscată şi lucioasă a prins o consistenţă spongioasă care aminteşte carnea unora dintre înecaţi, învelişul încreţit şi buburos pare gata să se desprindă de oase, pentru a luneca la fundul sarcofagului.

– Este vina umezelii, murmură preotul devansând întrebările, trecerea fără tranziţie dintr-un container vidat într-o atmosferă saturată de umiditate datorită infiltraţiilor. Mumia se umflă ca un burete, este dramatic. Nu ştiu ce să fac. I-am scris arhiepiscopului.

Jeanne îşi drege vocea, stânjenită. Cadavrul "sfântului", cu obrajii lui buhăiţi, seamănă cu parodia unui film de groază.

– *Padre,* şopteşte Corco, am venit pentru altceva.

Prelatul tresare şi întoarce capul, – *Padre,* insistă Corco, sunt sigur că ştiţi ce s-a întâmplat noaptea trecută... Vi s-a spus, nu-i aşa?

Preotul îşi face cruce. Afişează o expresie încăpăţânată.

– Când prietenul dumneavoastră a spart sticla care închidea sarcofagul, el a permis aerului să intre, spune dânsul sentenţios, privind-o în faţă pe tânăra femeie.

Jeanne are o scurtă tresărire de revoltă. Deschide gura ca să spună: "Îl acuzaţi pe Marc fără nici-o dovadă!", însă renunţă, doborâtă de un dezgust instantaneu.

Se lasă tăcerea. Preotul priveşte mumia ca şi cum lumea întreagă se reduce la mormântul acesta din piatră cioplită grosolan.

"Se teme", îşi spune Jeanne.

– *Padre,* imploră Corco, trebuie să ne ajutaţi. Am văzut vreo zece femei repezindu-se către biserică de dimineaţă... nişte bătrâne. Veneau să vă spună cele petrecute astă noapte. Erau maica Estraveja, femeia Pandoro şi de asemenea Maria Cozano, care nu se mişcă decât în cârje. Femei de şaptezeci sau optzeci de ani. Le-am văzut căţărându-se pe treptele bisericii cu mersul greoi, de infirme... Preotul ridică mâna, sprâncenele lui sunt încruntate.

– Fiul meu, latră el, secretul confesiunii...

– Nu-i vorba de confesiune, îi taie vorba, roşu la faţă, ele au venit să deie alarma, nimic alta! Le cunosc, toate au trăit Marea Posedare, ele ştiu să recunoască semnele!

– Ascultaţi, părinte, intervine Jeanne, eu nu sunt credincioasă, dar am văzut, ca şi ele, cum rătăceau vreo treizeci de somnambuli pe străzile din San-Carmino... Treizeci de somnambuli în aceeaşi noapte şi în acelaşi loc este prea mult pentru o coincidenţă!

Prelatul îşi mai face o dată cruce. Este palid şi lumina jucăuşă a lumânărilor face să lucească transpiraţia care tiveşte buza lui superioară.

– Copiii mei, începe. Vocea lui tremură.

– Am... Am parcurs în grabă analele parohiei. Sunt documente aproape indescifrabile, întocmite de preotul care-l asista pe Don Bartolomeo. De altfel, acest frate şi-a dat sufletul în mâinile Domnului la câteva zile după Marele Exorcism. L-a doborât o febră cerebrală şi se spune că a murit blestemând. Nu ştiu cât ne putem încrede în aceste scrieri.

– A spus, da sau nu, ceva despre somnambulismul colectiv?

– Da..., recunoaşte preotul, aşa mi se pare. Dar în această privinţă trebuie să rămânem prudenţi. V-aţi gândit oare că poate fi vorba de o înşelătorie? Sergentul Fendero ar merge, desigur, până la a vorbi despre o maşinaţie!

– Vreţi să spuneţi că...

– Sigur că da! Ei ar fi putut să-i convingă pe aceşti oameni sărmani că este necesar să ia parte la sinistra farsă.

– Cine anume “ei”? întreabă sec Jeanne. Preotul ridică din umeri.

– Nu ştiu. Nişte... nişte elemente subversive. Oameni plătiţi ca să instaureze dezordinea la San-Carmino. Ştiţi ca şi mine că superstiţia s-a păstrat vie în zonele noastre. Sergentul Fendero m-a pus în gardă, la rândul meu vă rog să vă reveniţi în fire. Sunt convins că ne găsim în faţa unei puneri în scenă menită să îngrozească populaţia.

Mâna lui Corco se lasă pe pumnul preotului, care se strâmbă. De astă dată, trăsăturile negustorului de oase s-au înăsprit.

– Ce spun analele? rosteşte el cu voce înăbuşită, *Padre,* spuneţi-ne ce povesteşte preotul cel nebun.

Prelatul încearcă zadarnic să scape.

– Este... Este stupid, aruncă el pe un ton plângăreţ, manuscrisul recomanda folosirea “paznicilor de noapte”, a “vigilenţilor” care au rolul să-i îndrume pe somnambuli în direcţia cea bună şi a-i întoarce pe nesimţite acasă, ca nişte acari... Fără a-i deştepta vreodată.

– Nişte acari? spune Jeanne interzisă.

– Da, îşi pierde răbdarea prelatul, nişte acari ai nopţii. Ei trebuie să vegheze ca somnambulii să nu se ciocnească de vreun perete sau felinar, să nu cadă într-o groapă. Pe scurt, să-i ferească de orice accident care i-ar putea face să se trezească în chiar mijlocul rătăcirii lor.

– Diavolul recrutează în somn, spune Corco într-o şoaptă de neauzit.

– Ce? strigă Jeanne.

– “Diavolul recrutează în somn”, enunţă rar omul cel gras, aşa spun bătrânii. Dacă scoli un somnambul înainte ca el să-şi regăsească sufletul care a fugit, acesta cade pradă diavolului, iar corpul nu mai este decât un înveliş gol. Iată de ce

se povesteşte că mulţi somnambuli treziţi brusc devin amnezici.

– Superstiţii! scuipă preotul. Credulitatea voastră insultă credinţa! Este vorba despre o manipulare, aici sergentul Fendero nu s-a înşelat... Acţionaţi! Frica voastră vă face complici ai agitatorilor care se ascund în oraşul nostru. Toată această poveste ascunde manevre josnice de destabilizare politică.

Corco dă înapoi. Micul preot gesticulează, făcând să fluture flăcările lumânărilor, care pâlpâie şi încep să se înnegrească.

– Veniţi, oftează negustorul de oase luând-o pe Jeanne de mână, de la el n- o să scoatem nimic.

Tânăra se lasă dusă. Este descumpănită de atitudinea prelatului. Influenţată de literatura fantastică, ea socotise la început că preotul nu se va lăsa rugat pentru a porni la vânătoare de diavoli şi că, de cum va fi anunţat, se va năpusti asupra forţelor invizibile, blindat de cruci şi vase cu apă sfinţită.

– Este prea tânăr, bombăne Corco în timp ce coboară scările bisericii, vine de la oraş, nu poate să-şi dea seama.

Jeanne îşi dă sufletul în urma negustorului. Un soare alb striveşte San- Carmino. Cum se face că un oraş atât de şters poate cădea pradă forţelor întunericului? Aici este parcă un nonsens. O imposibilitate logică.

– Acarii somnului, bombăne Corco, tatăl meu mi-a vorbit despre asta. Ar fi trebuit să-mi amintesc.

Jeanne grăbeşte pasul pentru a rămâne alături de omul cel gras, care-i pare deodată cuprins de o ciudată energie.

– Explicaţi-mi! gâfâie ea, n-am înţeles bine adineauri.

– La noapte, vorbeşte răspicat Corco, va trebui să coborâm în stradă şi să veghem ca niciun somnambul să nu cadă victimă vreunui accident

care să-i poată trezi, înţelegeţi? Cu orice preţ, ei trebuie să se întoarcă în paturile lor fără să fie scoşi din starea de inconştienţă, este condiţia *sine qua non* pentru ca ei să-şi păstreze sufletul... şi să rămână de partea noastră!

– Şi... dacă se poticnesc, dacă se împiedică de vreo creangă?

– În cazul acesta, ei nu-şi vor mai întâlni sufletul. Vor deveni amnezici sau zombi. Corpuri maleabile, pe care diavolul le va pune în mişcare când va sosi vremea.

Jeanne se scutură înfiorată. Dintr-o dată i se face ruşine că ia parte la o asemenea convorbire. Ce i s-o fi întâmplat? Este pe cale să cadă şi ea în obscurantism? Ipoteza lansată de preotul parohiei este mult mai convingătoare, de ce să te încăpăţânezi s-o negi?

– Corco, încercă ea, şi dacă preotul are dreptate? Dacă este vorba de o lovitură pusă la cale pentru a teroriza populaţia?

Grăsanul ridică din umeri. Chipul său este leoarcă de transpiraţie şi cearcăne mari, violete îi subliniază ochii.

– Dumneavoastră una credeţi asta? scuipă el mânios.

– Recunoaşteţi că ar fi o manevră dibace, insistă tânăra femeie, în climatul actual...

– I-aţi privit bine pe oamenii aceia care umblau dormind? întreabă Corco. Amintiţi-vă feţele lor. Găsiţi că aveau chipuri de conspiratori? Ipoteza nu stă în picioare, printre ei se aflau burghezi, reacţionari burghezi din cartierul de sus. Tipul în pijama de mătase roşie se numeşte Mando Coralez şi este un mare comerciant de băuturi. Îl vedeţi pregătind o răscoală? Este ridicol.

Jeanne lasă nasul în jos, înfrântă. Nu poate opune niciun argument valabil.

– Va trebui să coborâm în stradă la noapte, repetă Corco, vom juca rolul acarilor, în câteva zile ni se vor alătura şi alţii. Este singurul mod

care ne rămâne pentru a câştiga timp. Veniţi să încercăm să dormim după-amiază, căci noaptea va fi lungă!

Jeanne se lasă împinsă către maşină, având o impresie oribilă de irealitate.

Capitolul IX

Cât a fost seara de lungă, Jeanne şi-a spus că n-o să se mai înnopteze niciodată. Aşezată lângă Corco în magazinul gol, a urmărit cerul întunecându-se treptat, cu ochi îndreptaţi asupra lentei defilări a norilor în migraţie spre mare.

La ora cincisprezece, copilul mut a venit să se joace cu craniul. S-a instalat la masă fără să dea vreo atenţie adulţilor şi a început o nesfârşită serie de îmbucări.

Corco nu deschisese gura toată după-amiaza şi Jeanne făcuse la. fel. Rămăseseră amândoi pe scaunele lor transpirând în atmosfera umedă a magazinului de anatomie.

Muşte rătăcite bâzâiau, prizoniere ale vitrinelor, negre pete mobile pe fildeşul scheletelor expuse. Jeanne a rămas nemişcată în mijlocul acestei băi de abur. Treptat veşmintele i s-au impregnat de transpiraţie, dar n-a îndrăznit să schiţeze cea mai mică mişcare de teamă să nu simtă pe piele ţesăturile lipicioase. Alături de ea, Corco păstra şi el tăcerea. Tânăra femeie se gândea ce spectacol ciudat vor fi oferind amândoi şezând cot la cot ca doi bătrâni aşteptând capătul zilei... sau sfârşitul vieţii lor. Îşi spunea că aici se află un subiect bun pentru una din acele “vanitas” la care ţineau atâta pictorii Renaşterii.

Copilul mut îşi strânse macabrele jucării, apoi părăsi magazinul, ca de obicei, fără a saluta.

În cele din urmă veni noaptea, urcând ca un fum dindărătul norilor, îmbibându-i pe nesimţite cu o umezeală vătuită.

Prin fisuri şi crevase se revărsă întunericul, invadând încetul cu încetul întreaga privelişte.

– Gata, spuse Corco ridicându-se.

Scaunele de pai scârţâiră şi magazinul însuşi se prefăcu într-un bârlog de umbră.

– Gata, repetase omul cel gras deschizând uşa cu sticlă şi punând piciorul pe trotuar.

Acum Jeanne este lângă el în căldura ce se ridică din asfalt. Gudronul şoselei este puţin moale, vâscos, ca şi cum oraşul ar fi în curs de a se descompune.

Felinarele se aprind balizând itinerarul străzilor învecinate. Beată de oboseală şi nervozitate, Jeanne simte că i se învârteşte capul.

– Ştiţi ce aveţi de făcut? o întreabă negustorul.

– Da, spune tânăra femeie cu o urmă de plictiseală, îi urmez pe somnambuli şi o fac pe doica.

– Nu glumiţi, e serios, în zilele următoare, diavolul va începe să recruteze din rândurile noastre. Aşa s-au petrecut lucrurile în timpul Marii Posedări...

Somnambulii ale căror suflete au fost răpite şi-au văzut toţi scheletele crescând împotriva celor mai elementare legi fiziologice.

Jeanne îşi drege glasul.

– Corco, murmură ea, doar nu credeţi în aceste poveşti, nu-i aşa?

– Nu, face dolofanul, dar sunt la fel ca toată lumea: mă tem şi prefer să fiu prudent.

– Şi dacă nu-i decât o formă de isterie colectivă provocată de superstiţie şi exasperarea generală?

– Cu atât mai bine! Nu vreau decât să cred asta... Dar până atunci îmi iau precauţiunile mele. Totuşi, gândiţi-vă, primul caz de sornnambulism la San- Carmino a fost Marc!

Janne oftează descurajată, ea nu are putere să pornească o polemică, în plus nu este prea sigură pe argumentele sale.

– Şi dacă..., începe ea.

– Sosesc! îi taie vorba Corco.

Are dreptate. Primii somnambuli coboară strada în pas mecanic, ridicându-şi spre cer obrazul ca nişte câini care privesc luna fără să se hotărască să latre.

– Urmaţi primul grup, comandă Corco, ei se deplasează foarte încet, astfel vă veţi putea face lesne naveta între diferiţii somnambuli.

Jeanne îi răspunde printr-un semn de acceptare. Puţin ruşinată de a se preta la o comedie de acest fel. Nu-i ajutaţi pe nebuni intrând în nebunia lor. În cel mai bun caz rişti să înnebuneşti şi tu.

Trec trei bărbaţi în pijamale cu dungi, având ochii închişi, mâinile întinse. Urmează două fete goale, care merg cu capul plecat, cu părul pe faţă.

– Haideţi, face Corco. în orice caz nu vom putea să acoperim oraşul întreg, nădăjduiesc însă că exemplul nostru va fi urmat.

Jeanne se smulge de pe trotuar şi se alătură plutonului. Are impresia ciudată de a juca rolul ghidului într-o plimbare turistică. Dar aici vizitatorii au ochii închişi. Ei păşesc de parcă dintr-o clipă în alta se vor prăbuşi, iar capetele lor strâmbe le dau o înfăţişare de morţi vii cu totul detestabilă.

Jeanne se strecoară în interiorul grupului, încearcă să-şi potrivească paşii cu cei ai somnambulilor. Goliciunea celor două fete inconştiente care merg în zigzag între marginile şoselei o hipnotizează ca un tablou suprarealist.

Se văd firmele prăvăliilor, arborii, felinarele, afişele municipale sau publicitare... şi cele două fete vulnerabile, cu trupurile sclipitoare de transpiraţie şi ai căror sâni grei la fiecare pas tresar.

Strada în pantă îi dezechilibrează pe somnambuli, al căror mers devine şi mai haotic.

Gleznele li se sucesc şi capetele sar de pe un umăr pe celălalt. Jeanne habar nu are cum să le dea

un plus de stabilitate. Dacă unul se împiedică, riscă să-i antreneze şi pe ceilalţi şi atunci... Atunci?

Nu, nu trebuie să gândească. Dacă Joseto Corco are dreptate, ea nu se poate mulţumi să asiste ia naufragiul general rânjind cu o expresie superioară.

Somnambulii se bălăbănesc, paiaţe cu articulaţii moi, manechine ambulante pe care le simţi gata să se prăbuşească. La capătul de jos al pantei, strada coteşte în unghi drept. Dacă somnambulii nu iau virajul, se vor izbi drept în zid, iar şocul îi va trezi în mod fatal.

Din câţiva paşi, Jeanne o ia înaintea lor. Nu ştie cum să devieze revărsarea celor care coboară în bulevard. Omul în pijama albastră ia viteză, înaintează cu capul înainte, ca şi cum ar visa că este un taur năpustindu-se asupra umbrei ironice a unei mulete. Nici o îndoială că se va lovi de peretele cu afişe ţipătoare. Fetele îl urmează. Grupul se mişcă într-un mers legănat de păpuşi prost mânuite. Jeanne transpiră. Cu vârful degetelor, agaţă mâneca primului somnambul şi-l trage spre dreapta, sperând să-l aducă astfel pe axa virajului. Omul ezită, apoi îşi schimbă traiectoria. Jeanne îl părăseşte pentru a reîncepe operaţia cu ceilalţi membri ai grupului.

Respiră greu şi transpiraţia îi curge în ochi. Degetele îi lunecă pe pielea fetei goale, în disperare de cauză, o apucă de încheietura mâinii şi o sileşte să cotească în mijlocul curbei.

Acum strada nu prezintă nicio cursă cale de peste cinci sute de metri. Niciodată o linie dreaptă nu i s-a părut mai plină de farmec! Abia începe noaptea şi de pe acum Jeanne moare de sete, în plus, enervarea o face să simtă nevoia de a urina, dar nu îndrăzneşte să se depărteze de cohorta somnambulilor lăsaţi pradă capcanelor din oraş. Îşi spune că, dacă cineva nu vine să îngroaşe rândul acarilor somnului, amploarea sarcinii îi va depăşi în curând atât pe ea cât şi pe Corco. Jeanne se vede

cu greu începând un nou tur de oraş la fiecare asfinţit!

Deocamdată aleargă în capul coloanei, îndepărtând cu vârful pantofului pietrele sau bolovanii răspândiţi în drum. Mai departe descoperă câteva bucăţi de fier, probabil căzute dintr-o şaretă, ca şi un bulon mare şi ruginit. Se grăbeşte să zvârle aceste obstacole în rigolă.

De pe acum somnambulii vin peste ea, care nu are timp decât să se depărteze. Nu-i aşa că merg mai repede?

Şi dacă începe să fugă? Acest gând grotesc o înspăimântă şi ea nu se poate reţine să-şi închipuie un oraş populat de somnambuli galopând cu coatele lipite de corp, ciocnindu-se la fiecare intersecţie. Ea îşi tamponează fruntea şi grăbeşte pasul pentru a organiza trecerea la cotitura următoare.

– Câtă vreme o să rătăcească aşa? Un ceas... Două? Toată noaptea?

Străzi anexă revarsă acum alţi mărşăluitori cu ochii închişi care vin să îngroaşe coloana. Tânăra numără vreo şase femei cu bigudiuri. Pe Jeanne o apucă un început de nebunie. Dacă lucrurile continuă, în curând ea va fi în fruntea unei adevărate oştiri! Dar nu-şi poate permite să se piardă în gânduri. Cineva şi-a uitat roaba în mijlocul drumului... Iar aici, ce străluceşte pe pavaj? Cioburi de sticlă! Destule ca să ciopârţeşti zeci de tălpi goale.

Ea îngenunchează, mătură cu mâna, degajează locul. Iute! Iute.

Încă o dată se depărtează cu numai o secundă înainte să fie călcată în picioare. Acum, coloana fiind mai numeroasă, tânăra distinge un cor de murmure. Adormiţii vorbesc în somn şi vocile lor alăturate se împletesc într-un sunet uşor.

Ce spun? Sonorităţile care se suprapun par să se repete şi să semene în mod ciudat. Ai zice o

psalmodie, un cuvânt mestecat, la infinit, ca un descântec.

Jeanne are gura uscată. Ea se apropie cu atâta grijă de mărşăluitori, ca să încerce să identifice acest gâfâit sincopat care ţâşneşte de pe buzele lor ca un jet de aburi.

Vor începe oare să scuipe fum, poate flăcări?

Este atât de obosită că nicio fantasmagorie nu i se mai pare inacceptabilă. Crede că distinge ceva care se apropie de... "El... Fantasma". Sunetul fluieră printre dinţii lor ca o scăpare de gaz gata să ia foc.

...Ff... Ffantassma...

Ce înlocuitor franţuzesc ar putea găsi? Ffantasmă? Ff... Ffantomă?

Nu ştie, dar acest cântec obsesiv îngăimat de o hoardă de somnambuli o sperie în gradul cel mai înalt. Niciodată n-a mai auzit despre o armată de somnambuli cântând aproape la unison. Niciodată! Ar voi să-i vadă întorcându-se la ei acasă, risipindu-se, dispărând...

Picioarele goale plescăie pe caldarâm, provocând între faţade un ecou de mlaştină.

...Ff... Ffantomă...

Corul gâfâielilor şuieră la intervale regulate. Această rumoare surdă care se topeşte în noapte pare a proveni dintr-un gigantic piept bolnav.

...Ff... *Ffantomă...*

Jeanne îşi astupă urechile. Colo strada face o altă cotitură.

Jeanne se opreşte lângă o fântână, profită de ea ca să bea o înghiţitură şi-şi udă obrazul. Cu colţul ochiului a înregistrat o umbră joasă care ondulează pe pavajul dislocat.

Este un câine care tocmai a ţâşnit din gaura de beznă a unei străduţe. Un câine cu părul căzut şi ale cărui coaste prezintă mari porţiuni rozalii marmorate. Tânăra îşi stăpâneşte un fior neplăcut. Animalul s-a oprit sub un felinar, cu labele înţepenite, cu capul drept. Crupa lui este

împodobită cu un ciot de coadă. Mâinile lui Jeanne îngheaţă. “Haide! îşi spune, fără concluzii pripite, ştii bine că anumitor câini, dobermanii, de pildă, li se taie coada şi de asemenea...”

De asemenea...

Gândurile sale gliseză. Capul animalului, dezgolit în întregime, prezintă un aspect insolit şi vag respingător. Pielea lui este aproape vânătă şi străbătută de vine care ies în evidenţă.

“Ce face aici? bolboroseşte mental Jeanne, de ce tocmai astă seară?”

Câinele o priveşte, ochii lui nu reflectă lumina. Pare să adulmece vântul, apoi începe să umble, ondulându-şi coloana vertebrală. Întinde trufa şi miroase picioarele somnambulilor.

“O să plece, îşi repetă Jeanne, nu-i nimic, e un câine năpârlit... Un câine vagabond.”

...Şi fără coadă?

Încă o dată, prea multe coincidenţe. Ea încă nu îndrăzneşte să se mişte, dar caută de pe acum o armă. O piatră, un băţ. Lângă fântână observă un morman de lăzi sparte, din care ies la iveală câteva scândurele pline de cuie. Întinde mâna, apucă o bucată de lemn.

Mai încolo, câinele şi-a înfipt colţii în pijamaua unui somnambul. Trage, oprindu-l pe acesta din elanul său.

Dezechilibrat, omul iese din rânduri, dând uşor din braţe. O să cadă... Câinele apucă marginea pantalonului şi se înverşunează fără veste. De astă dată este prea mult, omul cade greu de pavaj, iar cotul său izbeşte marginea trotuarului. Jeanne o ia la fugă, agitând bucata de lemn. Animalul dă înapoi şi-şi încreţeşte botul, dezvelindu-şi dinţii. Nu latră. Fuge ca să se îndepărteze de Jeanne şi, de cum iese din raza ei de acţiune, atacă tivul unui halat.

Acum, din rând iese o femeie grasă, cu bigudiuri. Capul îi cade moale de pe un umăr pe altul. Câinele o trage în direcţia felinarului, ca şi

cum ar vrea să-şi îndrume vicitma în direcţia obstacolului.

Jeanne se regăseşte. Fără a ezita, îşi repede arma peste spatele animalului. Cuiele presărate pe bucata de lemn se înfig în carnea musculoasă şi sfârşesc pe conturul unui os.

Câinele îşi lasă prada şi face un salt înapoi. Dezgolindu-şi dantura, deschide botul, scoţând la vedere un rest de limbă violetă.

Tânăra femeie are o tresărire de repulsie, dar câinele s-a şi aruncat în tenebrele unei stradele. În mâinile lui Jeanne, scândura nu poartă nicio urmă de sânge, iar cuiele sunt uscate. Deodată coloana, până aici compactă, se desface. Somnambulii se răspândesc la întâmplare pe străzile adiacente, de parcă un semnal misterios i-a chemat la locul plecării. În mai puţin de un minut, şoseaua se goleşte. Culcat pe asfalt a mai rămas numai omul în pijama albastră hărţuit de câine.

Jeanne se apropie de dânsul. Are ochii deschişi şi priveşte năuc cerul.

– Ce fac aici? spune după o clipă. Ce mi s-a întâmplat?

– Femeia cea tânără îngenunchează. Are pieptul crispat de spaimă.

– Numele dumneavoastră? şopteşte ea fără introducere, cum vă numiţi? Omul clipeşte. Un tic nervos îi strâmbă gura.

– E... E ciudat, articulează cu o voce care abia se aude. nu-mi amintesc... Jeanne îşi muşcă buza inferioară până la sânge.

– Veniţi, porunceşte ea, o să căutăm pe cineva care va putea să ne ajute. Ea îl obligă pe necunoscut să se ridice. El se mişcă încet, ca un convalescent nesigur pe picioarele sale,

– Am capul complet gol, murmură el după o clipă, cu totul gol.

Jeanne îl apucă de braţ şi-l sileşte să se întoarcă. Acum sunt singuri. Străzile şi-au recăpătat înfăţişarea obişnuită de pustie urbană.

– Gol, mormăie mecanic omul frecându-şi cotul la care s-a lovit când a căzut.

Jeanne vede strălucind vitrina magazinului de anatomie. Corco merge în sus şi-n jos pe trotuar, ca o santinelă patrulând pe zidurile unei fortăreţe.

– Ei? aruncă, el observând-o pe tânăra femeie.

– A căzut, explică ea cu un gest, arătându-l pe omul cu ochi rătăciţi care merge lângă ea. Nu-şi aminteşte nimic.

Corco se strâmbă.

– Este Joao Cortes, garajistul din Piaţa Capeda, bombăne vânzătorul de oase. L-a trezit un obstacol, nu-i aşa?

Jeanne ezită să vorbească despre câine. Nu mai este sigură de amănunte: coada, limba tăiată... oare n-a înşelat-o întunericul? La urma urmei putuse să aibă de-a face cu un animal bolnav, mutilat? Joao Cortes îşi leagănă capul, cu obrazul fără expresie şi trăsăturile şterse. Seamănă cu un manechin. Jeanne simte nevoia să-i zgârie faţa ca să-i smulgă masca de lucru lipsit de însemnătate.

– Veniţi, hotărăşte Corco, îl vom conduce până la el. Locuieşte cu mama lui. Oricum s-a sfârşit pentru noaptea asta, s-au întors cu toţii în paturile lor.

– Mi s-a părut că... ar cânta, îşi ia Jeanne inima în dinţi, conştientă de latura ridicolă a spuselor ei.

– "Fantomă", zice simplu Corco, care a trecut un braţ al garajistului peste umărul său de parcă ar fi avut de-a face cu un rănit.

– Ce? strigă Jeanne.

– Ffantomă, repetă grăsanul, asta şopteau. Aşa era numit diavolul pe vremea Marii Posedări.

– Alt nume nu avea? Ceva mai pitoresc?

– Ba da, desigur, dar oamenii au vrut să rămână la un termen vag pentru a nu-l concretiza mai mult. Pentru a nu-i da o şansă în plus ca să se încarneze.

"Fantomă" era anodin, general. Vedeţi, astfel de... lucruri nu trebuie niciodată numite, căci a le

numi înseamnă de pe acum a le chema. Iar a le chema înseamnă a le aduce.

Jeanne simte nevoia de a vorbi despre câine, dar limba ei rămâne inertă. Joao Cortes a închis ochii. El se lasă în voia ghizilor săi şi gura lui atârnă moale, lăsând să-i curgă o picătură de salivă pe bărbia albastră de la barba crescută.

– Aici, face Corco.

O bătrână învelită într-un şal negru îi aşteaptă înfiptă la marginea trotuarului, lângă oblonul de fier al unui atelier de mecanică.

– S-a trezit, spune simplu Corco.

Dar tonul său este cel folosit de obicei pentru a prezenta condoleanţe. Bătrâna dă din cap, cu o expresie de nepătruns, şi îl ia de braţ pe omul în pijama. Dispar amândoi printr-un portal. O uşă se închide. Jeanne îşi priveşte ceasul. Este ora trei.

– Să mergem la culcare, oftează Corco, mâine va trebui s-o luăm de la capăt.

– Ce-o să se întâmple cu omul acesta? întreabă Jeanne, care priveşte şi acum portalul.

– Nu ştiu. Aţi spus chiar dumneavoastră că deodată i s-a golit mintea. Personalitatea şi inteligenţa i-au fost stinse ca flacăra unei lumânări. Acum este un înveliş gol aflat la dispoziţia primului parazit în căutare de lăcaş. Este un... vehicul, dacă mă înţelegeţi. Nimic altceva decât un vehicul uman în aşteptarea şoferului.

– Şi acest şofer, după dumneavoastră, n-ar putea fi decât... *ffantoma?*

– Dumneavoastră ce credeţi?

– Eu nu mai ştiu ce trebuie să cred! se revoltă Jeanne, cu un suspin în gât. Joao-Cortes a căzut, capul său a lovit pământul, datorită şocului a făcut amnezie. Iată! Asta aş vrea să cred.

— E o poveste frumoasă, rosteşte Corco din vârful buzelor. Dar dumneavoastră ştiţi ca şi mine că nu-i decât o amăgire. Cortes nu mai e decât un înveliş, un veşmânt de carne care va permite... “cuiva” să se materializeze. Şi nu-i decât primul

dintr-o listă lungă. Amintiţi-vă ce v-am spus: diavolul recrutează în somn. Aţi văzut-o pe mama lui? Nici un cuvânt, niciun protest. Ea a trăit Marea Posedare şi ştie despre ce-i vorba.

Jeanne capitulează. Un scurt frison pe umeri.

– Veniţi, spune el, ora periculoasă a trecut, acum puteţi dormi.

– Spuneţi asta ca să mă liniştiţi, obiectează Jeanne.

– E adevărat, recunoaşte Corco, e posibil ca în curând să începem şi noi să umblăm în somn. Însă diavolul n-o să se lege de noi chiar acum. Oraşul debordează de ţinte mai lesnicioase. Mai cu seamă cei ce nu cred. Da... Fantoma ţine la neîncrezători, sunt nişte animale atât de vulnerabile!

Capitolul X

Lui Jeanne îi lipseşte curajul de a se privi în oglinda din baie. Ştie că în trei nopţi a îmbătrânit cu zece ani. Într-adevăr, de şaptezeci şi două de ore nu a dormit. Cu fiecare asfinţit de soare situaţia se degradează tot mai mult şi noi contingente de somnambuli invadează străzile. Acum Corco estimează la peste trei sute numărul somnambulilor ce rătăcesc prin labirintul străduţelor. Fenomenul se lărgeşte pe nesimţite şi nici nu se pune problema să-i negi, totuşi eforturile acarilor n-au făcut pe nimeni să-i urmeze. Tânăra femeie şi negustorul de oase sunt mereu singuri, pierduţi în mijlocul mulţimii veşnic în creştere şi căreia este tot mai greu să-i stăpâneşti, deplasările anarhice. În răstimpul celor trei nopţi trecute a trebuit să alerge la dreapta şi la stânga, dispersându-se până la obţinerea darului ubicuităţii, căci somnambulii nu mai constituie coloane cuminţi, nu, ei rătăcesc şi se încrucişează într-un balet complicat care-i face în mod fatal să se ciocnească. Ultimele trei zile au produs cincisprezece cazuri de amnezie. Dacă se poate

numi amnezie starea de vid spiritual care se abate asupra nefericiţilor, reducându-i la un fel de buimăceală vegetativă aproape de catatonie.

Jeanne n-a mai văzut câinele. Ziua San-Carmio ia înfăţişarea unui oraş fantomă. Împotriva oricăror aşteptări, nu se formează niciun fel de aglomeraţii şi nu se alcătuiesc grupuri care să dezbată evenimentele cele mai recente. Totul se petrece de parcă s-ar şti DE PE ACUM la ce trebuie să se aştepte.

Această resemnare latentă o îngrozeşte pe Jeanne. Ar fi preferat de mii de ori să asiste la izbucniri de panică sau la tulburări, dar această linişte îi provoacă oroare. Este ca o acceptare mută, o afirmare a neputinţei recunoscute.

– Nu vor face nimic, a murmurat Corco în zorii celei de-a treia zile. Aşteaptă un exorcist... Un alt Bartolomeo Da Xanto.

Jeanne începe cu greutate să-şi dezlipească de pe corp veşmintele în care cloceşte de trei zile şi trei nopţi. Se cojeşte smulgându-şi de pe corp sterilul acesta închegat din transpiraţie şi praf. Duşul îi apare ca un loc magic, o oază carelată.

În momentul în care îşi leapădă sutienul, ceva cade jos, O foaie de hârtie împăturită în patru şi cu totul muiată de transpiraţie.

Este documentul enigmatic descoperit în haina lui Marc... Jeanne se apleacă, despătureşte foaia. Evenimentele ultimelor zile şterse din mintea ei această listă de date cu care nu ştie ce să facă. Poate ar trebui să cerceteze în această direcţie? Ar avea cel puţin impresia că nu stă inactivă în faţa primejdiei în creştere. Mai examinează o dată coloana de cifre, fără să le poată da nici înţelesul cel mai mărunt.

Brusc, hotărăşte să treacă la acţiune şi se îmbracă la loc fără să se fi spălat. O invadează o excitaţie puţin artificială, însă decide să nu stea prea mult pe gânduri, La primărie ar trebui să aibă posibilitatea de a căuta prin arhivele oraşului sau

cel puţin de a consulta colecţia completă a ziarului local. În romane, anchetatorii rezolvă mereu mii de probleme răsfoind numai două sau trei registre uitate pe un raft prăfuit de către o administraţie oarecare, de ce n-ar urma şi Jeanne aceeaşi cale?

Iese având grijă să nu-l trezească pe Corco, adormit pe patul de campanie din depozit. De un timp se simte rău în prezenţa grăsanului. I se pare că negustorul de oase şi-a pierdut orice spirit critic, iar spectacolul acestui dezastru intelectual o îngrijorează. Se teme tot mai mult să nu cadă victimă aceluiaşi proces şi să-şi vadă treptat certitudinile măcinate de superstiţie.

Părăseşte magazinul şi se îndreaptă spre cartierele de sus. Primăria este o construcţie barocă. Un orologiu enorm îi conferă o fizionomie de ciclop. Cadranul de email alb domină oraşul ca un ochi monstruos, dilatat datorită lipsei de raţiune. Arcadele care înconjoară piaţa sunt pustii. Siesta nu se mai termină, înghite după-amiaza. Se întinde până seara. Se speră, poate, prin această viclenie sărmană, să se obţină o noapte de insomnie şi totodată să se scape de primejdia unei crize de somnambulism?

Oare San-Carmino îşi va inversa ritmul de viaţă? Lucrând noaptea şi dormind ziua? O piruetă atât de simplistă ar putea într-adevăr, să-l descumpănească pe cel care nu este numit, această... “fantomă” fals anonimă?

Jeanne este departe de a crede acest lucru. Ea pătrunde în clădirea cu dale albe şi care miroase a praf încins. Pe geamuri zumzăie muştele şi câteva şopârle trândăvesc pe treptele marii scări de onoare.

Nici aici nu este nimeni. Jeanne încearcă să citească inscripţiile, să se orienteze după săgeţile indicatoare. O atmosferă de etuvă domneşte în interiorul edificiului. Umiditatea şi-a pornit blana de mucegai la asaltul pereţilor şi a frescelor de pe ele.

Tânăra traversează mai multe birouri. Un omuleţ cu mânecuţe de lustrin doarme pe masa lui de lucru, cu fruntea pe braţe.

Ventilatorul cel mare fixat în plafon se roteşte într-un ritm neuniform. Lui Jeanne îi lipseşte îndrăzneala de a-l trezi pe funcţionarul prăbuşit. În camera de alături, o secretară doarme direct pe mochetă, cu ceafa sprijinită pe un dosar şi rochia ridicată deasupra pulpelor brune. Văzând acestea. Jeanne însăşi se simte cuprinsă de somnolenţă. Cu toate ferestrele deschise, căldura este sufocantă, compactă, somniferă.

Tânăra pătrunde într-un labirint de rafturi. Degetul ei aleargă pe muchea registrelor groase şi numerotate.

Nu ştie cu adevărat ce caută. Deodată, după colţul unui raft, se trezeşte faţă în faţa cu sergentul Fendero. Aşezat la o masă, el cercetează dosare grele, cu scheme de neînţeles. A pus lângă el un blocnotes, un stilou... şi un revolver mare. Apariţia lui Jeanne îl face să tresară şi mâna lui are un elan reţinut înspre armă. Afişează un aer obosit, iar la subsuori uniforma lui este pătată de transpiraţie.

– Ah, suspină el, dumneavoastră sunteţi... Mă căutaţi? Jeanne se lasă greoi pe un scaun, de realaltă parte a mesei.

– Nu, spune ea, încercam să găsesc nişte documente, dar m-am rătăcit. Dorm cu toţii.

– De vină e căldura. Se apropie furtuna. O să izbucnească fără întârziere.

Se privesc. Degetele lui Fendero tremură uşor. Fără îndoială, puţină hipertensiune.

– Sunteţi la curent în ce priveşte somnambulii? atacă deodată Jeanne, fără nicio diplomaţie.

– De aceea sunt aici, spune calm poliţistul. Am teoria mea în legătură cu această problemă.

– O idee raţională?

– Desigur. Jeanne suspină.

– Nu văd cum puteţi pretinde să explicaţi un asemenea fenomen, râde ea strâmb şi cu tristeţe,

sau sunteţi foarte tare.

Fendero îşi mângâie mustaţa sură cu unghia degetului mare de la mâna dreaptă.

– Rămân la prima mea idee, lansează el, complotul terorist. Jeanne lasă să-i scape un râs forţat.

– Asta este raţional?

– Perfect. Aici sunteţi în America Latină. De milenii aici se folosesc un număr incredibil de droguri halucinogene distilate din substanţe vegetale. Unele din aceste produse provoacă transe ambulatorii şi tulburări psihice mergând până la amnezia temporară. Se vorbeşte chiar de cazuri de orbire sau de paralizie. Pentru a cufunda San-Carmino în delir, ar fi de ajuns să se injecteze un litru din aceste droguri în reţeaua de distribuire a apei potabile... Asta-i tot.

Bate uşor cu palma în planul desfăşurat dinaintea lui.

– Studiez schema canalizărilor, explică el, aş vrea să probez că toţi oamenii atinşi de somnambulism locuiesc în acelaşi sector de distribuţie. Dacă reuşesc asta, complotul apare de la sine.

Jeanne schiţează o strâmbătură de scepticism.

– Vă asigur că ar fi o foarte simplă operaţie, insistă Fendero, fiecare vrăjitor de *mesa* mare poate să prepare un decoct halucinogen pe bază de ciuperci. Unii o fac până şi la cererea turiştilor, pentru un bacşiş! Aceste crize de somnambulism colectiv pot fi uimitor de impresionante, dar eu rămân convins că ele se reduc la o simplă intoxicare a sistemului nervos,

– Şi amnezicii?

– V-am spus: *"Bad trip",* cum spun *los gringos.* În câteva zile nu vor mai apărea.

Jeanne îşi clatină greoi capul. Versiunea pusă la punct de sergent este foarte seducătoare. Atât de seducătoare că i-ar plăcea s-o creadă pentru a-şi uita frica.

Sub acest impuls, ea scoate la iveală foaia de hârtie pe care a păstrat-o în răscroiala corsajului său.

– Şi cum explicaţi asta? şopteşte ea ironic. Era bine ascunsă în haina lui Marc. Prinsă în căptuşeală.

Poliţistul desface încet hârtia. Ochii lui aleargă de la stânga la dreapta,

parcurgând şirurile de cifre.

– Date? mormăie ca să câştige timp. Clipeşte.

– Prima este a Marelui Exorcism, spune în cele din urmă cu jumătate de voce, a doua, zece ani mai târziu, cea a incendiului magazinelor Cortero, a treia deraierea trenului Vigaron-San-Vigo, a...

– Numai catastrofe? observă Jeanne.

– Hecatombe, corectează poliţistul. A pălit.

– Ce vreţi să spuneţi? se îngrijorează tânăra femeie.

– Poveşti murdare, bombăne Fenderc întorcând privirea, s-a vorbit despre accidente mascate. De crime colective organizate minuţios.

Jeanne îşi simte carnea făcându-i-se ca scoarţa de copac.

– Execuţii politice?

Sergentul schiţează un gest de neputinţă.

– Nu, deloc politice. Religioase. *Sacrificii.* O poveste despre o sectă. Prietenul dumneavoastră v-a vorbit despre Doctorul Schelet?

– Nu.

– Fiecare mitologie îşi are demonii săi. Cultul voudu l-a creat pe Baronul Sâmbătă, sectanţii lui Almoha l-au inventat pe Cacuna, diavolul cu melon. La San- Carmino bântuia “cel care nu poate fi numit dar pe care adoratorii săi îl porecliseră Doctorul Schelet, Este ceva foarte vechi.

– Vreţi să spuneţi că, în cursul Marii Posedări, cel care a luat în stăpânire San-Carmino a fost Doctorul Schelet?

– Da. Pe el l-a alungat San Bartolomeo Da Xanto graţie miilor de câini pe care i-a zvârlit ca momeală, mizând pe pofta lui de sânge pentru a-l scoate în afara oraşului.

– De ce numele acesta, ,,Doctorul Schelet”?

– Nu prea ştiu, poate pentru că metamorfozele osoase ocupă un loc important manifestările lui. Câinii îl slujesc, deoarece le lasă oasele victimelor sale. Desigur, toate acestea nu sunt decât legende.

– Vorbeaţi despre crime... despre execuţii mascate? Fendero se agită, se simte prost.

– N-ar fi trebuit să vă vorbesc despre asta, mormăie poliţistul, este împotriva regulamentului.

Şovăie, îşi trece o mână peste obraz.

– Ascultaţi, începe ca şi cum s-ar elibera de o remuşcare, nu s-a dovedit niciodată nimic, dar este posibil ca o sectă de adoratori ai Doctorului Schelet să fi făcut ravagii vreme îndelungată la San-Carmino. Se spune că multe notabilităţi făceau parte din ea. Ca şi zeii mayaşilor, ai aztecilor, Doctorul Schelet pretindea un imens tribut de sacrificii omeneşti. Pofta lui cerea sute de victime... Înţelegeţi?

Jeanne are senzaţia că tot sângele i se scurge din vine. Începe să întrezărească ceea ce sergentul se teme să spună cu voce tare.

– Asemenea sacrificii colective nu erau de imaginat în contextul unei societăţi în curs de modernizare. Atunci credincioşii Doctorului Schelet au recurs la o stratagemă.

– *Au organizat accidente,* completează Jeanne dintr-o suflare, catastrofe? Fendero înghite o salivă groasă, ca încleiată.

– Aşa este. S-a pretins că incendierea magazinelor Cortero, deraierea trenului Vigaron-San-Vigo şi atâtea alte nenorociri au fost organizate de membrii sectei. Este recambolesc, desigur.

– Atunci datele adunate de Marc...

– Sunt cele ale “pretinselor sacrificii” sau ale “aşa ziselor catastrofe”... Alegeţi dumneavoastră înşivă termenul care vă convine. În orice caz, nimic n-a existat în mod oficial, nici secta, nici suspiciunea de asasinat colectiv. Nimic. Nici un raport n-a menţionat vreodată aceste zvonuri. Secta Doctorului Schelet este monstrul din Loch-Ness de la San-Carmino.

Pe Jeanne o apucă un fel de ameţeală.

Ventilatorul cel mare vâsleşte greoi în aerul îngroşat, fără a izbuti cel puţin să stârnească praful de pe registre.

– M-am născut aici, spune încet Fendero, jalnic în uniforma lui pătată de transpiraţie, mi-am făcut cariera în sud, în zona minelor... M-ani întors la San- Carmino de numai cinci ani. Întrucât mă plictiseam, îi ascultam pe palavragii, trăgeam cu urechea la delirul bătrânilor beţivani arestaţi pentru ebrietate pe căile publice. Şi, împotriva voinţei mele, am început să fac verificări. Să anchetez... pentru plăcerea mea.

– Şi ce aţi descoperit?

– Lucruri tulburtăoare. În cartierul zanzaşilor, care curând va fi demolat şi unde casele datează din secolul al XlX-lea, mai pot fi văzute apartamente trucate.

– Trucate?

– Da. Camere pentru oaspeţi cu pardoseală pivotantă, care te aruncă într- un fel de groapă cu ţepuşe. Scări din care unele trepte – montate pe arcuri – au fost astfel concepute ca să te facă să te prăbuşeşti până la parter cu capul înainte. Am văzut balcoane cu balamale, capabile să te lase să cazi brusc, la fel ca trapa unui eşafod, şi să te arunce în stradă, cu patru etaje mai jos.

– Case-capcană?

– Întocmai. Nu ştiu dacă aceste înzestrări au fost folosite vreodată, dar există. Prietenul dumneavoastră Marc a urmat acelaşi drum. Şi el s-a întrebat dacă surparea de la mina din Santayaca,

naufragiul lui “Marenco” încărcat cu emigranţi, otrăvirea unui cartier întreg datorită apei dintr-un rezervor municipal infectat în mod inexplicabil n-au fost lucrarea unui grup de fanatici în lipsă de sacrificii omeneşti. Pe vremea aztecilor, prizonierii de război erau suiţi cu sutele în vârful unei piramide şi li se smulgea inima. Iar când nu mai aveau prizonieri, sacrificaţii erau recrutaţi din rândurile poporului. Poate că anumiţi bolnavi au încercat să perpetueze de-a lungul timpului acest gen de practici. Dar nu am nicio dovadă. Nu este imposibil ca secta Doctorului Schelet să mai existe şi ca la intervale regulate să pună la cale catastrofe pentru a potoli setea zeului său. Marea Posedare s-a născut poate din aceste maşinaţii, a slujit ca pretext pentru a reprima tulburările într-un chip deosebit de sângeros. Ea i-a împins la moarte pe toţi cei bănuiţi că ar fi posedaţi. Vi s-a vorbit despre acei nenorociţi cărora li se coseau petice de piele şi care mureau de atacuri de inimă, într-atât de insuportabilă era durerea ce, li se impunea?

– Da. Şi credeţi că acum reîncepe totul?

– De ce nu? Când spun “terorişti”, noţiunea trebuie luată în sensul vechi. Socotiţi că membrii unei asemenea secte ar ezita să drogheze un cartier întreg dacă această operaţie ar putea duce la un masacru? Sacrificatorii de odinioară vor fi trebuit să înveţe a se adapta. V-aţi gândit la toate nenorocirile care umplu coloanele ziarelor? Câte din ele nu sunt decât holocausturi deghizate? Cine poate să ne garanteze că secta Doctorului Schelet nu are ramificaţii pe scară mondială? Deraieri, naufragii, atentate pseudopolitice... Şi dacă nu este vorba decât de sacrificii planificate şi coordonate cu grijă? Poate că lumea întreagă se află în mâinile unei duzini de mari sacrificatori însărcinaţi să administreze moartea muncitorilor lor, a alegătorilor lor şi a căror abilitate nu constă decât în mascarea execuţiilor masive ale acestora în

explozii ale uzinelor de gaz, în incendii ale supermagazinelor?

Fendero îşi duce mâinile la tâmple. Este foarte palid.

– Scuzaţi-mă, se bâlbâie deodată, îmi pierd capul. Este căldura, uitaţi tot ce v-am spus. Neputinţa mă face paranoic. Sunt bătrân, în pragul pensiei, şi, ca toţi poliţiştii, visez o "mare afacere".

Jeanne examinează fila uitată pe masă.

REGULARITATEA CATASTROFELOR ARE ASPECT DE ANIVERSARE. Această veşnică reîntoarcere cade ca scadenţa unei poliţe de plătit. "La fiecare zece ani", îşi spune.

– Aţi observat ultima dată? subliniază ea.

– Prăbuşirea de la mina din Callaidos?

– Da, murmură Jeanne, s-a petrecut acum treisprezece ani. De atunci, niciun sinistru de semnalat?

– Nu. Nimic... colectiv.

– Atunci sacrificatorii dumneavoastră sunt în întârziere, observă tânăra, întârziaţi cu trei ani în calendarul plăţilor.

– Şi ce-i cu asta?

– Mă gândesc la ceva, suflă Jeanne, şi dacă Doctorul Schelet, nemulţumit că nu mai primeşte ce i se cuvine, ar veni el însuşi să-şi ridice drepturile?

Fendero încearcă să pufnească, dar nu poate da glas decât unui croncănit ridicol.

– Nu găsesc de fel că ar fi o prostie, se încăpăţânează Jeanne, avem poate de-a face cu un creditor de dincolo de mormânt, care vine să ceară plata ce întârzie să-i fie achitată.

– Şi de ce nu i s-ar mai plăti?

– *Pentru că secta nu mai există,* lasă să-i scape Jeanne, pentru că ultimul membru al ei a murit acum peste trei ani. De bătrâneţe, probabil. Doctorul Schelet nu mai are la dispoziţie niciun încasator de impozite pe lumea aceasta, iată de ce

a hotărât să se deranjeze. A aşteptat vreme de trei ani, acum şi-a pierdut răbdarea.

Va veni, Fendero. Poate chiar este de pe acum aici...

Sergentul Fendero nu spune nimic. Se mai aude numai zgomotul mătăsos al marelui ventilator amestecând aerul fierbinte.

Jeane a părăsit primăria, lăsându-l pe poliţist buimac în faţa hârtiilor şi a planurilor lui.

Este sigură că a pus degetul pe un punct nevralgic: nu există complot... mai precis nu mai există complot şi de aici porneşte toată drama. Este limpede că Marc a venit la San-Carmino având în minte aceleaşi idei ca sergentul: adică o conspiraţie a patronilor sau a micilor notabili regrupaţi în secte şi practicând sacrificii rituale mascate în accidente. Criminali fanatici care nu şovăie să destineze holocaustelor sute dintre concetăţenii lor şi organizând – la fiecare zece ani – o adevărată catastrofă, pentru a potoli pofta unui zeu barbar cu nume ridicol. Era o problemă spinoasă, greu de soluţionat, iar Marc a preferat să-şi facă ancheta în secret. Se temea poate că va stârni mânia vreunui supravieţuitor al sectei?

Această teamă era lipsită de noimă, deoarece ultimul slujitor al Doctorului Schelet murise cu trei sau patru ani mai înainte, fără să lase în urmă niciun recrut, niciun continuator. Din această carenţă s-a tras drama. Zeu fără slujitori, Doctorul Schelet a hotărât să iasă din limburi pentru a-şi cere drepturile. Iar Marc s-a nimerit în drumul său.

Jeanne merge cu pasul repede. Ghiceşte că tocmai a pus degetul pe rană şi aceasta o sperie.

– Aşadar, Doctorul Schelet a început să recruteze iarăşi intermediari. Mai întâi Marc. Marc cel naiv, care s-a aplecat prea mult peste bord, care s-a apropiat prea mult de cuşca fiarei.

Marc pe care l-a “posedat”.

Jeane transpiră. Acum ştie că demonul este în curs de a organiza marele sacrificiu pe care îl

aşteaptă de trei ani. Se afla "în lipsă" şi îi trebuise o catastrofă aptă să-i potolească pofta, setea.

Plin de ironie, Marc a descins la San-Carmino pentru a scoate la lumină crimele unei haite de fanatici, dar a întâlnit un demon adevărat! N-a găsit falşii preoţi pe care socotea să-i demaşte, ci o adevărată divinitate înfometată, o divinitate amintindu-şi cu nostalgie de piramidele însângerate ale vechiului imperiu mayaş. Jeanne ajunge în piaţa bisericii, la poalele zidului stâncos în adâncul căruia se deschide golul bisericii troglodite.

Mică siluetă pictată cu gudron, preotul pe prima treaptă a scării. Este deprimat, iar mâinile sale alăturate îi ating fruntea, se roagă în faţa portalului, îngenuncheat. Cti toate că nutreşte prea puţină simpatie pentru omul bisericii, Jeanne se simte cu adevărat prost văzându-l astfel, căzut în sine, prăbuşit. Ea înaintează timid. Soarele proiectează asupra pietrei albe a scărilor o lumină arbitoare. Preotul tresare, se întoarce pe jumătate şi ridică un braţ în dreptul feţei, ca pentru a se feri de o lovitură. Pare a fi pradă unei mari tulburări. Jeanne se opreşte. Un miros îngrozitor de transpiraţie urcă din sutana uzată. Preotul se închină cu osârdie.

– *Este biserica*, murmură el, *biserica...*

Vorbeşte cu privirea fixă, fără să i se adreseze lui Jeanne. Tânăra îngenunchează.

– Ce vi s-a întâmplat, *Padre?* Omul îşi vine în fire.

– Nimic, bâlbâie, puţină oboseală. Am avut deodată senzaţia cumplită că în interiorul sanctuarului nu mai sunt la adăpost... Mai rău, am avut sentimentul că locul acesta nu este un loc sfinţit. Şi că n-a fost niciodată. Am fugit Oh! Doamne! E o blasfemie.

Jeanne se încruntă. Cuvintele micului preot au ecou într-însa.

“Am avut senzaţia că locul acesta nu este sfinţit. Şi că de altfel n-a fost niciodată.”

Un frig *imens* trece peste ea ca o umbră de gheaţă.

Preotul continuă să privească portalul căscat şi negru. Jeanne simte o atracţie violentă pentru genunea umedă a bisericii.

Fără să-şi dea seama ce face, se apropie de prag. Au fost aprinse sute de lumânări pentru a se încerca să se lumineze boltele, şi toate aceste flăcări care dansează fac să tremure siluetele ascuţite ale stalagmitelor.

La picioarele altarului, trei bătrâne îngenuncheate se dedau unui travaliu misterios. Îmbrăcate în negru, ele se topesc în obscuritatea din jur. Sunt înfofolite în şaluri şi poartă pe cap câte un melon, ca indienele. Jeanne se încruntă. Pe jos este ceva. Un corp alungit asupra căruia par să se agite bigotele. Şi deodată Jeanne înţelege că este vorba despre rămăşiţele degradate ale lui San Bartolomeo Da Xanto! Matroanele întăresc mumia, cosând pe cadavru bucăţi mari de piele. Ace curbate sclipesc în lumina lumânărilor, lungi sule de cizmărie unse în prealabil cu grăsime. Mumia a devenit un fel de mozaic, de cadavru peticit, genunchii, coatele, pieptul îi sunt împodobite cu bucăţi mai închise.

Jeanne are o mişcare de recul. Se loveşte de un scăunel de rugăciune. Bătrânele întorc alene capul în direcţia ei. Între degetele lor acele seamănă cu nişte suliţe interminabile.

Tânăra dă înapoi şi fuge.

Coborând în goană treptele, este cât pe ce să dea peste micul preot, mereu prăvălit în ruga lui plângăreaţă.

Capitolul XI

Jeanne este singură în magazinul de anatomie. Când s-a întors, Corco plecase. Acum cade

noaptea. Este îngrozitor de cald, iar insectele părăsesc adâncul zidurilor de parcă deodată ar fi început să se teamă că între pietre se vor coace. Merg în zigzag pe rafturi, explorează craniile aliniate. Din când în când, Jeanne le striveşte cu o lovitură nervoasă de toc.

"Ar trebui să aprind lampa", îşi spune tânăra femeie, dar nu face nicio mişcare. Se teme că, iluminând vitrina, şi-ar semnala prezenţa. A reperat mai multe siluete cu mersul împleticit pe străzile care mărginesc piaţa. Cu toate că este încă devreme, s-ar părea că somnambulii şi-au şi părăsit culcuşul. Poate adorm din ce în ce mai devreme. Poate că pleoapele lor se închid automat de cum soarele dispare la orizont?

Jeanne simte că nu mai are curajul necesar ca să piloteze turma rătăcită prin labirintul străzilor. Dacă se încăpăţânează, forţele răului care s-au abătut asupra lui San-Carmino se vor întoarce împotriva ei. O umbră trece strada, şovăie, apoi se îndreaptă spre magazinul de anatomie. Jeanne tresare. Ar vrea să sară, să zăvorască uşa, dar nu mai are timp. Silueta pune mâna pe clanţă, clopoţelul numără două note.

Este micul preot, în picioare, în prag, clipeşte din ochi.

– Sunteţi aici? întreabă-el cu o voce nesigură.

– Da, zice Jeanne într-un murmur.

– Nu aprindeţi. Nu trebuie. Este prea multă lume pe străzi.

– Somnambuli?

– Da. Cel puţin o sută. Am venit pentru că trebuia să stau de vorbă cu cineva... Şi apoi, femeile acelea care cos la loc mumia sfântului mă înspăimântă. Nu am avut curajul să rămân singur în presbiteriu.

Umblă printre vitrine. Prudent, încremeneşte de cum o lamă a parchetului scârţâie puţin prea tare sub talpa lui.

– Mi-am dezamăgit credincioşii, spune cu glas înfundat, le simt dezaprobarea, duşmănia. Ei nu mă socotesc în stare să resping demonul, în această după-amiază, o bătrână mi-a aruncat-o în faţă. Ei vor un alt San Bartolomeo Da Xanto! Doamne, dacă ar şti...

Jeanne ciuleşte urechea.

– Dacă ar şti ce, *Padre?* Că sfântul n-a fost niciodată preot, de pildă? Că este vorba despre un "pacificator" profesionist, recrutat de patroni?

Preotul ridică din umeri. Fruntea lui plină de transpiraţie străluceşte în acelaşi fel ca şi craniile expuse.

– Oh, face el plictisit, pe aceasta o ştiu de mult, dar nu-i supără. Pentru ei Bartolomeo Da Xanto a fost un mercenar, fie, dar un mercenar eficace. Când mi s-a încredinţat această parohie mi s-a recomandat să nu-mi bag nasul în aceste vechi poveşti şi să nu iau în răspăr credinţele locale. Bartolomeo n-a fost niciodată canonizat oficial, dar biserica trebuie să se împace cu superstiţia, mai cu seamă în zonele rurale. Am închis ochii, am hotărât să tac şi totuşi în arhivele parohiei am găsit hârtii foarte dubioase.

– Ce fel de hârtii? Un ziar?

– Frânturi dintr-o confesiune scrisă cu puţin timp înaintea morţii sale de Bartolomeo însuşi. Am impresia că, începând să se teamă că va fi damnat, a încercat să ispăşească recunoscându-şi greşelile, şi în mod special înşelăciunea la care a luat parte. Dar mai există ceva. Şi mai supărător...

– Ce?

– În faptul acesta se poate vedea, fireşte, delirul unui bătrân torturat de re- muşcări şi astfel am procedat până acum, iar în lumina ultimelor evenimente... Jeanne moare de nerăbdare. Aceste precauţii oratorice o exasperează.

– O să vorbiţi o dată? strigă ea. Micul preot îşi trece o mână peste ochi.

– Este... Este curată nebunie, geme. Bartolomeo scrie că, într-adevăr, a fost angajat de patronii cherhanalelor pentru a juca rolul marelui exorcist detaşat de autorităţile religioase, dar că, sosind la San-Carmino, *a înţeles că are de-a face cu o posedare adevărată...* El pretinde că un demon i s-a înfăţişat în aceeaşi seară şi l-a torturat noaptea întreagă cu nişte halucinaţii chinuitoare.

Jeanne îşi muşcă, nervoasă, unghia degetului mare.

– Un fals preot întâlnind un diavol adevărat, şopteşte ea, nu-i aşa?

– Da, bolboroseşte omul bisericii, Bartolomeo era terorizat, dar nu putea fugi din cauza patronilor, ai căror oameni de încredere n-ar fi şovăit o clipă să-l ucidă. Atunci a jucat vreme de câteva zile teatru, binecuvântându-i pe convulsionari, organizând procesiuni... Şi în fiecare noapte demonul revenea să-l tulbure. Bartolomeo simţea cum creşte furia populaţiei. Era prins între două focuri şi eficacitatea lui risca să-i aducă atât ura poporului cât şi pe cea a patronilor. Atunci... Atunci i-a venit ideea unui pact. A unei... asocieri...

– Cu demonul?

– Da, Cel puţin aşa spune dânsul. L-a întrebat pe diavol ce ar voi ca să accepte să se retragă. Iar demonul i-a răspuns: “Un sacrificiu frumos... O sută de morţi, nu mai puţin, şi aceasta la fiecare zece ani. Nu voi adormi la loc decât cu această condiţie.”

Preotul tuşeşte, cu gâtul uscat. Sutana lui se confundă cu întunericul. Din el nu se mai zăreşte decât capul, strălucind ca fildeşul, care pare ieşit dintr-o vitrină a lui Corco.

– Aveţi un pahar cu apă? imploră el. Jeanne se duce să caute de băut în spatele prăvăliei.

– Sfârşiţi-vă povestirea, îi porunceşte ea întinzându-i un pahar cu apă călduţă.

De cealaltă parte a vitrinei defilează acum o întreagă mulţime de somnambuli goi sau în straie de noapte. Merg în zig-zag dintr-o parte a şoselei în cealaltă şi buzele lor emit acelaşi sunet sincopat:

..Ff... ffantomă."

– Atunci? insistă Jeanne, înăsprind tonul pentru a înăbuşi teama care urcă în ea.

– Atunci Bartomoleo a relatat patronilor totul, zice preotul, ei n-au ezitat să-l creadă, aici eşti superstiţios de la natură. Au căutat un mijloc pentru a oferi demonului ceea ce pretindea, fără să se compromită.

– Şi au avut ideea manifestaţiei, întregeşte Jeanne.

– Exact. Unele din haimanalele lor împânzeau sindicatul pescarilor marini, ei au îndemnat mulţimea să manifeste, nu era greu.

– Iar pe de altă parte patronii au organizat magnifice represalii, cu participarea gărzii civile?

– Da. Vi s-a mai vorbit despre aceasta? Au fost mulţi morţi, peste o sută. Diavolul s-a retras, mulţumit. A doua zi, Bartolomeo punea la punct o falsă ceremonie de exorcism...

– Sacrificarea a mii de câini?

– Întocmai. Sfârşitul infestării a fost pus de oamenii din San-Carmino pe seama ceremonialului grotesc la care nu s-ar fi pretat niciun adevărat om al bisericii. Cu începere din acea zi a început venerarea drept om sfânt a secăturii acesteia. L-au instalat la vila Ficha şi din vreme în vreme prezida o iertare a păcatelor sau o procesiune.

– Şi pactul? îl întrerupse Jeanne, de acum înainte trebuia organizat un sacrificiu la fiecare zece ani.

– După spusele lui Bartolomeo, aceasta nu i-a deranjat pe patronii cherhanalelor. S-a hotărât că la fiecare termen va fi provocată o catastrofă şi aceasta a dus...

– La incendierea magazinelor Cortero, la surparea din minele de cupru, la naufragiul unei nave cu emigranţi, completează Jeanne.

– Da, bâiguie preotul, ştiţi asta? Aţi citat o copie a confesiunii?

– Nu. Dar am ajuns la aceeaşi concluzie pe alte căi. Bartolomeo a murit, dar complicii lui au păstrat secretul. Mai mult: ei au vegheat cu scrupulozitate ca fiecare termen să fie onorat, astfel ca Doctorul Schelet să nu-şi părăsească somnul. Singura problemă este că nu au putut sau nu au îndrăznit să predea ştafeta unor eventuali continuatori. Astfel, pentru prima dată după Marea Posedare, demonul nu şi-a mai primit raţia de sânge omenesc!

— Sunt numai rătăcirile unui nebun, obiectează preotul, am avut manuscrisul în mâinile mele. Este o mâzgăleală ilizibilă, scrisă probabil în timpul unui acces de febră cerebrală.

– Ştiţi bine că nu. Bartolomeo a mărturisit adevărul. Era un fals preot, un sfânt fals şi a predat diavolului oraşul cu complicitatea notabilităţilor locale! A existat o posedare adevărată, numai exorcismul era falsificat. “Salvatorul” a devenit slujitorul călăului, nu credeţi, părinte, că aici se ascunde o ironie cu totul demonică?

– Nu huli, fiica mea! se revoltă preotul, care încearcă în zahăr să-şi înăsprească vocea.

– Aţi păstrat manuscrisul ?

– Nu... Nu, se bâlbâie omuleţul, tatăl bietului Lopez Verdeo mi-a cerut să i-l încredinţez. Trebuia să-l pună la loc sigur. Apoi a murit şi nu ştiu ce s-a făcut cu hârtiile.

– A murit, spuneţi. Când?

– Acum patru ani. Era foarte bătrân. Nouăzeci şi opt de ani.

– Atunci a fost, probabil, ultimul dintre complicii lui Bartolomeo. N-a avut puterea, nici timpul să-şi descopere un discipol... Cât despre

manuscrisul dumneavoastră, el, nu încape îndoială, l-a distrus.

Preotul se prăbuşeşte pe un scaun.

– Aveţi, cu siguranţă, dreptate, bolboroseşte, am fost slab. Ar fi trebuit să fac scandalul să izbucnească. De altfel am întocmit un raport destinat arhiepiscopului, dar n-am îndrăznit niciodată să-l expediez. Totul era într-atât de neverosimil! M-am temut că voi fi luat drept un fanatic. Dar de câteva zile nu mă gândesc decât la asta. Înţelegeţi, dacă lucrurile stau aşa, biserica din San- Carmino nu mai este sfinţită! *Celebrez mesa de ani de zile în sălaşul unui demon!* Credincioşii mei vin să îngenuncheze şi să se roage într-un loc blestemat! Noi... Noi nu mai avem niciun refugiu! Toată populaţia este rătăcită, ea venerează un mişel care a pierdut-o!

– Ştiu, şopteşte Jeanne. E perfidia supremă.

– Dar de ce aceste crize de somnambulism general? De ce violarea sarcofagului? Dispariţia cuţitului şi a prietenului dumneavoastră?

– Doctorul Schelet avea nevoie de alt reprezentant. Marc, interesându-se prea îndeaproape de legendele din San-Carmino, a căzut sub influenţa lui. Atunci când a fost posedat, s-a dus la biserică pentru a-i fura lui Bartolomeo însemnul funcţiei sale: cuţitul. Este probabil că mumia s-a răzvrătit şi s-au luptat.

Vocea lui Jeanne sună a plâns.

– Marc s-a manifestat de două ori, spune într-un suspin, de fiecare dată a încercat să mă prevină, să-mi dea un indiciu. Nu credeţi că era vorba despre "partea umană" a personalităţii sale?

– Dar de ce această destituire a lui Bartolomeo?

– Mai întâi – a murit, apoi pactul pe care l-a încheiat s-a dovedit a nu mai fi valabil. Demonul a socotit, fără îndoială, mai sigur să învestească pe altcineva...

Tac şi privesc strada. Somnambulii rătăcesc la întâmplare, se învârtesc sau se opresc locului.

– Dumnezeule, geme preotul, sunt mereu mai mulţi!

Este adevărat, iar Jeanne are pielea de găină. Unde poate fi Corco? A căzut şi el victimă transei generale? Dacă aşa stau lucrurile, ea trebuie să-l găsească şi să-l aducă înapoi la magazin, având grijă ca el să rămână inconştient de la un capăt la celălalt al traseului.

– Trebuie să plec, aruncă ea micului preot, s-ar putea să fie nevoie de mine. Dacă vreţi să fiţi de folos, ieşiţi în stradă şi îndepărtaţi din drum tot ce poate constitui un obstacol.

– Dar sunt sute. Niciodată n-o să-i putem proteja pe toţi!

Jeanne se şi găseşte afară. Ea se strecoară în grupul somnambulilor, scoasă din minţi. Jumătate din oraş se plimbă cu ochii închişi, într-un soi de parodie tragică a unei procesiuni. Siluete necuviincioase măsoară stărzile, cu braţele pe jumătate ridicate, ca acele insecte numite călugăriţe. Sunt aici bărbaţi, femei, copii, cei mai mulţi goi din cauza căldurii vestind apropierea furtunii. Câţi? Două sute? Trei sute? Şi mai mult? Jeanne aleargă fără să ştie ce să facă.

“Dacă se trezesc...”, îşi spune ea.

Câţi amnezici vor mai veni în zori să îngroaşe rândurile catatonicilor care zac de pe acum în paturile lor, cu ochii goi, oglindind o absenţă totală? Câţi?

Deodată se opreşte, îngheţată, omul acesta care se clatină greoi, cu pleoapele lăsate şi un braţ întins ca orbii. *Este Fendero!*

Poartă numai un chilot kaki, iar părul de pe piept este cenuşiu şi buclat. Jeanne schiţează un gest, se răzgândeşte. Nu îndrăzneşte să-l desprindă pe poliţist din valul somnambulilor. Fendero trece de ea, picioarele lui desculţe sună pe asfalt ca nişte ventuze.

Tânăra îl priveşte îndepărtându-se, neputincioasă.

Nu mai ştie încotro să privească, sunt prea numeroşi, dă înapoi. Omoplaţii ei umezi lovesc un zid.

Deodată Corco apare dintr-o străduţă, roteşte ochii şi învârteşte deasupra capului un baros de spărgător de piatră pe care trebuie să-l fi cules dintr-un şantier. Este în maiou şi leoarcă de sudoare. Se opreşte pe marginea trotuarului şi ridică ciocanul de parcă ar voi să lovească în somnambuli. Jeanne sare, se strecoară printre aceştia şi se aruncă asupra negustorului de oase.

– Corco! şuieră printre dinţi, aţi în-nebuit? Ce vreţi să faceţi?

– Trebuie ucişi! bolboroseşte grăsanul cu ochii holbaţi, trebuie să-i scoatem de sub puterea demonului, să le spargem capetele cât mai sunt încă oameni! După aceea va fi prea târziu, diavolul se va sluji de trupurile lor...

– Sunteţi nebun! Opriţi-vă!

Se luptă, se încleştează, stingheriţi de veşmintele lor umede. Corco gesticulează primejdios, barosul şuieră în aer. Şi deodată o explozie uriaşă îi face să încremenească, în timp ce o lumină albă le arde retina. Jeanne îşi apără ochii, orbită. Urechile-i răsună de zgomotul deflagraţiei.

Dintr-o dată ploaia i se revarsă pe umeri, compactă, îndesată. Picăturile grele par bile de sticlă. Furtuna îşi desface băierile peste San-Carmino. Corco deschide gura, sufocat de tromba care mătură trotuarele şi răpăie pe acoperişuri. Apa cerului pare rece după atâta căldură. Jeanne îşi aruncă părul pe spate, este muiată de pe acum din cap până în picioare şi veşmintele i se lipsesc de piele ca nişte cârpe ude. Degetele lui Corco se înfig în încheieturile ei. O clipă crede că el vrea să mai lupte, dar negustorul de oase îi strigă ceva la ureche. Peste zgomotul rafalelor, ea sfârşeşte prin a înţelege:

– *Tunetul! Tunetul l l-a trezit pe somnambuli! Pe toţi deodată...*

Jeanne îşi muşcă limba. Nu s-a gândit la asta. Corco are dreptate: este o catastrofă! Tunetul şi ploaia i-au smuls, inevitabil, pe somnambuli din transa lor ambulatorie. Ea se desface din braţele lui Corco.

– Jumătate din oraş! strigă bărbatul cel gras, înţelegeţi? Astă seară se afla pe străzi jumătate din oraş!

Tânăra sare în mijlocul şoselei. Somnambulii nu mai umblă. Cu ochii larg deschişi, ei privesc ploaia căzând, fără a încerca măcar să se ferească. Jeanne merge de la unul la altul, îi zguduie, dar ei nu reacţionează. Nu mai sunt decât nişte păpuşi mari şi moi, cu ochii prea albi.

– S-a sfârşit, suspină Corco plecând capul, nu insistaţi, nu mai sunt decât nişte saci de carne.

– Câţi sunt? suspină tânăra.

– Prea mulţi. Demonul le-a furat inteligenţa. Acum nu mai suntem decât o minoritate. Trebuie să fugim sau va veni rândul nostru.

Jeanne îşi şterge instinctiv lacrimile care se pierd în şiroaiele ploii. Manechinele vii par înrădăcinate în mijlocul drumului. Ochii lor nici nu clipesc măcar. Ai zice că sunt nişte globuri emailate înfipte în fundul orbitelor goale.

– Veniţi! zvârle Corco, adunaţi-vă câteva lucruri, o să luăm camioneta. Trebuie să ieşim din San-Carmino.

– Abandonaţi lupta?

– Nu mai e nimic de făcut. Nimic, i-am văzut trecând pe Fendero şi oamenii săi, pe primar şi locţiitorii săi. Acum în capetele tuturora domneşte vidul. Oricum n-ar fi trebuit să întârziem atâta. Veniţi!

Capitolul XII

Corco se agită în spatele camionetei. A înghesuit acolo câteva lucruri de îmbrăcăminte, un pachet cu dosare şi o casetă de metal care trebuie să conţină

economiile lui. Jeanne şi-a închis valiza. Paşaportul ei a rămas undeva, la garda civilă, va trebui să se lipsească de el. Se caţără în vehicul, Corco vine după ea şi se strecoară la volan. Tremură, iar gura i se strâmbă sub asaltul unui spasm de nestăpânit.

Furtuna îşi dă de-a dura exploziile peste oraş. Trăsnetele magnezice şi fulgerele cad la verticala străzilor, lovind antenele şi coşurile. Corco demarează şi iese pe poartă. Camioneta se angajează pe stradă, însă de îndată este stânjenit de amnezici, înrădăcinaţi în pavaj ca o turmă nemişcată. Nu fac un gest şi se uită cum înaintează capota vehiculului, fără să-l vadă măcar. Ochii lor din email daţi peste cap nu lasă la vedere decât o pupilă pe jumătate acoperită de pleoapa superioară. Corco înjură, aplecat pe volan. Claxonează prosteşte, fără a obţine o mişcare de retragere.

– La naiba! strigă, totuşi nu pot să calc peste ei.

Camioneta este blocată. Somnambulii se mişcă încet, dar numai pentru a forma un bloc compact, un soi de baraj uman. Corco trece în marşarier, urcă pe trotuar, ştergând faţadele, împroaşcă sfărâmături de piatră şi bucăţi de oblon. Trombe de apă se zdrobesc de capota maşinii într-un vacarm infernal. Somnambulii, având reacţii lente, n-au avut reflexul de a urca pe trotuare, Corco profită pentru a părăsi strada şi a da buzna în piaţă.

– O să ne repezim până la biserică, urlă el pentru a domina zgomotul, pe urmă facem la stânga şi gonim spre câmpia Barca.

Jeanne dă mecanic din cap. Ea urmăreşte prin portieră deplasările somnambulilor. Ei merg fără ţintă în urma camionetei, călcând cu stângăcie în bălţi. Corco face camioneta să treacă de pe un trotuar pe celălalt şi osiile urlă la fiecare salt.

Jeanne are impresia că li se va deschide capota, pentru a zvârli afară motorul. Grăsanul se zbuciumă în luptă cu un volan rebel, cauciucurile

uzate, prea roase, derapează în bălţoace. Tânăra vede cum creşte intrarea bisericii troglodite. O secundă este ispitită să sară din maşină pentru a căuta refugiu acolo, apoi îşi dă seama că nu are nimic de sperat de la un astfel de adăpost, însuşi preotul o spusese: “Biserica nu este nici refugiu, nici loc sfinţit...”

Corco redresează maşina în ultima clipă. Bara de protecţie atinge prima treaptă, scoţând o jerbă de scântei, încă o porţiune de o sută de metri de stradă şi începe câmpul, şesul care se deschide ca o prăpastie neagră. Frânele urlă. Camioneta câştigă elan. Casele dispar, înghiţite de viteză. Fasciculele de lumină ale farurilor străbat cu greu prin cascadele de apă.

Pavelele se răresc, gudronul se desprinde, strada se preface într-un drum noroios.

Jeanne are presentimentul că nu vor ajunge departe. Această fugă este prea lesnicioasă, Doctorul Schelet n-o să le permită să se descotorosească de el în felul acesta.

Tânăra ridică o mână. Distinge ceva pe drumul lateral. Un con alburiu. Un tumulus.

Unul dintre tumuluşii miilor de câini.

– Atenţie, are vreme să rostească...

Pe loc tumulusul se volatilizează, proiectându-şi bolovanii peste vehicul. Camioneta se izbeşte de acest adevărat perete mobil, într-un zgomot de fierărie. Farurile sar în bucăţi, capota se zgârceşte, lăsând motorul pradă lapidării. Parbrizul se dezagregă, făcând să plouă peste pasageri mitralii tăioase. Jeanne ţipă, încercând să-şi apere ochii. Pietrele ricoşează în tablă, înfundând aripile şi radiatorul.

Corco abandonează volanul, camioneta face o deviere bruscă şi se imobilizează de-a latul drumului. Ploaia pătrunde în cabină şi începe să clipocească pe pielea plină de cicatrice a scaunelor. Jeanne se întoarce spre Corco. El s-a prăbuşit peste volan şi pe faţă îi curge sânge. Ea îl scutură, el

geme. Farurile sparte nu mai străpung noaptea şi tenebrele câmpiei par şi mai ameninţătoare. Tânăra ghiceşte fără greutate că este inutil să se aventureze pe jos.

– Corco! strigă ea împingând portiera deformată. Treziţi-vă!

Dar grăsanul pare şocat. Are o adevărată plagă în frunte şi gura făcută ţăndări. Cioburile parbrizului i-au zgâriat faţa. Jeanne sare în mocirlă, înconjoară camioneta distrusă şi începe să-l degajeze pe negustorul întins peste volan.

– Corco! imploră ea, ajutaţi-mă! Sunteţi prea greu!

Ea nu îndrăzneşte să privească înapoia ei, dar, i se pare, ceva se apropie cu pas lent, ceva care se desprinde uşor din bezna întinsului. Aude un zgomot de supt, ca şi cum s-ar păşi prin mâzgă.

– Corco! geme ea o ultimă dată.

Se întoarce. Distinge o siluetă în patru, labe. O formă albă. Poate un câine.

"Câinele care dormea sub tumulus!", îşi spune pe dată. Îl trage pe Corco de braţ. De astă dată bărbatul cel gras consimte să coboare. Se clatină, cu ochii întredeschişi. Ea îl susţine şi-l obligă să dea înapoi. Jos, lucrul acela alb s-a oprit la limita pavajului, acolo unde strada se dizolvă pentru a lăsa loc drumului.

– O... O să leşin, bolboroseşte Corco.

– Nu! răcneşte Jeanne, e ceva în spatele nostru. S-ar zice un... un schelet de câine. Un schelet care umblă.

– Cel care se afla sub tumulus?

– Nu ştiu. Vă simţiţi rău?

– Nu, dar mi se învârteşte capul.

Se împleticesc, agăţaţi unul de altul, făcând cale întoarsă. Avariată, camioneta parcă ar fi primit drept în faţă o salvă de tun. Jeanne înaintează cu greu către biserică. Joseto Corco apasă pe umerii ei ca un schelet de vită la măcelărie. Porţile

bisericii sunt deschise, “în niciun caz nu faceţi greşeala de a vă refugia în ea!”

Tânăra se sufocă de atâta efort, ar vrea să arunce o privire înapoi, ca să se asigure că forma albă nu o urmăreşte, dar Corco trage înainte, masă legănătoare, gata să se prăbuşească.

– Unde mergem? sughiţă grăsanul. Trebuie să ne întoarcem la magazin şi să ne baricadăm, nu ne putem aventura în câmpie, nu cred că vom ajunge departe.

Câţiva somnambuli bântuiesc prin faţa bisericii, cu ochii daţi peste cap, dar nu par să se apropie. Jeanne îşi încordează muşchii îndureraţi, în parte, Corco şi-a venit în simţiri. Devine mai puţin greu. Trec prin faţa vilei Ficha. Rafalele de ploaie sunt mai puţin dense şi fulgeră mai rar. Jeanne distinge vitrina magazinului.

– Nu vă ocupaţi de mine, bâiguie Corco, luaţi-o înainte, duceţi-vă să închideţi obloanele... Mi-e mai bine.

Ruperea de nori a spălat sângele care-i murdărea obrajii şi i-a decolorat plăgile. Jeanne ezită, apoi îl părăseşte pentru a fugi în direcţia prăvăliei. Luptă să închidă panourile de lemn, îşi striveşte degetele. Somnambulii se depărtează fără să arate cel mai mic interes.

– Se întorc la ei acasă, bolboroseşte Corco, şchiopătând, nu înţeleg nimic, eram convins că ne vor ataca.

Împinge uşa magazinului şi se prăbuşeşte pe podea, ud ca un marinar căzut în mare. Jeanne trage zăvorul şi-şi dă drumul să alunece lângă el, buimacă.

Ploaia se opreşte deodată şi cerul se decolorează. Au şi venit zorile, în câteva minute va răsări soarele, secând bălţile.

“La marginea câmpiei a fost o fantomă, gândeşte cu încăpăţânare Jeanne, o fantomă care ne tăia drumul...”

Corco geme uşor, cu faţa în mâini, demn de plâns în hainele pline de noroi, semănând cu o focă mare şi bolnavă.

Jeanne strănută, ar voi să se dezbrace, să iasă din învelişul moale al rochiei ude, dar nu mai are putere să-şi mişte braţele.

Se face ziuă, perspectiva străzilor pustii se luminează. Trotuarele aburesc şi o pătură de ceaţă se formează la nivelul solului. Un miros puternic de pământ şi putreziciune invadează atmosfera.

"Amnezicii" au dispărut însă Jeanne ghiceşte că răgazul va fi scurt. De acum încolo lucrurile trebuie să se desfăşoare iute.

Foarte iute.

Capitolul XIII

Jeanne l-a tras pe Corco până în depozitul din spatele prăvăliei, pentru a-l întinde pe patul de campanie ascuns în spatele rafturilor. Grăsanul pare să aibă febră. Tremură şi bolboroseşte cuvinte fără şir. În ciuda căldurii, tânăra femeie l-a învelit într-o pătură militară. Rănile care striază obrazul negustorului sunt spălăcite, aproape albe, ca şi cum ar fi zăcut prea multă vreme în apă.

Jeanne este descumpănită, nu ştie ce să facă. Poate că socul accidentului i-a provocat lui Corco vreun traumatism profund?

Ea traversează prăvălia, deschide uşa şi se hazardează pe trotuar. Ceaţa formată de vaporii care ies din pământul pătruns de apă staţionează la cincizeci de centimetri de sol. Este atât de compactă că un om târându-se în coate prin ea ar rămâne invizibil în ochii trecătorilor.

Pe Jeane o trece un fior. Nu este un gând foarte liniştitor. Ea îşi priveşte genunchii care dispar în ecranul uşor ca fulgul al ceţii umede.

Un câine ar putea să profite de acest camuflaj pentru a se vântura prin oraş la fel ca un rechin printr-o apă tulbure, şi aceasta fără ca nimeni să-i

bănuiască prezenţa. Un câine recent dezgropat dintr-un tumulus, de pildă...

Jeanne dă înapoi şi se întoarce în magazin. Este trecut de amiază şi străzile sunt goale. Probabil că, după cele petrecute în seara de ieri, nimeni nu va mai îndrăzni să iasă. Toate obloanele sunt închise, uşile zăvorâte, grilele metalice ale prăvăliilor trase. San-Carmino prezintă înfăţişarea unui oraş mort. Al unui decor pregătit pentru cine ştie ce tragedie.

Jeanne se aşază şi-şi lasă capul pe braţele îndoite. Trebuie să doarmă puţin. De altfel, pleoapele i se închid singure. Se clatină în somn fără ca măcar să-şi dea seama. Clopoţelul ascuţit de la intrare o face deodată să tresară, tocmai când plutea pe un val de imagini incoerente. Ea se îndreaptă pe scaun, confuză, cu părul în ochi. În prag se află copilul autist. Fără un semn, se aproape de masă, deschide un sertar şi scoate din el pietrele pentru macabrul său puzzle.

Impermeabil faţă de orice ar putea să-l tulbure, el se consacră curând îmbucării complexe a plăcilor osoase cu scizuri dantelate.

Mânuţele sale fac să sune fragmentele ivorii. “Clac-clac.” Craniul se reconstituie. De atâta nesfârşită manipulare, luceşte ca o bilă de biliard. Jeanne suspină. Prezenţa copilului o linişteşte, fără să ştie de ce. Poate pentru că niciun fel de teamă nu emană din acest spirit zidit în sine?

Ba îl observă. Degetuţele agere aleg oasele cu o măiestrie remarcabilă. Capul pare aproape complet... Ah! Rămân încă maxilarul inferior şi lăcaşul său ciudat. Satisfăcut, copilul face să se mişte falca, iar dinţii pocnesc.

El mângâie o clipă jucăria sa, pe urmă începe s-o demonteze. Jeanne se ridică. El va face la fel vreme de două ceasuri, n-are niciun rost să se lase hipnotizată de gesturile lui veşnic repetate. Se duce iarăşi la intrare şi priveşte strada prin geam. În mintea ei s-a născut o idee. Când a fost să-şi semneze depoziţia la biroul gărzii civile, a văzut –

prin fereastra biroului pe care-l ocupa sergentul Fendero – un furgon blindat, parcat într-o curticică interioară... Se întreabă deodată dacă n-ar putea pune mâna pe el.

Fendero şi oamenii săi sunt acum somnambuli, postul de poliţie trebuie să fie gol. Iar cheile vehiculului spânzură probabil, de un tablou oarecare, ar fi uşor să...

Furgonul cu aripile blindate, cu parbrizul apărat de un grilaj contra răzmeriţelor ar putea înfrunta fără dificultate salvele tumuluşilor "explozivi"... Da... fără îndoială.

Dar garda civilă este departe şi va trebui să se ducă pe jos.

I-e frică să împrumute vechiul Stude-baker al lui Corco. Într-adevăr, dacă somnambulii s-ar aşeza de-a latul drumului, ei ar bloca-o lesne, iar ea ştie că niciodată n-ar îndrăzni să-i strivească pentru a forţa trecerea.

Da... Furgonul blindat al gărzii civile reprezintă singura soluţie valabilă pentru a străbate câmpia Barca. Ea pune mâna pe clanţa uşii. Corco geme în depozit.

Jeanne priveşte ceaţa care stagnează pe şosea.

Treizeci de centimetri de bumbac pur. Să juri că-i zăpadă. Ai senzaţia că ţi- ai putea băga mâinile în ea pentru a face bulgări... bulgări de ceaţă.

Cineva care s-ar târî sub această peliculă opacă... Nu, să alunge această idee, dacă nu, îi va fi cu neputinţă să facă un pas fără să creadă că o mână o s-o apuce de păr ca s-o facă să cadă!

Corco geme iarăşi.

Vitrinele zăngăne. Rafturile scârţâie. Un concert de mici zgomote umplu prăvălia. Chiar şi copilul ridică nasul, surprins.

Jeanne se întoarce cu spatele la uşă. Simte ca o electrizare în atmosferă. Puful de pe braţele ei se ridică. Ceva vibrează în penumbră. Aerul devine dens, parchetul scârţâie, scoţând o mulţime de mici

pocnituri seci. Sticlăria laboratorului tremură pe rafturi.

În interiorul prăvăliei se acumulează o formidabilă încărcătură de energie. O vitrină se sparge cu un plesnet de cristal.

Şi deodată craniul reconstituit pe care copilul îl ţine între mâinile sale face un salt, ca şi cum ar fi animat de o viaţă a sa... *El se ridică la cincizeci de centimetri deasupra mesei, deschide fălcile şi se repede asupra copilului încremenit.*

Jeanne urlă. Craniul l-a apucat pe copil de gâtlej, răsturnându-i capul peste spătarul scaunului. Fălcile articulate se strâng cu o putere de menghină şi tânăra femeie vede carnea sfâşiindu-se. Sângele ţâşneşte, împroşcând craniul, care se face roşu. Copilul se zbate fără putere, mâinile lui fac nişte mişcări necontrolate, apoi cad.

Craniul continuă să strângă până ce dinţii lui se împiedică de vertebrele copilului...

Jeanne, înţepenită, n-a putut face o mişcare. Cu ochii dilataţi de groază, fixează capul de mort atârnat de gâtul micului cadavru ca o nevăstuică ori un viezure de dincolo de mormânt.

“Nu-i adevărat, îşi spune ea mecanic, nu-i adevărat!”

Dar cadavrul copilului alunecă uşor de pe scaun, îmbrăcămintea lui este roşie. Craniul continuă să plutească deasupra mesei, cu maxilarul căscat, plin de stropi stacojii.

În cele din urmă explodează, proiectând în toate direcţiile aşchii de os care biciuiesc dureros pulpele şi pântecele iui Jeanne. Vitrinele se sparg. Unul câte unul, toate craniile înşirate pe rafturi sar în aer ca nişte bombe, înecând magazinul într-un potop de praf de oase.

Jeanne îşi pierde cunoştinţa, ea lunecă pe jos fără a încerca să se agate de ceva. Cade la câţiva centimetri de copil, ai cărui ochi trădează pentru prima dată o uimire nemărginită. Sub obrazul

tinerei femei, parchetul, înroşit de hemoragie, a devenit lipicios. Ea se prăbuşeşte în neant.

Pluteşte, se afundă într-un puţ care pare să se întindă până la antipozi, dar se simte bine. Nu-i mai este frică. Se scurg astfel două secole, apoi cineva o pălmuieşte, sec. O mână dură, uscată, aspră. Ea deschide ochii. O bătrână este aplecată asupra ei, sugrumată de un şal negru, cu o pălărie melon pe cap. Jeanne ar voi să se mişte, dar nu are putere. Au întins-o pe o masă mare din magazin. Două alte femei se apropie, îmbrăcate la fel. Jeanne este sigură că le-a mai văzut cândva, dar unde?

Şi deodată se face lumină: *peticăresele!* Cele ce reparau mumia lui Bartolomeo în cripta din biserică!

– Ţi-ai revenit, micuţo? spune cea mai bătrână. Peste prăvălie a trecut demonul, ţi-ai dat seama. Copilul e mort, însângerat ca un iepure. Taica Joseto plesneşte prin toate părţile, scheletul său a şi început să crească.

Jeanne iese din ceţurile toropelii, încearcă să se ridice într-un cot, dar cade la loc. Îşi dă seama că este goală de tot şi că i-au legat încheieturile mâinilor şi gleznele de cele patru picioare ale mesei!

– Sunteţi nebună, ţipă ea, este rănit, asta-i tot...

– Pielea de pe chipul tău e toată sfâşiată, obiectează bătrâna, oasele care împing fac să se rupă învelişul.

– Ba nu! urlă Jeane, am avut aseară un accident. Corco a fost zgâriat de parbriz.

– Sigur că da, sigur că da, mormăie zgripţuroaica înfofolită în şalurile ei funebre, dar nu te necăji, o să ne ocupăm de dânsul, suntem obişnuite.

– Ce vreţi să faceţi! strigă Jeanne zbătându-se, vă interzic să-l atingeţi! Vă interzic...

– E pentru binele vostru, murmură bătrâna, ştii, demonul a trecut peste voi, trebuie să facem ceva

din timp, mai apoi va fi prea târziu. O să vă întărim.

– Nuu!

În reflexia unei vitrine. Jeanne ghiceşte formele unei truse de cusut. Un mosor gros de fir ceruit a fost pus pe colţul unei mobile şi ace curbate sunt înşirate pe o pânză. Interminabile ace de saltelar. Una dintre matroane caută într- un sac şi scoate bucăţi pătrate sau ovale. Un miros de piele invadează magazinul.

– Nuu!

Jeanne se zbate, dar legăturile prinse cu îndemânare îi intră în carne.

– Linişteşte-te, face femeia cu obrazul ridat, asta nu slujeşte la nimic. O să te salvăm. Mai târziu o să ne mulţumeşti.

Îşi pune mâinile uscate pe corpul gol al lui Jeanne.

– La femei pântecele este fragil, spune ea, o să-ţi punem o bucată frumoasă pe buric, piele bună, cusută în punct strâns. Pe urmă o să ne ocupăm de coatele tale şi de genunchi. Cel mai des aici crapă mai întâi carnea.

Jeane plânge. A uitat craniul în levitaţie, nu-şi mai aminteşte de moartea copilului, vede numai acele. Atât de lungi...

– Mai întâi Corco, aruncă glasul uneia din cele trei duene, el stă mai rău, obrazul său...

– L-ai legat?

– Da, în depozit... Are febră, e semn rău, carnea lui va plesni, fără îndoială.

– O să-l întărim. Croieşte o mască frumoasă de piele. Două găuri pentru ochi, una pentru nas, alta pentru gură. Pune firul în trei şi unge-l bine.

Jeane aude zgomot de foarfece. Matroanele se îndepărtează; intră în depozit.

– E bine legat? insistă un glas.

– Nici o grijă.

– Bagă-i o cârpă în gură. Bărbaţii sunt totdeauna mai simţitori.

Jeanne îşi încordează muşchii, însă recade, cu încheieturile mânilor şi gleznele tăiate.

Trăncăneala oribilă a bătrânelor ajunge la ea în valuri de groază, caricatură a unui dialog chirurgical.

Şi deodată Corco începe să zbiere. Strigătul său sparge timpanele lui Jeanne, care-şi închipuie acul cel lung făcându-şi drum prin pielea obrazului său pentru a fixa masca de piele.

– Căluşul! strigă cea care pare a fi comandantul grupei, înfundă-l mai tare! Răcnetul moare într-un gâlgâit. Jeanne îşi aude clănţănindu-i dinţii. Ştie că în câteva minute cumetrele vor veni să se ocupe de ea. Ele vor aplica pe corpul său bucăţi de piele, apoi vor apuca pielea ei între degetele lor dure pentru a-şi înfige mai lesne sulele de cizmărie curbate.

Nu! Ea n-ar putea să suporte vreodată aşa ceva. Niciodată. Frica o face să piardă controlul sfincterelor şi urinează pe masă. Undeva, în depozit, Corco scoate gemete înăbuşite, dureroase. Ai zice că este o fiară sugrumată care dă să moară. Jeanne îşi scutură disperată capul; în vitrine, în jurul ei, se aliniază scalpele, bisturiuri, un întreg "material de disecţie cu lame tăioase, dar masa este mult prea grea pentru ca să spere c-o va urni din loc. Este o mobilă cu picioare imense, cum se găsesc la ferme.

– Ţine-l! porunceşte una dintre vrăjitoare care stă cu picioarele răşchirate de parcă ar călări, se mişcă prea mult, nu vezi că mi-a rupt un ac? Uite! Acum vârful o să rămână sub pielea lui.

Din depozit se aud zgomote de luptă. Jeanne ghiceşte că va leşina iarăşi, când – fără veste – o siluetă intră în câmpul său vizual. Este micul preot care-i face semne din partea cealaltă a uşii cu sticlă. Pare că a intuit situaţia, căci iată că intră în magazin cu mâna ridicată, pentru a opri clopoţelul să sune.

De cum trece pragul, păleşte. A observat cadavrul copilului sugrumat, bălţile de sânge care s-a coagulat. Jeanne înţelege că el se străduieşte să nu leşine. Rămâne sprijinit de poartă câteva secunde nesfârşite.

Când se va hotărî să ia un scalpel de pe raft pentru a tăia legăturile care o ţin pe Jeanne răstignită? Când? El îşi ascunde faţa în mâini.

Jeanne simte cum şansa i se spulberă. Dacă preotul se prăbuşeşte, ea este pierdută. În cele din urmă, omul îşi face cruce. Se apropie de masă, încearcă prosteşte să desfacă nodurile cu unghiile. Cu o mişcare a bărbiei, tânăra îi arată lamele aliniate cuminte. Trece o clipă până ce omul înţelege, apoi se repede. Gesturile sale sunt nesigure şi este cât pe ce să răstoarne un raft întreg.

În sfârşit, lama curbă taie legăturile. Jeanne se ridică. Are încheieturile vinete, iar din palme îi curge sânge. Pudic înainte de toate, preotul îi întinde îmbrăcămintea. Jeanne şi-o pune pe braţ şi şchiopătă până la uşă. Îşi spune că ar trebui să facă ceva pentru Corco, dar se teme prea tare ca să aibă în vedere altceva decât propria salvare. Se strecoară prin uşa întredeschisă, cu preotul pe urmele sale. O iau la fugă prin covorul de ceaţă.

– Sunt nebune! gâfâie prelatul, care galopează ridicându-şi poalele sutanei, trebuie să anunţăm politia.

– Nu mai există poliţie! spune Jeanne, chinuită de un junghi. Fendero şi oamenii lui au devenit amnezici.

Se sprijină de un felinar şi-şi pune cum poate rochia mototolită.

– Ce-o să ne facem? geme preotul.

– Există un furgon blindat în hangarul gărzii civile, îi explică iute Jeanne, dacă pot pune mâna pe el, o să părăsim oraşul ca să cerem ajutor...

– Poate, bâiguie preotul, care îşi face maşinal cruce, poate...

Jeanne îşi spune că va mai trebui să-şi facă rost de o armă. Nu ştie dacă va îndrăzni să se folosească de ea, dar aceasta i-ar fi neîndoios, de un mare sprijin moral.

Grupuri de bărbaţi şi femei se ivesc din străzile învecinate, par înspăimântaţi şi fug în dezordine, trăgând în urma lor copii care scâncesc. Preotul face un pas înainte, cu braţele ridicate.

– Hei! strigă el, ce se petrece?

– Somnambulii! aruncă un om cu faţa pe jumătate plină de săpun de bărbierit, forţează uşile caselor. Se spune că-i strâng de gât pe toţi cei care le cad în mână... E lucrarea diavolului! Faceţi ceva, *Padre!*

– Dar unde vă duceţi în halul ăsta?

– La biserică! urlă o femeie buhăită de plâns, toată lumea se duce să se adăpostească în biserică. E singurul loc în care o să fim apăraţi.

Preotul păleşte.

– Nu! protestează el, nu acolo! în niciun caz acolo!

Dar fugarii se depărtează fără să-l asculte şi-şi reiau mersul împleticit. Femeile îşi smulg părul, bărbaţii aleargă greoi, cu câte un copil pe fiecare umăr. Străzile se umplu de o mulţime îngrozită, care se rostogoleşte în dezordine. Unii târăsc boccele sau valize de carton. Muncitorii şi burghezii se amestecă şi toţi poartă pe chip aceeaşi expresie de spaimă.

– Încercaţi să-i sfătuiţi, zice Jeanne, duceţi-vă la biserică, eu o să încerc să pun mâna pe furgon. O să vă întâlnesc acolo.

Preotul schiţează o scurtă binecuvântare, îşi adună poalele sutanei şi aleargă pe urmele oilor sale.

Tot ceea ce în San-Carmino mai contează drept fiinţe “normale” se îndreaptă către biserica troglodită, ca şi ţăranii din evul mediu care, alungaţi de invazii, alergau spre castelul seniorului, să ceară adăpost.

Jeanne este hărţuită de acest val terorizat care coboară în goană străzile într-un concert de strigăte, chemări şi planşete de copii. Ea trebuie să facă un efort ca să nu se lase molipsită de panică şi să se ia după ei. Dând din coate, se repede într-un pasaj în pantă.

Ea descoperă un şir de uşi căscate. Pachete părăsite răsar din covorul de ceaţă. Jos de tot, distinge câteva siluete cu pasul mecanic. Somnambulii... Pătrund în case, ies din ele, Ca şi în ajun, sunt îmbrăcaţi în pijamale şi cămăşi de noapte. Femeile au mereu bigudiuri în cap. Totuşi, ei au ceva schimbat... Da. Sunt plini de sânge, iar în mâini au cuţite. Aceşti bărbaţi în chiloţi, aceste fete în cămăşuţe de noapte, aceste femei grase în halate au devenit ucigaşi, măcelari.

Ei înaintează clătinându-se şi mimează gestul de a lovi un duşman invizibil, în gesticulaţia lor necontrolată se întâmplă să se lovească între ei, dar aceasta nu pare să-i oprească. Jeanne se lipeşte de o faţadă. Spectacolul are ceva grotesc şi respingător. Îl recunoaşte pe Fendero în chiloţii săi reglementari kaki, cu ochii holbaţi înainte şi o baionetă lungă în mână. Antebraţul său drept este roşu de sânge până la cot. Câţi sunt oare în oraş? Cinci sute? Şase sute? Şase sute de ucigaşi groteşti şi totuşi de temut, şase sute de mecanisme umane cu mişcări şovăitoare, şi totuşi mortale. Ei n-au putut să omoare multă lume, dar a fost destul ca să declanşeze o adevărată panică. Jeanne îşi simte intestinele ghiorăind sub efectul fricii. Localul gărzii civile mai este departe şi ea se vede cu greu pătrunzând în labirintul străzilor lăsate la dispoziţia ucigaşilor în pijamale.

Îşi dezlipeşte omoplaţii de perete. I se pare că Fendero priveşte în direcţia ei. Dar ce poate să vadă el cu ochii daţi peste cap, albi?

Jeanne înţelege că este singura supravieţuitoare a unei ariergarde împrăştiate şi că situaţia ei riscă să devină insuportabilă în minutele care vor urma.

Nu poate decât să se întoarcă spre biserică şi ea, ca şi ceilalţi.

Somnambulii nu sunt decât câinii Doctorului Schelet. Haită cu ochii albi, ei gonesc vânatul spre cursă.

Fendero se apropie. Braţul său roşu se agită spasmodic, aşa ca pentru o spintecară dificilă. Jeanne se smulge de pe trotuar. Aleargă prin pătura de ceată care urcă în volute la fiecare pas. Are picioare de lemn, articulaţii de plumb. Fendero se deplasează de două ori mai repede ca ea. În piaţă, ea se opreşte brusc. Alţi somnambuli se revarsă din străzile care se întâlnesc aici.

Ei formează un lanţ care se strânge în jurul intrării în biserică.

Jeanne dă înapoi, tocurile ei lovesc prima treaptă a scării de piatră. Este încercuită. Somnambulii se îndreaptă încet spre intrarea în sanctuar. Ea nu mai poate decât să se alăture celorlalţi în adâncul stâncii.

Porţile mari de lemn ghintuit mai sunt întredeschise. Trebuie să se grăbească înainte ca refugiaţii să le blocheze. Traversează în diagonală pridvorul, cu inima cât un purice. Se strecoară prin deschizătură. Un miros de transpiraţie, de tămâie şi de seu o izbeşte în faţă.

Micul preot este aici, cu obrazul său de cretă şi ochii halucinaţi.

– N-am putut să-i opresc să intre, murmură el pe un ton de scuză, m-ar fi linşat.

Jeanne ridică din umeri. Un grup electrogen zumzăie sub criptă, necuviincios. Au fost aprinse toate proiectoarele, ca să dea maximum de lumină. Se află aici trei sau patru sute de oameni cot la cot, zbârliţi şi zdrenţăroşi. Frica îi face să aibă o înfăţişare răutăcioasă. Lumânările sfârâie în liniştea apăsătoare.

– Trebuie închise porţile! strigă un oarecare.

– Da! întăreşte pe loc o altă voce, să se pună barele!

Jeanne şi preotul sunt loviţi, daţi de-o parte. Bărbaţi nerăbdători se reped la porţi, pe care le trântesc. De-a latul uşilor grele şi ghintuite se împinge o bară de fier.

– Mai există o altă intrare? întreabă Jeanne.

– Nu, spune preotul, este singura deschidere.

Se lasă iarăşi liniştea. Femeile suspină. Vreo douăzeci din ele au îngenuncheat înaintea altarului şi se roagă. Mumia reparată a fost pusă la loc în sarcofag, însă arată rău, în plină descompunere. Este ca un deşeu care va dispărea curând. Bartolomeo Da Xanto nu se mai bucură de favoarea Doctorului Schelet. De acum încolo poate să se întoarcă în pulbere.

– N-ar fi trebuit să ne lăsăm închişi aici, spune sacadat preotul cel mic, nu este o biserică adevărată, ar fi trebuit...

Jeanne ridică o mână. Cunoaşte tirada şi se simte sfârşită. Se aud somnambulii, care rătăcesc prin pridvor târşindu-şi picioarele. O femeie cade pe pardoseală, rupându-şi părul din cap, doborâtă de o criză de nervi.

– *Padre!* imploră un bătrân îngenuncheat pe un scăunel de rugăciune,

Padre! Spuneţi o mesă! Asta va face ca forţele răului să dea înapoi!

Micul preot clatină capul, înnebunit, dar mulţimea îl împinge spre altar, pe jumătate rugătoare, pe jumătate ameninţătoare. Jeanne rămâne lângă poartă, astfel se simte mai puţin prizonieră, mai puţin încolţită.

Ştie totuşi că toate acestea au fost voite, pregătite. Este convinsă că un lucru abominal nu poate să nu se producă în minutele viitoare. Preotul s-a urcat în amvon. Pare minuscul sub marea boltă şi, în sutana lui uzată, este de-a dreptul demn de plâns. El ridică braţele.

– Copiii mei, începe dânsul.

Marele crucifix suspendat peste altar se desprinde, lunecă de-a lungul peretelui şi se clatină

atingând solul. Crucea se rupe în trei bucăţi şi sculptura reprezentându-l pe Cristos cade în sarcofag, spulberând mumia lui Bartolomeo. Credincioşii fug în dezordine, într-o hărmălaie de scăunele de rugăciune răsturnate.

– Fraţii mei... tremură glasul micului preot.

Ceva trosneşte sub boltă şi prima stalactită se desprinde din plafon pentru a se înfige în pieptul prelatului ca o spadă de calcar sticlos. Preotul se clatină, străpuns de acest ac de piatră, şi se prăbuşeşte în mijlocul stranelor.

Panica atinge apogeul. Sus pârâiturile se amplifică, stalactitele se rup unele după altele şi cad, ca nişte săbii, despicând spinări şi piepturi. Jeanne, topită de spaimă, vede trupurile prăbuşindu-se unul câte unul, în timp ce un nor cretos umple peştera. Suliţele de calcar nu ocolesc pe nimeni. Toţi cei care se găseau strânşi la picioarele altarului sunt acoperiţi de această ploaie ucigaşă. Bărbaţii se rostogolesc gesticulând, împunşi, imobilizaţi, iar mâinile lor încearcă, deznădăjduit, să-şi smulgă spadele înfipte adânc în măruntaiele lor.

Frângeri şi urlete se amestecă într-un tumult de iad. Jeanne se ghemuieşte lângă o coloană. Un con vitros cade foarte aproape de şoldul ei, un al doilea se înfige în cadrul uşii, apoi explodează într-un buchet de cioburi tăioase. O lumină ireală urcă de după altar. O siluetă cu nimb de aur palpită în mijlocul acestei aureole magnifice. Jeanne îşi înăbuşă un ţipăt. *Este Marc.* E gol, cu gura deschisă, din care curge o spumă însângerată. Mâinile sale alăturate deasupra capului ţin ca pe un sceptru cuţitul lui San Bartolomeo Da Xanto. Reprezentant al demonului, el prezidează ceremonia sacrificiului.

Jeanne zgârie lemnul uşii, cât pe ce să-şi rupă unghiile, vârful unei stalactite îi sfâşie rochia şi o crestează de-a lungul coastelor. Sângerează fără să simtă nici măcar cea mai mică durere.

Cripta este de pe acum un morman de cadavre – străpunse. Bărbaţi, femei, copii executaţi în mod identic. Sunt poate o sută cincizeci care se golesc de sânge în praful de calcar, prin hemoragii lente.

Ceilalţi aleargă în cerc şi-şi răcnesc spaima, fără a găsi o ieşire din cursă. Toţi cei care încearcă să se repeadă spre poartă sunt doborâţi, cu o suliţă de piatră înfiptă în ceafă sau în umeri.

Raza de lumină suspendată peste altar a devenit atât de strălucitoare că nu mai poate fi privită fără a închide pleoapele. Proiectoarele sar în aer în trosnet de scântei, lumânările se topesc şi fierb în băltoace de seu.

Jeanne strigă, urlă şi plânge dintr-o dată. Are impresia că raţiunea ei începe să se clatine.

În cele din urmă, un bloc de piatră izbeşte portalul, făcând să pârâie porţile grele care se întredeschid. Jeanne se strecoară prin această spărtură în bârnele dislocate.

Alţii încearcă s-o urmeze, dar se prăbuşesc, având pieptul strivit, scuipând o salivă stacojie. Lapidarea se termină, în vreme ce lumina începe

să descrească. Peste nava plină de cadavre cade întunericul.

Jeanne se târăşte în coate. Sângerează abundent din partea dreaptă a pieptului şi rochia ei zdrenţuită este roşie în întregime.

O tăcere de moarte se lasă în criptă. Sacrificiul s-a consumat. În câteva secunde, Doctorul Schelet a înhăţat o pradă de mai mute sute de vieţi. Jeanne se târăşte. Somnambulii sunt întinşi peste scările ce duc în pridvor. Ghemuiţi în poziţie fetală, ei dorm!

Tânăra se ridică în picioare cu greu. Străzile sunt pline de somnambuli cu mâini roşii, care se întind pe asfalt ca şi cum s-ar odihni în paturile lor.

“Dumnezeule, îşi spune confuz Jeanne, când se vor deştepta, nici măcar nu- şi vor mai aminti ce au făcut! Masacrul din biserică va fi pus pe seama unui cutremur de pământ şi totul va reîncepe ca înainte!”

Ea merge în zigzag. Junghiuri puternice îi fulgeră coastele.

Îl observă pe Fendero, grotesc, dormind cu obrazul pe o grilă de canal. S-au prăbuşit cu toţii, marionete fără sfori, care nu mai interesează pe nimeni, pentru că nu mai slujeşte la nimic. O femeie cu bigudiuri în cap sforăie, cu mâinile pe burtă, la o sută de metri de cel mai abject dintre măceluri.

Hăitaşii vrăjiţi şi-au jucat rolul, ei pot dormi somnul drepţilor!

Jeanne se rostogoleşte pe scări. Un nor de pulbere cretoasă se strecoară printre porţile distruse ale bisericii. Ea lupta împotriva leşinului. Un zgomot de motor se ridică în stânga ei. Un furgon blindat al gărzii civile urcă strada, mergând în zigzag ca să nu-i strivească pe somnambuli.

La volan, Jeanne distinge un fel de monstru cu obrazul de piele. Joseto Corco!

Furgonul se opreşte în scrâşnet de pneuri.

– Urcaţi! răcneşte negustorul de oase.

Capitolul XIV

– Aţi avut aceeaşi idee ca mine! suspină Jeanne între râs şi lacrimi. Este prăbuşită pe banchetă şi-şi apasă coastele rănite.

Nu îndrăzneşte să-l privească în faţă pe Corco, deoarece masca de piele cu împunsăturile năclăite de sânge o înfricoşează.

– Nu vă doare prea tare? aruncă ea la noroc. Bărbatul cel gras ridică din umeri.

– Când bătrânele au fugit la biserică, mi-am rupt legăturile şi m-am îndopat cu analgezice. Sunt buimac în ultimul hal, dar nu mă doare, înţeapă puţin, dar asta-i tot.

Furgonul goneşte către câmpia Barca. Dintr-o mişcare a volanului, Corco evită camioneta deformată care continuă să bareze drumul.

Câmpia este gri până la orizont, ai zice că-i presărată cu cenuşă de oase.

"N-o să ne lase să plecăm atât de uşor", îşi spune Jeanne aruncând o privire îngrijorată în direcţia tumuluşilor care mărginesc drumul. Abia dacă a formulat acest gând, că primul tumulus explodează, aruncând în văzduh toată piatra din care a fost compus. Tânăra îşi trage capul între umeri. Bolovanii mari cad pe furgon, ricoşând pe grilajul care apără parbrizul. Corco, deşi a făcut o deviere bruscă, n-a părăsit drumul.

– Merge! se bucură el, Doctorul Schelet nu ne va opri cu o praştie!

Apasă pe accelerator. Vehiculul blindat asaltează drumul cu toate cele patru roţi motoare trăgând puternic, în retrovizor, Jeanne observă că o haită zornăitoare aleargă în urmărirea lor.

Scheletele câinilor îngropaţi! Ele galopează într-un nor de praf care le acoperă şi le ascunde. Abia dacă uneori ghiceşti reflexul ivoriu al unui craniu sau gât întins.

“Nu este decât reflexul soarelui pe pietre, îşi repetă ea, nimic alta...”

Dar ştie că joacă teatru. Miile de câini sacrificaţi s-au lansat în urmărirea furgonului, fiecare un puzzle articulat care sare şi se aruncă fără să se poată şti ce putere diavolească le-a strâns oasele la un loc.

O nouă salvă de pietre biciuie camionul, deviindu-l spre stânga. Corco părăseşte pista, se redresează cu o mişcare a volanului, în câmpie, pământul este pe alocuri mocirlos şi au mai rămas băltoace mari.

Jeanne tremură la gândul că ar putea să se împotmolească şi să rămână blocaţi în mijlocul câmpiei.

– Trebuie să trecem de cimitirul de la Xipango, mormăie Corco, pe urmă o să meargă.

Transpiră şi punctele cusute au reînceput să sângere, întinzându-i o reţea roşie pe tâmple şi pe gât.

Furgonul se clatină, cu acoperişul cabinei şi portierele deformate. Câmpia pare fără sfârşit, ca şi cum s-ar lungi sub roţile vehiculului. Jeanne închide ochii.

Cum va putea să uite toate acestea? Cum va putea de acum încolo să ducă o viaţă normală? Are impresia că orişiunde se va simţi străină şi că nu va mai fi în stare să râdă sau să facă dragoste. Ea se va întoarce în Franţa, dar o parte din sufletul ei va rămâne pentru totdeauna la San-Carmino. Este marcată. Poartă pe frunte un sigiliu nevăzut.

Va trece prin drugstoruri şi cinematografe ca o fantomă, incapabilă să se bucure câtuşi de puţin de micile plăceri zilnice care alcătuiau până ieri viaţa ei. Va fi pentru totdeauna “altundeva”...

– Cimitirul! urlă Corco înverşunându-se asupra volanului. Jeanne deschide ochii.

Jur împrejur, locul interzis a fost despicat de crevase lungi. Aceste fisuri au făcut să se

prăbuşească zidul înconjurător şi unele din ele taie drumul.

Corco încetineşte. Jeanne se ridică în scaunul său. În fundul tranşeelor se văd seifuri de oţel pline de pământ, dulapuri metalice având capacul prins în buloane şi care tresar sub acţiunea unui zbucium interior.

– Coşciugele blindate! geme tânăra femeie, au ieşit din cimitir, vor să ne taie drumul!

Corco încearcă să conducă în zigzag printre spărturile pistei, dar coşciugele uriaşe se înfig în pământ ca penele unui tăietor de pădure.

Camionul se înclină brutal spre dreapta şi Jeanne se răstoarnă peste însoţitorul ei. Una din roţile motoare a căzut în cursa unei crăpături din pământ, ea se învârteşte în gol, ridicând un nor de argilă roşie.

– Deschideţi portiera şi săriţi! comandă Corco, iute! nu putem scăpa de aici!

Jeanne ascultă instinctiv. Coşciugele se ridică la verticală pe sol, ca nişte gherete plumbuite.

– Fugiţi! urlă Corco fără a izbuti să iasă din cabină, fugiţi drept înainte... După cimitir nu mai aveţi de ce să vă temeţi.

Furgonul s-a răsturnat pe o parte ca un animal care cade şi-şi lasă la vedere pântecele. Jeanne sare la întâmplare. Uriaşele case de fier o acoperă cu umbra lor şi Jeanne are impresia că un zăngănit înfiorător urcă în spatele ei. Este vacarmul oaselor care se lovesc între ele. Nu are timp să se întoarcă, întrucât unul dintre dulapuri sare în direcţia ei, atingând-o, şocul îi zdruncină gleznele şi-i explodează în creier.

Ea face un salt lateral, sare peste o crevasă. Un al doilea seif se clatină, încercând s-o strivească sub blindajul de fier. Corco se zbate să iasă din cabină, dar portiera se închide peste craniul său. Se chirceşte, pe jumătate mort.

Furgonul blindat cade în bot ca o epavă aspirată în abisuri. Omul cel gras urlă.

Jeanne ar voi să-l ajute, dar nu poate decât sări printre crevasele, ale căror încrengături se multiplică într-o viteză infernală. Cimitirul a devenit centrul unei pânze de păianjen care se încrustează adânc în suprafaţa câmpiei. De fiecare dată când unul dintre coşciuge cade, pământul se sparge ca un vas de lut izbit de pământ. Jeanne aleargă sucindu-şi gleznele.

Ici şi colo, colţul metalic al unui cufăr funebru perforează pista, eleron prins în buloane care sfâşie pământul într-o traiectorie accidentată, în mijlocul cimitirului devastat, madona anatomică îşi trânteşte carapacele suprapuse, dând la iveală diferite detalii ale intimităţii sale viscerale. Jeanne merge de-a lungul zidului de incintă. Din vreme în vreme, o casă de bani ţâşneşte dintr-o crevasă, încercând s-o strivească de piatra zidului.

“Nu este decât o simplă alunecare de teren!”, şopteşte vechiul fond raţional care mai rezistă în mintea tinerei femei. “Un banal cutremur de pământ...”

Fuge fără a întoarce privirea, încă douăzeci de metri şi va depăşi perimetrul cimitirului.

Cincisprezece metri...

Monoliţii ruginiţi se ciocnesc într-un scrâşnet de catastrofă feroviară. Zece metri... Cinci.

Jeanne părăseşte drumul şi se repede în vegetaţia galbenă a câmpiei. S-a terminat, a trecut de cimitir şi de ultimul din cei o mie de tumuluşi. Cade în genunchi. Prin talmeş-balmeşul de ierburi înalte şi sfărâmicioase, crede că vede explodând coşciugele. Sar în aer, proiectând bucăţi care şuieră ca şrapnelele. Jeanne se târăşte cu spatele, îngrozită de ceea ce ar putea să vadă... Există spectacole pe care oamenii nu au dreptul să le privească.

Se zbate în hăţişurile care-i jupoaie obrajii.

Nu! Nu... Mai presus de orice să nu vadă aceste schelete gigantice deformate îngrozitor după mai

mult de un veac de captivitate între pereţii strâmţi ai unei cutii blindate.

Să nu-i vadă pe aceşti coloşi cu oasele amestecate într-o harababură de nedescâlcit, cu cranii turtite, cu tibii răsucite...

Nu, Jeanne, nimeni n-a ieşit din coşciuge, NIMENI.

Ea fuge în patru labe prin tufişurile de spini care-i sfâşie îmbrăcămintea. Se rostogoleşte la întâmplare în făgaşe, cade în gropi, în mocirle, se ridică şi-şi reia orbeşte cursa. Nu ştie încotro se îndreaptă. Treptat peisajul se schimbă. Vegetaţia devine mai grasă, mai umedă. Jeanne se împleticeşte într-o pădure de liane cleioase.

Umblă de o veşnicie, sângerândă şi zgâriată. Se lasă să cadă pe humusul putred. Lumina scade. Vine noaptea. Pe braţele ei se lasă insecte care pompează transpiraţia şi sângele din rănile sale.

Nu mai ştie unde se află. Ar vrea să plângă, dar ochii ei rămân uscaţi, îşi potriveşte pe ea zdrenţele. Este rănită, singură, pierdută în junglă. Trebuie să regăsească drumul. Cu o picătură de noroc, va întâlni un camion şi, dacă şoferul va catadicsi să piardă un minut ca s-o urce, ar putea să revină la civilizaţie în şase sau şapte ore. Face cale întoarsă.

Printre arbori, cerul este roşu. Din fericire, ea nu întârzie să iasă în câmpia arsă de soare. Această semipustietate o linişteşte, dar este prea epuizată pentru a străbate întinderea de vegetaţie uscată. Se chirceşte într-o cută a terenului. Ar voi să doarmă, să doarmă o sută de ani şi să-şi spele memoria cu leşie decapantă.

Pleoapele se închid, obloane de carne grele şi tumefiate, care nu mai atârnă de voinţa ei. Temperatura a scăzut foarte mult, Jeanne însă nu-şi mai dă seama. Doarme. Bulgăre de suferinţă înghesuit într-o groapă de argilă. Doarme expusă, vulnerabilă. Astfel se scurge un ceas, apoi conştiinţa ei se întoarce încet din hăuri, începând

să asculte noaptea. Prin somnul greu, Jeanne surprinde un foşnet de frunze strivite.

Ceva se apropie...

Ceva ce se târăşte la o palmă de pământ, Jeanne luptă pentru a ieşi din amorţeală. Ştie: cineva se îndreaptă spre ea.

Deschide ochii şi se ridică.

Luna este rotundă şi palidă, cerul curat. Peisajul pare albastru, prea albastru, ca în filmele turnate în tehnica nopţii americane.

Perdeaua de ierburi se dă la o parte. Tânăra femeie deschide gura să strige. Este Corco! În zdrenţe, plin de noroi şi praf, cu obrazul mereu ascuns de masca lui de piele.

Jeanne cade în genunchi.

– Oh! Doamne! sughiţă ea de plâns, credeam că sunteţi mort, mă căiam îngrozitor că nu v-am putut ajuta.

Grăsanul s-a rostogolit pe spate, focă eşuată la mal, agonizând.

– Corco! imploră Jeanne, să nu muriţi! Pentru numele lui Dumnezeu! Vorbiţi-mi.

Atunci Corco ridică mâna şi-şt smulge cu o mişcare masca. Firele cusăturilor se rup, sfâşiind pielea măştii şi pielea lui. De sub mască apare figura lui Marc, având gura plină de un amestec însângerat.

O, *Jeanne,* spune această gură fără limbă, o, *Jeanne, de ce m-ai părăsit?*

Femeia urlă, cu ochii scoşi din orbite. Inexplicabil grefat pe trupul negustorului de oase, capul lui Marc o contemplă rânjind.

Jeanne îşi zgârie obrajii, în creierul ei se rupe ceva. Fără a şti ce face, ia o piatra mare şi o repede peste această figură imposibilă care o priveşte de pe celălalt ţărm al infernului.

Ea loveşte, loveşte până ce degetele i se năclăiesc de creierul terciuit. Apoi...

Apoi aleargă spre drum, strigând prin noapte cum numai nebunii ştiu să strige sau animalele

care au văzut trecând o fantomă.

Iar capul strivit al lui Joseto Corco cântă cu vocea lui Marc: “O, Jeanne, de ce m-ai părăsit?”

El cântă în mijlocul frunzelor călcate în picioare, cântă, iar cuvintele lui trec peste creierul lui Jeanne ca tot atâtea brice.

Drumul este alb sub lună. Jeanne aleargă râzând şi plângând cu sughiţuri, ca nebunii aceia care se cred umbra propriei lor umbre.

Aleargă.

Capitolul XV

Sergentul Fendero împinge deoparte cu dezgust maşina de scris pe care degetele lui s-au încurcat încă o dată.

Coşul de hârtii este plin de coli mototolite, bucăţi dintr-un raport început în urmă cu trei zile, ştersături avortate ale – unui expozeu care se împotmoleşte de fiecare dată după câteva pagini. Inevitabil, după primul paragraf, evenimentele se încâlcesc, se decolorează, capătă lipsa de substanţă a visurilor pe care încerci să ţi ie aminteşti în clipa trezirii şi care pier, topindu-se de la o secundă la alta, ca un cub de gheaţă la soare.

Fendero încearcă să lupte cu această neplăcută impresie de vag, dar de fiecare dată când se încăpăţânează îl apucă o îngrozitoare durere între sprâncene, pentru a i se revărsa pe urmă în tot creierul. Atunci, după câteva minute de strădanie zadarnică, dă de o parte maşina de scris şi se duce să se rezeme în coate de fereastră pentru a fuma un mic trabuc.

A trecut o săptămână de când cutremurul de pământ a zdruncinat San- Carmino şi buldozerele încă n-au sfârşit să degajeze roca din biserică. Sergentul nu-şi mai aminteşte decât confuz toate aceste întâmplări. S-a trezit în chiloţi, culcat pe grila unui canal, cu capul plin de imagini înceţoşate, în jur, zeci de persoane se aflau întinse

la fel. Specialiştii au explicat că unda de şoc i-a doborât probabil atunci când s-a prăbuşit biserica. Această ipoteză îl lasă mai degrabă sceptic, dar nu vrea să conteste o teză oficială. De altfel ar fi foarte riscant să întreprindă o anchetă, deoarece niciunul dintre cei salvaţi n-a fost în stare să povestească exact ce s-a întâmplat în minutele dinaintea catastrofei. Din toate gurile se aude acelaşi refren: "Dormeam... Cred că aveam un coşmar. Pe urmă..." Pe urmă, nimic, semnul de întrebare. Un semn de întrebare ce rămâne înfipt şi în memoria lui Fendero, împiedicând orice întoarcere înapoi.

Migrena care îl asaltează în cursul încercărilor sale de a-şi aduce aminte l-a descurajat cu timpul să urmeze această cale. Are convingerea că, dacă se încăpăţânează, va sfârşi prin a se prăbuşi între birouri, doborât de o fulgerătoare comoţie cerebrală, cu o jumătate de corp înţepenită pentru totdeauna, cu gura strâmbată într-un rictus hidos.

Salvatorii au scos din biserică trei sute patruzeci de cadavre, cutremurul a desfundat chiar şi cimitirul de la Xipango şi zeci de coşciuge plumbuite au fost găsite în mijlocul câmpului.

Fendero suspină. N-o să reuşească în veci să alcătuiască un raport coerent. Cum anume să explice că în timpul operaţiilor de dagajare a fost descoperit corpul tânărului Marc, universitarul canadian suspectat de profanare, întins în sarcofagul sfântului Bartolomeo Da Xanto, la picioarele altarului?

În faţa spectacolului acestuia, sergentul s-a simţit dintr-o dată zdrobit de năucire. Cadavrul golit de sânge zăcea lungit peste rămăşiţele pământeşti pe jumătate descompuse ale sfântului om, ca un luptător ucis care ar fi fost întins pe pielea unei fiare...

Stranietatea scenei era întărită încă de faptul că Marc ţinea în mâinile alăturate cuţitul marelui exorcist! Fendero avusese impresia trecătoare că-l

vede pe noul ocupant al sarcofagului şi, într-un fel, pe noul stăpân al regiunii. Era, fără îndoială, absurd. Existau totuşi unele amănunte pe care poliţistul nu izbutea să şi le lămurească.

Pentru ce, de pildă, în vreme ce cadavrele din jur erau de pe atunci în plină putrefacţie, din cauza temperaturii foarte ridicate, Marc părea foarte bine conservat... intact?

Dar salvatorii au luat cu ei cadavrul şi poliţistul nu a efectuat un examen complet. El nu poate scăpa de un sentiment difuz de oroare, a cărui cauză n-o înţelege. Uneori, când se întinde pentru siestă, îl revede pe Marc, palid şi dur, culcat peste învelişul smochinit al lui Bartolomeo... iar inima lui începe să bată cu putere. Acest cadavru avea un fel de aroganţă, un dispreţ suveran, o sfidare de dincolo de mormânt, care scuipa pe lumea celor vii.

...L-au luat, da. Era ţeapăn ca o statuie cu toată arşiţa copleşitoare a "putrezitoriului" înconjurător. Fendero a crezut că echipa de degajare nu va izbuti să-l scoată din mormânt. Nimeni n-a izbutit să-i smulgă cuţitul din mână. Degetele lui erau una cu mânerul acestuia. L-au vârât într-un sac de plastic prevăzut cu fermoar, iar sergentul a întors în grabă privirea, ca să nu asiste la ceea ce considera... un sacrilegiu.

Un sacrilegiu? Ciudată idee! De altfel, de o vreme încoace Fendero are din ce în ce mai multe idei bizare, îi este, de asemenea, foarte greu să-şi amintească ce-l preocupa înaintea catastrofei. Să fie vârsta?

Maşina de scris aşteaptă pe mica lui masă cu picioare strâmbe. Iar coşul de hârtii dă pe dinafară. Este cald, iar excavatoarele huruie în piaţa Bisericii. Ca de fiecare dată când vrea să reflecteze, Fendero este cuprins de somnolenţă. Se gândeşte la sarcofagul de la picioarele altarului şi la bucăţile de piele care-l umplu. Acest gol îl

supără. Ar fi preferat ca în loc să fie lăsat cadavrul tânărul universitar.

Sergentul zvârle pe fereastră capătul trabucului şi-şi reia locul în faţa maşinii de scris. Clapele sunt fierbinţi. Pe foaia de hârtie albă introdusă în maşină se plimbă un gândac. Fendero închide ochii.

EPILOG

Camera este albă, foarte simplă, dar mirosul dezinfectantului care pluteşte în aceste locuri o conduce încet pe Jeanne către greaţă.

Un medic tânăr şade la picioarele patului. Sub alba lui bluză medicală, are pieptul gol. Vorbeşte cu voce joasă, monotonă.

– Nu vă amintiţi, într-adevăr, de nimic? întreabă el pentru a treia oară. Sunteţi la dispensarul din Colomero. Acum o săptămână ţăranii v-au găsit rătăcind pe câmp. Aţi făcut un fel de febră cerebrala ca urmare a unui şoc nervos.

Tace, jucându-se cu stetoscopul.

– Cred că veniţi de la San-Carmino, spune cu o uşoară ezitare, oraşul a suferit un cutremur de pământ. Peste trei sute de persoane au fost omorâte datorită prăbuşirii bisericii în care se refugiaseră. Este o adevărată catastrofă, supravieţuitorii sunt şocaţi ca şi dumneavoastră. Majoritatea lor nu-şi amintesc nimic.

Atinge fruntea lui Jeanne.

– Aţi fost rănită, reia el, în plăgile dumneavoastră au fost descoperite bucăţele de calcar. Cred că aţi fugit din oraş în starea secundară. Cum vă simţiţi?

– Mă doare peste tot, murmură Jeanne, de parcă am fost strivită... Medicul râde încet:

– Nu este nimic, nişte contuzii.

Se ridică, se duce până la uşă şi se întoarce.

– Apropo, urmaţi vreun tratament împotriva reumatismului?

– Nu, bâiguie tânăra femeie, de ce?

– Pentru că radiografiile au pus în evidenţă uşoare deformări articulare la nivelul coatelor şi genunchilor. Este ceva recent, însă va trebui să vă ţinem sub observaţie. Nu aţi mai suferit niciodată de aşa ceva?

– Deformaţii?

– Nimic grav, probabil o artrită precoce. O să ne ocupăm de ea. Iese.

Jeanne priveşte în plafon. Prin mintea ei nu trece niciun gând, însă are impresia că va începe să râdă.

Să râdă. Ca un câine care urlă a moarte.

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1